

Duic To Thite Quj

Editor: Machonie

*Người
điều khiển*
TÂM LÝ

Bản quyền

Đăng tải độc quyền tại mamholyland.com

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2: Nụ Cười Tử Vong \(2\)](#)

[Chương 3: Nụ Cười Tử Vong \(3\)](#)

[Chương 4: Nụ Cười Tử Vong \(4\)](#)

[Chương 5: Nụ Cười Tử Vong \(5\)](#)

[Chương 6: Nụ Cười Tử Vong \(6\)](#)

[Chương 7: Nụ Cười Tử Vong \(7\)](#)

[Chương 8: Nụ Cười Tử Vong \(8\)](#)

[Chương 9: Hôn Lễ Màu Máu \(1\)](#)

[Chương 10: Hôn Lễ Màu Máu \(2\)](#)

[Chương 11: Hôn Lễ Màu Máu \(3\)](#)

[Chương 12: Hôn Lễ Màu Máu \(4\)](#)

[Chương 13: Hôn Lễ Màu Máu \(5\)](#)

[Chương 14: Hôn Lễ Màu Máu \(7\)](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20: Quý Ông Ăn Thịt Người \(1\)](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

NGƯỜI ĐIỀU KHIỂN TÂM LÝ II

Dực Tô Thức Quý
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Phòng làm việc của đội điều tra đặc biệt.

Sáng sớm, Triệu Cường cầm điểm tâm, bước nhanh đến phòng, người còn chưa thấy đã nghe tiếng cười sang sảng của anh ta: "Haha, tôi thật sự buồn cười muốn chết."

"Vậy sao cậu còn chưa chết?" Lam Tiểu Nhã liếc xéo cậu, thốt ra một câu.

"..."

Triệu Cường bị ghen, thoáng cái ngậm miệng, lập tức đổi giọng nói: "Ôi, chị của tôi, tôi nói sai còn không được sao?"

Tiểu thiên sứ Đường Dật khép sách lại, hỏi anh: "Anh Cường, có chuyện gì khiến anh cười dữ vậy?"

Triệu Cường lập tức hồi phục, đặt điểm tâm lên bàn, rồi dựa vào bàn làm việc, hạ thấp giọng nói: "Cậu có biết trong cục đang lưu truyền cái gì không? Nếu như cậu nhìn thấy em Mộc Cửu nở nụ cười, thì cậu sẽ gặp được may mắn đó."

Lời đồn về Mộc Cửu có rất nhiều, nhưng càng ngày càng quá đà, Hồng Mi nhú mày nói: "Chuyện này thì có liên quan gì? Sao lại đồn như thế?"

Lam Tiểu Nhã trừng mắt nhìn Triệu Cường: "Triệu Cường, có phải cậu làm hay không?" Không đợi anh trả lời, cô ta đã phản bác ngay: "Không, không thể nào, cậu không có lá gan đó."

"..." Anh nghĩ một lát, vậy mà chẳng phản bác được.

Trần Mặc nghe bọn họ nói chuyện phiếm, anh vẫn xem tài liệu, im lặng như thường ngày.

Người chuyên nói giỡn, Thạch Nguyên Phi lại cẩn thận suy nghĩ: "Mà nói thật, trước giờ, tôi cũng chưa nhìn thấy Mộc Cửu cười nha."

Đường Dật gật đầu: "Đúng vậy, đúng là không có."

Hơn nữa, Mộc Cửu được điều đến đội trọng án đã lâu rồi, nhưng bọn họ vẫn chưa lần nào nhìn thấy cô ấy cười, ngay cả trong hôn lễ cũng không có.

Triệu Cường nghĩ tới điều gì đó, đột nhiên cười rộ lên: "Các cậu nói đội trưởng có từng thấy hay không?"

"Đã từng thấy cái gì?" Sau lưng truyền đến giọng nam từ tính.

"Là được..." Triệu Cường vẫn hồn nhiên chưa hay biết.

"Khụ! Khụ!" Lam Tiểu Nhã nhanh chóng nháy mắt với Triệu Cường, sau đó nói: "Đội trưởng tới rồi."

Tiếp đó, lại nhìn thấy Mộc Cửu đi sau lưng Tần Uyên. Lam Tiểu Nhã bỗng nhớ đến lần đầu tiên Mộc Cửu xuất hiện trong văn phòng, cô ấy mặc quần áo màu trắng, ngồi vị trí ở cửa, mắt nhìn vào máy đánh chữ, hành vi và cử chỉ đều lộ ra nét quái dị và thần bí, mà bây giờ, mặc dù mặt cô ấy vẫn không có biểu hiện gì giống như khi đó, nhưng cảm giác kì lạ ấy đã biến

mất, cô ấy đã trở thành đồng đội với bọn họ và là một người bạn không thể thay thế.

Triệu Cường hít một hơi, quay đầu ra cửa, vội vàng nặn ra nụ cười: "Haha, đội trưởng, buổi sáng tốt lành, Mộc Cửu, buổi sáng tốt lành." Không có bất ngờ gì xảy ra, anh vẫn nhìn thấy gương mặt vô cảm.

Mộc Cửu ngẩng đầu nhìn anh, sau đó vạch trần anh chẳng nề tình chút nào: "Từ nét mặt kinh sợ và nụ cười lúng túng của anh, anh Cường, không phải khi nãy anh đã nói xấu em đấy chứ?"

"Không có!" Triệu Cường quyết đánh chết cũng không nhận.

Mộc Cửu cũng không lên tiếng, chỉ nhìn anh đăm đăm.

Triệu Cường bị ánh nhìn đăm đăm có thể hiểu thấu lòng người ấy khiến hít thở cũng trở nên khó khăn, anh rụt cổ lại nói: "Thật sự không có....có..."

Mộc Cửu dờ mắt đi nói: "Hôm qua anh vẫn chưa nhận được quà sao?"

"Ồ?" Triệu Cường sửng sốt: "Quà gì?"

Mộc Cửu: "Quà quốc tế thiếu nhi."

Triệu Cường: "...."

Cuối cùng, Mộc Cửu cũng biết đó là chuyện gì, khi cô đi trong hành lang, có hai nữ cảnh sát gọi cô lại.

Hai người cố lấy dũng khí, gọi cô: "Chị Mộc..."

Mộc Cửu ngừng lại, liếc mắt nhìn bọn họ nói: "Em nhỏ hơn so với mấy chị."

"Ơ...Chuyện ấy..." Nếu so về lý lịch, Mộc Cửu đã làm việc ở trong cục lâu hơn bọn họ, bọn họ không thể gọi Mộc Cửu là em được.

Không để bọn họ rối rắm quá lâu, Mộc Cửu đã mở miệng nói: "Các chị cứ gọi em là Mộc Cửu được rồi."

Người phụ nữ có ngoại hình hơi thấp hơi, huýt khủy tay bạn mình nói: "Chuyện ấy, cậu nói đi."

"Chẳng phải cậu bảo mình nói sẽ tốt hơn sao?"

"Ừ...." Chẳng phải là do cô sợ sao?

Lòng Mộc Cửu đang nhớ đến bánh ngọt trong phòng pháp y của Lam Tiểu Nhã, nhưng lại bị hai người chặn đường, nhưng bọn họ cứ áp a áp úng không chịu nói, mặc dù rất muốn nói thẳng, nhưng nhớ đến Tân Uyên, bây giờ thân phận cô khác trước rồi, nên vẫn cố nhịn.

Tuy là mặt Mộc Cửu vẫn không thay đổi, nhưng hai người vẫn cảm nhận được ý lạnh, nhớ đến những tin đồn bọn họ nghe được về cô, cuối cùng cũng không dây dưa nữa, cố lấy hết dũng khí nói: "Chúng tôi có thể nghe chị cười một cái được không?"

Mộc Cửu nhanh chóng suy tư, nhưng vẫn không phá vỡ: "Tại sao?"

Nữ cảnh sát có dáng người cao giải thích: "Bởi vì người trong cục đang kháo nhau rằng nếu như có thể nghe chị cười thì có thể gặp may."

Mộc Cửu vẫn im lặng, nhìn bọn họ dăm dăm, nhìn đến bọn họ đổ mồ hôi lạnh, cô mới mở miệng nói, giọng điệu vẫn bình ổn: "Các chị đã nghe về Ogulas chưa? Truyền thuyết về người này?"

Hai người đều lắc đầu: "Hình như chưa từng..."

"Ogulas. Truyền thuyết kể rằng từ khi chào đời, ông không khóc cũng không cười, cha mẹ ông cùng với người trong làng cảm thấy ông rất kì lạ, mọi người nghĩ rằng ông là điềm xấu, cho nên ai ở trong thôn cũng xa lánh ông và cảnh cáo con của mình không được chơi với ông, cô bị nhốt trong nhà không được ra ngoài. Năm đó đã xảy ra một chuyện, có một người lạ mặt đến nói với bọn họ rằng Augustus không phải là điềm xấu, khi ông cười có thể mang đến nhiều của cải trong thôn, vì vậy người trong nhà cũng như người trong thôn đều hy vọng ông có thể cười, nhưng ông không có cách nào cười được, vì thế bọn họ đã nghĩ ra một cách." Giọng nói của Mộc Cửu trầm thấp, mang theo cảm giác đặc biệt, cô nói xong câu cuối, dừng lại một chút, nhìn bọn họ.

Vô tình bị hấp dẫn, hai người đều mở to mắt, nắm chặt hai tay, hồi hộp mà nhìn cô hỏi: "Cách gì?"

Giọng nói của Mộc Cửu vang lên trong hành lang càng thêm âm u: "Bọn họ kéo khóe miệng của ông lên, sau đó dùng xích xích lại, như thế, ông sẽ luôn duy trì nụ cười."

Nghe đến đó, hai người đều hít khí lạnh, làm thế thật quá tàn nhẫn.

Nhìn nét mặt của bọn họ, Mộc Cửu thấp giọng hỏi: "Các chị đoán sau đó thì thế nào?"

"Trong thôn giàu có?" Một nữ cảnh sát suy đoán, người còn lại thì cắn chặt môi.

Mộc Cửu chậm rãi mở miệng: "Người trong thôn..."

Trong phòng pháp y cách đó không xa, Lam Tiểu Nhã chờ mãi mà không thấy Mộc Cửu đến, Lam Tiểu Nhã đi ra, khi nhìn thấy Mộc Cửu thì lên tiếng gọi: "Mộc Cửu, sao còn đứng đó?"

Giọng nói Mộc Cửu liền thay đổi, nói với Lam Tiểu Nhã: "Ừ, đến ngay đây."

Bánh ngọt! Bánh ngọt! Trong lòng Mộc Cửu nghĩ đến bánh ngọt nên không quan tâm chuyện gì khác, cô vòng qua hai cô ấy.

Chưa nghe được kết cục, lòng hai người đều cảm thấy ngứa ngáy nên xoay người gọi Mộc Cửu: "Chuyện đó, cuối cùng thôn đó như thế nào?"

Mộc Cửu ngừng lại, quay đầu, tóc mai trên trán tạo thành bóng râm mờ mờ, càng lộ vẻ u ám, cô nói: "Dĩ nhiên là chết hết toàn bộ rồi."

Nói xong mấy chữ này, cô quay đầu đi về phía Lam Tiểu Nhã, để lại hai nữ cảnh sát vẫn chưa nhúc nhích, khuôn mặt khiếp sợ.

Lam Tiểu Nhã nhìn hai nữ cảnh sát đứng đó bất động nhưng không nhìn rõ vẻ mặt của bọn họ, vì thế cúi đầu hỏi Mộc Cửu: "Cô nói gì với bọn họ thế?"

Mộc Cửu cũng không quay đầu lại, thản nhiên nói: "Không có gì, chỉ kể câu chuyện thôi."

Lam Tiểu Nhã ừ một tiếng cũng không để ý, dẫn Mộc Cửu đi vào phòng pháp y, chỉ vào hai cái túi trên bàn: "Mua bánh ngọt và bánh su kem, cô muốn ăn cái gì?"

Trên mặt Mộc Cửu vẫn không thay đổi nhưng hai mắt lại sáng lên: "Bánh ngọt."

*

"Dì ơi."

Sau lưng truyền đến tiếng gọi của trẻ con, nhưng người phụ nữ cầm túi mua sắm không để ý lắm, vẫn đi về phía trước.

"Dì ơi, dì ơi." Tiếng gọi của cô bé vẫn tiếp tục, từ sau tiến lại gần, người phụ nữ hơi do dự, giảm tốc độ lại, một lát sau, góc áo đã bị nắm lấy, cô cúi đầu, nhìn thấy một bàn tay nho nhỏ, nhìn theo cái tay kia, là một cô bé khoảng bảy tám tuổi người gầy ốm nhưng lại rất sạch sẽ, mặc chiếc váy màu xanh da trời, tóc cột hai bím, trông rất đáng yêu.

Người phụ nữ nhìn thấy con nít giọng nói bất giác mềm nhũn, xoay người về phía cô bé, giọng nói cũng dịu dàng: "Cô bé, có chuyện gì thế?"

Cô bé ngẩng cao đầu, rướn môi cười, thanh âm mềm mại: "Dì ơi, dì có thể chơi với cháu một lát không?"

Lời đề nghị của cô bé khiến người phụ nữ hơi kinh ngạc, cô nhìn xung quanh, bên cạnh cô bé không có ai cả, cô nghĩ cô bé bị lạc bố mẹ, nên hơi quan tâm hỏi: "Bạn nhỏ, có một mình cháu sao? Bố mẹ cháu đâu?"

Cô bé dẫu môi, đáng thương nói: "Bố cháu đi mua đồ bên kia, cháu chơi một mình buồn quá."

Nhìn nét mặt cô bé, lòng người phụ nữ hơi mềm nhũn, cô cũng là mẹ của đứa bé năm tuổi, cô thầm nghĩ cũng không tốn bao nhiêu thời gian, vì vậy không từ chối: "Ừ, được, vậy cháu muốn chơi trò gì?"

Cô bé cắn môi, suy nghĩ một lát rồi mở miệng nói: "Vậy chơi kéo, búa, bao đi."

Người phụ nữ gật đầu, thầm nghĩ trò này cũng đơn giản: "Ừ, được."

"Nhưng dì ơi, người thua sẽ bị phạt đấy nhé."

Người phụ nữ để túi xách trên tay xuống đất, tay chống lên đầu gối hỏi bé: "Vậy cháu nói xem, sẽ phạt cái gì?"

"Bị người thắng dùng tay búa vào cái ót."

"Được."

Thấy người phụ nữ đã đồng ý, cô bé vui vẻ nói: "Chúng ta tranh thủ thời gian bắt đầu chơi đi. Kéo, búa, bao."

Khi cô bé nói xong, người phụ nữ đang nắm chặt tay bỗng giơ tay ra, nhìn lại mới thấy cô bé giơ cái kéo.

"Dì ơi, dì thua rồi." Cô bé sau khi thắng thì hết sức vui vẻ.

Bị nụ cười của cô bé lây nhiễm, người phụ nữ cũng nở nụ cười, dịu dàng nói: "Ừ, cháu thắng rồi, đến đây."

Sau đó cô ta cúi đầu, đến gần cô bé. Cô bé vươn tay búng vào cái ót người phụ nữ một cái

"Haha, người thua sẽ phải bị phạt nha."

NGƯỜI ĐIỀU KHIỂN TÂM LÝ II

Dực Tô Thức Quý
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Nụ Cười Tử Vong (2)

Thi thể chết đi mang theo nụ cười của em mãi mãi

"Kỳ Kỳ, chạy chậm một chút, chờ bà nội với." Một đứa bé trai mặc chiếc áo màu đỏ với chiếc quần màu xanh da trời đang chạy trong công viên, phía sau cậu là bà nội cậu, mặc dù bà đã đi nhanh lắm rồi nhưng vẫn chưa đuổi kịp cháu mình.

Thằng bé tên Kỳ Kỳ nghe giọng bà nội, chẳng những không dừng lại mà còn chạy về phía trước nhanh hơn, bỗng nhiên bé nhìn thấy bong bóng trong công viên, bé bị thu hút, quay đầu gọi bà nội còn dùng tay chỉ bong bóng cho bà xem: "Nội ơi, bà xem ở đó có bong bóng kia."

"Kỳ Kỳ, đừng chạy lung tung."

Nhưng rõ ràng cậu bé không nghe, tự mình chạy lại, khi cậu chạy đến gần, nhìn từ phía sau thì ra bong bóng bị một dì cầm lấy, trên tay của dì còn có năm quả bóng khác, năm màu rực rỡ.

Cậu bé đi đến bên cạnh cô, chờ mong nhìn bong bóng: "Dì ơi, có thể cho cháu một cái không?"

Nhưng cậu bé lại không nhận được câu trả lời, cậu bé cảm thấy chán nản. Lúc này bà nội của cậu đã chạy đến, mệt mỏi thở hổn hển: "Kỳ Kỳ à, sau này nhớ chờ bà nội một lát."

Nhìn thấy bà nội đến cậu bé lập tức làm nũng: "Bà nội, bong bóng." Cậu dẫu môi, đáng vẻ rất muốn có một cái.

Bà nội cậu bé nhất thời hơi khó xử, nhìn đối phương không lên tiếng cũng không có ý muốn cho bong bóng, bà vội vàng dỗ cháu mình: "Đó là bóng của dì, đợi lát nữa nội mua cho cháu."

Cậu bé nghe xong lập tức vui vẻ: "Được, cháu muốn mua hai cái."

"Được" Bà nội gật đầu đồng ý, dẫn cháu mình vòng lên phía trước, bà quay đầu lại nhìn thoáng qua người phụ nữ đang cầm bong bóng.

"A!A!A!A!"

Cậu bé nghe tiếng la của bà nội cũng ngoảnh đầu lại nhìn, cậu nhìn thấy người phụ nữ cầm bóng đang nhếch môi cười với cậu...

***

"Hahaha, hahaha"

Đang mãi chơi trò chơi, Thạch Nguyên Phi nghe được tiếng cười kì quái, anh ngoái ngoáy lỗ tai, phát hiện tiếng cười đó vẫn còn, anh mới từ sau máy tính thò đầu ra hỏi Đường Dật: "Đường Dật, có phải tôi nghe lầm không, sao tôi lại nghe được tiếng cười ma tính của Triệu Cường?"

Đường Dật cười khở, quay đầu lại nhìn anh ta: "Anh Thạch, anh không nghe nhầm đâu chính là tiếng cười của anh Cường đấy."

Trần Mặc đeo nút tai đọc sách, biểu hiện tiếng cười đó chẳng ảnh hưởng đến anh ta chút nào.

Tiếng cười ngày càng gần, Triệu Cường đứng ở trước cửa văn phòng SCIT: "Hahaha"

Nhưng cậu ta vừa đi vào đã bị Lam Tiểu Nhã ở phòng pháp y gõ vào đầu: "Triệu Cường, cậu lại muốn cười đến chết sao?"

"Không, mọi người hãy nghe tôi nói đi, lần trước trong cục chẳng phải lưu truyền ai nghe được giọng cười của Mộc Cửu sẽ gặp may mắn sao?"

"Bây giờ lại đồn đến cái gì rồi?" Tần Uyên cau mày đi đến, mấy người trong cục này quá rảnh sao? Anh cảm thấy giờ không phải lúc nên quan tâm chuyện của người khác.

Mộc Cửu đi ở phía sau anh, cô cũng hiếm lạ với những lời đồn về mình, chỉ cần đừng phiền cô là được rồi. Triệu Cường nghe thấy giọng anh thì trong lòng nhảy dựng lên, quay đầu lại cười hắc hắc: "Ôi, đội trưởng, anh đến rồi sao?"

Tần Uyên vòng qua Triệu Cường đi vào trong nhưng không có ý đi vào phòng làm việc của mình: "Triệu Cường, cậu nói xem."

Được sự đồng ý, Triệu Cường tiếp tục nói: "À, lần trước, Mộc Cửu kể cho bọn họ nghe một câu chuyện, đã dọa bọn họ sợ chết khiếp, đâu còn dám đồn gì mà nghe Mộc Cửu cười là có thể gặp may mắn nữa."

Lam Tiểu Nhã hỏi: "Mộc Cửu, chuyện gì vậy?"

Mộc Cửu vẫn không đổi sắc mặt, cô kể lại câu chuyện đó một lần. Đường Dật há hốc miệng, rõ ràng anh cũng bị dọa: "Chuyện đó là thật à?"

Triệu Cường cười: "Đương nhiên là giả rồi, nghe qua là biết Mộc Cửu tự bịa rồi."

"À." Đường Dật sờ tóc.

Mộc Cửu liếc nhìn Triệu Cường: "Anh Cường, lúc bắt đầu nghe anh cũng tưởng là thật sao?"

Bị vạch trần, Triệu Cường lập vội vã ngẩng mặt bốn mươi lăm độ nhìn lên trần nhà.

"Mộc Cửu à." Lam Tiểu Nhã nghĩ đến điều gì đó, nghiêng người liếc mắt nhìn Mộc Cửu, sau đó hai tay đột nhiên bẹo lấy mặt cô: "Nào, cười cho chị nghe một cái xem nào."

Mộc Cửu dùng ánh mắt đen nhánh nhìn cô ấy, nhưng nét mặt vẫn tê liệt như trước, khóe miệng bị ép cong lên: "Cười."

"..." Lam Tiểu Nhã nhìn khóe miệng kéo lên, sau đó buông ra, giúp Mộc Cửu vuốt vuốt mặt lại: "Hay là thôi đi."

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, Hồng Mi đi vào, sắc mặt nghiêm trọng: "Đội trưởng, mọi người, có án mạng rồi!"

Thạch Nguyên Phi với Đường Dật theo lệ cũ vẫn ở trong cục, Tần Uyên dẫn người khác đến hiện trường.

Thi thể được phát hiện ở công viên, vì là nơi cộng cộng, đang giờ cao điểm người già tập thể dục, nên thu hút không ít người qua đường vây xem, Tần Uyên đến hiện trường, chỉ huy PC nói rộng phạm vi dây cảnh giới, tăng cường cách ly xung quanh, sau đó dẫn thành viên đội SCIT đến vị trí của thi thể.

Thi thể người phụ nữ được đặt trên ghế dài trong công viên, eo bị dây kẽm cột chặt vào thành ghế, nhìn từ phía sau như cô ấy đang ngồi nghỉ ngơi, trên tay cô cột rất nhiều bong bóng, màu sắc khác nhau, càng khiến người ta ghê rợn hơn chính là mặt cô, khóe miệng cô bị cắt ra, sau đó dùng hai móc sắt quấn vào bên tai, cô cứ nhếch miệng như vậy, lộ ra hàm răng đầy máu, với nụ cười quỷ dị.

Cô ấy đã sớm chết rồi, nhưng cô ấy vẫn cười, chào đón những người đến gặp cô ấy.

Triệu Cường mở to hai mắt, há hốc mồm, qua một hồi mới tìm lại thanh âm của mình: "Ông trời ơi, Trần Mặc, tôi đã sờn gai ốc hết rồi, cậu có

thấy không?"

Trần Mặc nhìn thoáng qua thi thể, không đợi Triệu Cường nói hết, anh đã rời khỏi đi tìm camera ở gần đây.

Những người ở đây nhìn thấy thi thể, thoáng cái nhớ đến câu chuyện Mộc Cửu từng kể, người phụ nữ này giống với người trong câu chuyện, bị người ta cố nặn ra nụ cười.

"Hắc hắc"

Chẳng biết tại sao, khi Triệu Cường nhìn thấy 'khuôn mặt tươi cười' kia thì luôn cảm thấy mình loáng thoáng nghe được tiếng cô cười, cảm giác lạnh lẽo chạy dọc theo sống lưng, đúng lúc này, có người vỗ lên bờ vai anh.

"A! A! A!" Triệu Cường hét lên, cả người nhảy dựng lên.

Tần Uyên với Lam Tiểu Nhã đang kiểm tra thi thể, đồng thời lạnh lùng liếc nhìn anh một cái.

Triệu Cường nhanh chóng bụm miệng, rụt cổ, nhìn về phía sau lưng, lại là Mộc Cửu, anh dùng tay vỗ vỗ lồng ngực mình, bắt đầu phàn nàn: "Em gái Mộc Cửu à, cô làm tôi sợ muốn chết."

Vẻ mặt Mộc Cửu không thay đổi, chỉ vào dưới chân anh: "Anh giẫm lên đồ rồi."

Triệu Cường vội vàng nhìn xuống chân mình, chân anh đang giẫm lên một góc giấy: "Ồ, thật xin lỗi" rồi vội vã nhấc chân lên.

Mộc Cửu ngồi xổm xuống dùng găng tay cầm lên.

"Đây là gì vậy?" Triệu Cường nhìn qua, lại phát hiện không phải tờ giấy trắng: "Là biên lai có phải rơi ra từ túi tôi không?"

Mộc Cửu nhìn thoáng qua rồi bác bỏ: "Không, phía trên có vết máu."

Tần Uyên nghe tiếng hai người nói chuyện thì nhìn lại: "Mộc Cửu, có phát hiện gì sao?"

Mộc Cửu nhìn hai bên một lần rồi nói: "Là một tờ biên lai ở cửa hàng tiện lợi, phía trên có dính máu của người chết."

Tần Uyên: "Có ghi thời gian và địa chỉ của cửa hàng tiện lợi đó không?"

Mộc Cửu: "Không có, đúng lúc thiếu một mảnh."

Triệu Cường nhìn những món hàng được liệt kê trên tờ giấy: "Đều mua những đồ ăn vặt và vật dụng hằng ngày."

Ngoại trừ những thứ đó, chẳng nhìn ra manh mối nào khác, nên Mộc Cửu bỏ vật chứng vào trong túi.

Lúc này, Lam Tiểu Nhã đứng lên, cời găng tay ra, đã hoàn thành sơ bộ khám nghiệm tử thi: "Đội trưởng, thời gian tử vong khoảng từ một đến hai giờ sáng, nguyên nhân cái chết do nghẹt thở, bị hung thủ dùng dây thừng siết chết, cổ tay và cổ chân có dấu hiệu bị trói đã lâu, trên cánh tay có nhiều chỗ bị bỏng do khói thuốc, người chết đã nhất ít nhất vài ngày, khoe miệng dùng dao cắt ra, hơn nữa đầu lưỡi cũng bị cắt mất, tạm thời chỉ có những thứ này, những thứ khác sau khi kiểm tra thi thể mới có thể đưa ra kết luận."

Tần Uyên gật đầu với Lam Tiểu Nhã: "Ừ, tốt, cực khổ rồi."

Mộc Cửu đi qua nhìn vào đôi mắt đen thẫm của người chết, sau đó ngồi xổm xuống sát gần thi thể, khi đứng lên cô nói: "Quần áo cô ấy mặc cũng không vừa người."

Bởi vì là phụ nữ, nên ngay từ đầu Lam Tiểu Nhã cũng chú ý đến điểm này: "Ừ, chính xác, chiếc váy này hơi nhỏ hơn so với kích cỡ của cô ấy."

Triệu Cường nhìn thoáng qua, nhưng chẳng cảm nhận được gì, anh nói: "Có lẽ cô ấy muốn mặc chật hơn thì sao?"

Lam Tiểu Nhã lại nhìn một lát, càng nhìn càng cảm thấy kì lạ: "Không đúng, không chỉ size, mà chất liệu váy cũng có cảm giác sao sao ấy."

Mộc Cửu nói ra nguyên nhân: "Vì đây không phải váy của người chết."

Triệu Cường hoài nghi: "Ồ? Không phải của cô ấy?"

Mộc Cửu rủ mắt xuống, nhìn chiếc váy kia: "Chiếc váy này rất cũ, có lẽ đã từng giặt qua nhiều lần, nhưng trên mặt vẫn có mùi long não, chứng tỏ được đặt trong tủ quần áo thời gian dài không có lấy ra, hơn nữa size nhỏ không hợp với người chết."

Tần Uyên có kết luận: "Rất có thể hung thủ đã mặc cho cô ấy."

Lam Tiểu Nhã: "Nếu nhìn kỹ, kiểu dáng của chiếc váy này là kiểu thịnh thành của mấy năm trước."

Mộc Cửu gật đầu: "Chủ nhân của chiếc váy này có thể đã qua đời hoặc đã rời khỏi hung thủ, cho nên hung thủ mới tìm kiếm người thay thế, gã tái hiện dáng vẻ của 'cô ấy' năm đó và chuyện xảy ra với 'cô ấy' năm đó. Mà người bị hại nếu phản kháng một chút thì gã sẽ bắt đầu hành hạ."

Tần Uyên: "Cuối cùng, gã phát hiện cô ấy không có cách nào trở thành 'người đó' cho nên mới giết người rồi vứt xác ở đây."

Triệu Cường ở một bên ồ một tiếng, liếc nhìn thi thể rồi nhanh chóng dời mắt đi: "Những phân tích của các người tôi đều hiểu, nhưng vì sao

hung thủ lại muốn cắt miệng của nạn nhân như vậy?"

Mộc Cửu liếc nhìn khoe miệng toét ra của nạn nhân rồi dùng giọng điệu phật phồng nói: "Bởi vì gã thích nhất dáng vẻ khi cô ta cười."

**

Trong tầng hầm u ám không có cửa sổ, người đàn ông ngồi xổm xuống duỗi tay ra, vuốt ve khuôn mặt cô gái: "Sao cô lại không cười?"

Người con gái vừa ghét bỏ vừa hồi hộp quay mặt đi, trong miệng phát ra những tiếng huhu nhỏ vun.

Người đàn ông không thèm để ý đến sự né tránh của cô, ngược lại nghiêng đầu, dùng vẻ mặt si tình nhìn cô: "Em biết không? Khi em cười lên rất đẹp."

"Hặc hặc." Người đàn ông nở nụ cười, nhưng lập tức che miệng mình lại, cau mày nói: "Không, tiếng cười của em dễ nghe hơn anh nhiều."

"Hắc hắc, không đúng, không đúng." Người đàn ông khẽ cười rộ lên, sau đó vẫn không hài lòng, lấy tay vỗ miệng mình.

"Hahaha, không, haha..."

Tiếng cười của gã lúc cao lúc thấp, quanh quẩn ở trong tầng hầm thật lâu.

Mà trên lầu phía trên tầng, trong tay cô bé đang cầm cuốn sách ngữ văn, giọng nói non nớt, chậm rãi đọc câu thơ phía trên đó: "Xuân ngủ nên chưa hay, tiếng chim gáy khắp nơi. Tiếng mưa gió đêm qua, hoa rơi biết bao nhiêu."

NGƯỜI ĐIỀU KHIỂN TÂM LÝ II

Dực Tô Thức Quý
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Nụ Cười Tử Vong (3)

Trong tầng hầm im ắng, chỉ nghe thấy tiếng rãnh nước nhỏ giọt tí tách trong góc phòng, người phụ nữ cúi thấp đầu, mở to cặp mắt chết lặng mà nhìn nền xi măng, hai mắt không còn bất kì tiêu cự và ánh sáng nào, thân thể và tâm lý bị giày vò khiến cô ta sụp đổ hoàn toàn.

Cô đã ở đây chờ suốt một ngày rồi, cô chỉ đi ra ngoài dạo phố, trên đường gặp một cô bé đáng yêu, cùng chơi trò kéo búa bao với nó, sau đó cô cảm thấy mình bị người ta đánh bất tỉnh, khi cô tỉnh lại đã bị đưa đến nơi này, trong tầng hầm u ám mang theo mùi nước khử trùng, cô bị trói ở trên ghế, hoàn toàn không thể nhúc nhích. Một người đàn ông đang ngồi bên cạnh cô, si ngốc nhìn cô, cô hoảng sợ muốn thét chói tai, bỗng dưng phát hiện miệng đã bịt băng keo, người đàn ông khẽ vuốt ve mặt cô, nói những thứ gì đó cô nghe không hiểu, thì thoảng lại cười với cô, giống như người điên.

Cô không biết gã điên này trói cô ở đây làm gì, là muốn tiền chuộc hay là muốn tổn thương cô, cô cảm thấy có lẽ mình sẽ chết ở đây, chấm dứt sinh mệnh ở trong tầng hầm âm u, dơ bẩn này, nhưng cô đột nhiên nghĩ đến người nhà mình, có lẽ bọn họ đang tìm cô, cha mẹ, con của cô còn chồng cô nữa...

Nghĩ đến đây, ánh mắt cô không còn chết lặng, nước mắt tuôn rơi, cô nức nở trong đau đớn. Không được! Cô phải sống, phải sống để gặp lại bọn họ.

"Lạch cạch, lạch cạch"

Tiếng bước chân vang lên, lòng cô hơi trầm xuống, cô nhìn thấy người đàn ông đó đi vào, trên tay còn bưng mâm cơm, cô còn nhìn thấy vẻ áy náy trên khuôn mặt hơi bần của hắn.

"Thực xin lỗi, xin lỗi, tôi đã quên cho em ăn cơm." Người đàn ông đi vào, sau đó ngồi xổm xuống, xem xét mặt cô:

"Sao em lại khóc? Có phải đói bụng không? Chết tiệt, đều tại tôi, tôi quên đem cơm cho em." Trong giọng nói hắn tràn đầy tự trách khiến người ta có ảo giác rằng hắn thật sự không muốn làm tổn thương cô, cũng sẽ không tổn thương cô, nhưng đây chỉ là ý nghĩ thôi, cô lập tức gạt bỏ, không, người đàn ông này là tên bắt cóc, người đàn ông là kẻ đáng sợ.

Tiếp đó, người đàn ông dè dặt bưng cơm cho người phụ nữ xem: "Em xem, tôi nấu cho em đều là những món em thích, mau ăn đi."

"À, có băng dán nên em không thể nào ăn được đúng không? Tôi sẽ xé nó cho em nhưng em không được la đấy." Người phụ nữ nghe thấy thế thì bèn gật đầu, người đàn ông tháo miếng băng trên miệng cô ta ra.

Đợi đến khi miếng băng bị kéo xuống hoàn toàn, người phụ nữ mới hét ầm lên, dùng hết sức lực của mình mà hét: "A! Cứu mạng! Ai tới cứu..."

Ánh mắt gã vốn ôn nhu, bây giờ bỗng trở nên lạnh lùng, gã ném chén cơm đi, bước lên dùng sức bụm lấy miệng cô: "Tôi đã nói là không được la, sao em lại không nghe! Vì sao em lại không nghe lời tôi!"

Người phụ nữ giãy giụa, nhưng chỉ có thể thốt lên tiếng nước nở, cô phát cú cắn lên tay gã.

"A!" Người đàn ông gào lên sau đó trở tay tát người phụ nữ một cái, đầu cô ta bị lệch sang một bên. Tiếp đó lại thêm một cái tát nữa.

"A! A!"Gã như phát điên tát cô, mãi đến khi cô không chịu nổi nữa, ngất đi.

Người đàn ông lúc này mới ngừng tay, vỗ vỗ mặt cô, phát hiện cô không có phản ứng, không khỏi giật mình, gã chẳng biết làm sao, chỉ biết đứng đó gãi mặt mình rồi lầm bầm: "Em đừng kêu, đã bảo em đừng la rồi..."

"Là lỗi của em! Đều là lỗi của em..."

*

Người trong đội SCIT khảo sát hiện trường xong, trở về cục, Trần Mặc muốn tìm camera ở gần đó, nhưng công viên này thuộc dạng mở lại không lớn vì thế không có lắp đặt camera giám sát, mà lúc đó ở gần đó chẳng có ai, những cửa tiệm đã đóng cửa từ sớm, ngay cả cửa hàng tiện lợi mở 24/24 cũng nói không thấy bất kì người nào khả nghi.

Triệu Cường tựa vào bàn, một tay sờ cằm: "Hung thủ nhất định có xe, nếu không, nửa đêm ôm thi thể nhất định bị người khác để ý."

Thạch Nguyên Phi vẫn nhìn chăm chăm vào máy tính: "Tôi đã điều tra những camera ở ven đường gần đó, tạm thời không nhìn thấy xe hay người ôm thi thể khả nghi."

Lúc này, Hồng Mi đi vào, trên tay cầm một tập tư liệu.

Tần Uyên ngẩng đầu lên: "Đã tra được thân phận của người chết?"

Hồng Mi đi đến trước mặt bọn họ, đưa tư liệu cho Tần Uyên: ""Đã tra được, người chết tên là Đông Xuân Yến, 32 tuổi, đã kết hôn, không có con, đang ở chung với chồng, nghề nghiệp là nhân viên tài vụ của công ty, người chết thứ mười ba như thường lệ sau khi tan làm vẫn chưa về nhà, buổi tối

người chồng về đến nhà phát hiện không liên lạc được với vợ mình, vì thế ngày hôm sau đã báo cảnh sát."

Trần Mặc nghiêm túc nói: "Vậy người chết đã bị hung thủ giam giữ ba ngày."

Hồng Mi thở dài, hơi đau xót, sau đó thu hồi vẻ bi thương: "Đúng vậy, tôi đã hỏi chồng người chết, bạn bè và đồng nghiệp, gần đây cuộc sống của cô ấy cũng bình thường, không nghe nói bị ai theo dõi, ba ngày nay cũng không nhận được cuộc điện thoại kì quái nào, hoặc là điện thoại tổng tiền."

"Bởi vì mục đích của hung thủ không phải là tiền mà là bản thân người chết thỏa mãn tưởng tượng trong đầu hắn." Tần Uyên mở miệng nói, ánh mắt vô thức tìm kiếm Mộc Cửu, phát hiện cô đang cầm tờ biên lai nhuộm máu, máu trên đó đã xét nghiệm là máu của người chết, hắn muốn hỏi cô có phát hiện gì không, thì ngoài cửa đã truyền đến giọng nói của Lam Tiểu Nhã.

"Mọi người, có báo cáo khám nghiệm tử thi rồi." Lam Tiểu Nhã đi vào, cầm báo cáo khám nghiệm tử thi.

"Thời gian tử vong và nguyên nhân tử vong cũng giống như phán đoán ban đầu, nhưng tôi phát hiện trên đầu cô có vết thương như bị vật nặng đánh vào, hắn là cô ấy bị hung thủ tấn công từ phía sau rồi bị trói đưa đi, có một điểm kì quái là, trên người người chết từng được bôi thuốc tổn thương."

Tần Uyên cúi đầu, hơi suy nghĩ rồi phân tích nói: "Khi người chết chống cự hung thủ mất khống chế đánh cô ấy, nhưng sau đó lại cảm thấy áy náy, bởi vì hắn tưởng tượng người chết thành người hấn thích."

Triệu Cường lắc đầu nói: "Hắn ta bị rối loạn tinh thần rồi." Lát thì đánh người, lát đi bôi thuốc, đúng là biến thái!

Lam Tiểu Nhã tiếp tục nói: "Trừ lần đó ra, trong dạ dày cô ấy có thức ăn, chứng tỏ hung thủ có cho nạn nhân ăn uống, tôi còn phát hiện trong đồ ăn có thuốc ngủ còn sót lại, hơn nữa, mấy ngày nay cô ấy còn có dấu hiệu bị người khác xâm hại mấy lần, trên người có dấu vân tay với DNA của hung thủ, nhưng vẫn chưa tìm được mẫu tương xứng với trong kho số liệu."

Đường Dật nghe xong cảm thấy kì lạ: "Vì sao phải dùng thuốc ngủ, hai tay hai chân cô ấy đều bị trói, vẫn nằm trong trạng thái khống chế của hung thủ."

Tần Uyên đã có phán đoán: "Khi hãn xâm nhập vào cô ấy, hãn sẽ cởi sợi dây trên người cô ấy ra, hãn muốn đảm bảo rằng cô ấy sẽ không chống cự nên mới cho cô ấy uống thuốc ngủ."

Có thể thấy được trong chuyện này hung thủ rất cẩn thận, hãn sợ người bị hại sẽ chạy mất.

Trần Mặc: "Khả năng kiểm soát của hung thủ rất mạnh."

"Hơn nữa hãn sẽ không dừng lại, người chết không thỏa mãn được hãn, hãn sẽ giết cô và sẽ đi tìm mục tiêu mới." Tần Uyên nói bằng giọng trầm thấp: "Chúng ta nhất định phải sớm tìm được hãn."

Kết hợp với báo cáo khám nghiệm tử thi và phân tích hành vi của hung thủ, sự việc ngày càng rõ nét, nhưng không có cách nào xác định hung thủ thuộc đối tượng nào, nhất thời cả văn phòng rơi vào im lặng, Triệu Cường đột nhiên phát hiện hình như này giờ Mộc Cửu chẳng nói gì, vì thế nhìn về phía cô, lại thấy cô ấy đang ngồi im lặng trên ghế, ánh mắt đen nhánh nhìn chăm chăm vào tờ biên lai kia, anh hơi nghi ngờ hỏi cô: "Mộc Cửu, sao cô cứ nhìn vào tờ biên lai ấy thế? Có gì đặc biệt à?"

Mộc Cửu không đáp, mà đeo găng tay lên, lấy biên lai từ trong túi ra, sau đó đặt ở trước mặt, rồi đổi vị trí vài lần, cô ấy híп mắt, đặt tờ giấy lên

trên túi, rồi duỗi tay lấy bút chì ở trong ống đựng bút, nhẹ nhàng vẽ lên tờ biên lai.

Cứ như thế, cô dùng bút chì bôi lên những chỗ trống mặt sau tờ biên lai, động tác của cô thu hút ánh mắt tất cả mọi người. Khi Mộc Cửu đặt bút xuống, Lam Tiểu Nhã mới khom lưng nhìn xuống tờ biên lai: "Ồ, phía trên hình như có chữ?"

Mộc Cửu gật đầu, dùng giọng điệu bình thản nói: "Tờ biên lai này được lót ở dưới mặt giấy, vì thế dấu vết ghi chép trên giấy sẽ được in ở trên tờ biên lai."

"Ồ." Triệu Cường sùng bái nhìn Mộc Cửu, sao cô ấy có thể nghĩ đến chuyện này.

Thạch Nguyên Phi cũng đi tới: "Thần kì vậy sao, có phải hung thủ viết lên đó không?"

" $4 \times 6 + 8 = 32$; $5 \times 4 : 2 = 10 \dots$ " Triệu Cường tưởng đâu trên giấy viết cái gì, khi nhìn thấy xong khoe miệng anh rướn lên: "Đây là đề toán sao?"

"Đây là đề toán tiểu học." Hồng Mi có con nên anh hiểu được điều này.

Mộc Cửu nhìn nét chữ non nớt, mặt không thay đổi chỉ mở miệng nói hai chữ: "Trẻ con."

**

Người phụ nữ lắc lắc cái đầu hơi nặng nề, lại lần nữa khôi phục ý thức, đầu cô rất choáng, mặt thì nóng, đau rát, cơ thể khó chịu khiến cô nhớ lại tình cảnh trước khi hôn mê, người đàn ông đó đã bị cô chọc giận.

Cô cảm thấy cơ thể mình hơi khó chịu, không ăn gì cũng không có nước uống, cô gần như không còn sức lực gì, cô bắt đầu cảm thấy hối hận, vừa rồi cô không nên la lên, cô bị nhốt ở đây có gọi người khác cũng không nghe thấy, nếu như cô không la, lúc này cô có thể ăn đồ ăn bổ sung thể lực rồi, còn bây giờ...

Người phụ nữ không chống đỡ nổi nhắm mắt lại, một lát sau cô nghe được tiếng bước chân, nhưng hình như không phải tiếng bước chân của người đàn ông.

Cô mạnh mẽ mở mắt ra, là một cô bé.

Khi cô bé đến gần, người phụ nữ mới nhận ra cô, rồi yếu ớt mở miệng: "Ồ, thì ra là cháu..."

NGƯỜI ĐIỀU KHIỂN TÂM LÝ II

Dực Tô Thức Quý
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Nụ Cười Tử Vong (4)

Người tàn nhẫn không chỉ là người ra tay, còn có những người trơ mắt đứng nhìn¹¹

Cô bé chậm rãi đi về phía cô, trên khuôn mặt non nớt mang vẻ bất an và đau lòng, cô mở miệng nói với người phụ nữ: "Dì ơi, thật xin lỗi."

Cô bé chính là người hôm qua cô gặp trên đường, cùng cô chơi kéo búa bao, người phụ nữ không ngờ sẽ gặp cô bé ở đây, nghe được tiếng cô xin lỗi, thì lập tức phản ứng: "Cháu...Đó là bố cháu?"

"Dạ." Cô bé nhẹ nhàng gật đầu, bộ dạng sắp khóc.

"Vì thế, đó là một cái bẫy, cháu bảo dì chơi với cháu là cố ý sao?" Người phụ nữ đau khổ cúi đầu, cô không ngờ chỉ phút mềm lòng nhất thời cô đã đẩy mình vào trong khốn cảnh.

Cô bé bật khóc, cúi đầu, lặp đi lặp lại: "Dì ơi, thật xin lỗi, cháu cũng không muốn làm vậy, thật xin lỗi dì."

\\

Người phụ nữ không thể phát câu với một đứa trẻ, bởi vì cô biết người đàn ông đó sẽ không cho cô làm vậy, vì thế cô dùng giọng điệu dịu dàng để nói với cô bé: "Nói cho dì biết, có phải bố cháu ép cháu không?"

Cô bé dùng tay lau nước mắt, gật đầu: "Dạ, bố sẽ đánh cháu, nếu cháu không làm vậy, bố sẽ đánh cháu."

Người phụ nữ nhìn cô bé vén tay áo, trên tay lộ ra những vết sẹo, cô cảm thấy thương tiếc, sau đó, cô đột nhiên cảm thấy mình sắp có hy vọng thoát khỏi chỗ này, vì sợ người đàn ông đó nghe thấy, cô bèn hạ giọng nói: "Cháu à, cháu có thể giúp cô cởi trói không?"

Cô bé nghe xong thì liều mạng lắc đầu, có thể thấy cô bé rất sợ bố mình: "Không được đâu dì ơi, bố cháu ở trên lầu, nếu để bố cháu phát hiện, nhất định sẽ đánh chết cháu."

Người phụ nữ cũng nghĩ như thế, người đàn ông đó đang ở trên lầu, cô đâu thể chạy được, nên cô đổi sang cách khác: "Vậy cháu giúp dì gọi 110 được không?"

Cô bé ngẩng đầu nhìn người phụ nữ, trong hốc mắt vẫn còn vương lệ, cô cẩn thận nói: "Cháu sợ, cảnh sát sẽ bắt bố cháu, mẹ cháu mất rồi nếu như bố cháu bị bắt, cháu chỉ còn có một mình."

Người phụ nữ nghe xong cảm thấy xót xa trong lòng, dù sao đứa bé vẫn còn nhỏ như vậy, lại không có mẹ, mặc dù bố không đối xử tốt với nó nhưng trong lòng nó vẫn ỷ lại vào bố: "Hoặc là cháu gọi điện cho người nhà của dì, có được không?"

Cô bé suy nghĩ một lát, lại lắc đầu: "Dì ơi, trong nhà không có máy bàn, cháu cũng không có điện thoại di động."

Nhìn sắc mặt người phụ nữ từ từ trở nên âm đạm, cô bé lấy hai bánh bao từ trong túi ra: "Dì ơi, cháu cho dì ăn, dì ăn một chút gì đi."

"Cảm ơn cháu." Cô đã đói đến mức không chịu nổi, cô nghĩ thầm, mình cứ ăn lấy sức trước đã rồi hãy tìm cách chạy trốn.

Cô bé dứt từng miếng bánh bao và nước cho người phụ nữ, người phụ nữ ăn xong cảm thấy khôi phục được một chút sức lực, cả người cũng thoải

mái hơn, cô cảm kích cười với cô bé, bất kể như thế nào, sự xuất hiện của cô bé khiến nhìn thấy hy vọng từ trong cơn tuyệt vọng.

Nhìn thấy người phụ nữ cười, cô bé cúi đầu, cắn môi, tựa hồ đang do dự, qua một hồi lâu, cô bé mới mở miệng nói: "Dì, cháu biết bố cháu làm sai, cháu có thể thả dì đi, nhưng dì có thể hứa với cháu, đừng tố bố cháu với cảnh sát được không?"

Vừa nghe chuyện này, ánh mắt người phụ nữ sáng lên, cô kích động nhìn cô bé: "Được, dì hứa với cháu, nếu dì được ra ngoài, dì sẽ không nói với cảnh sát, dì cam đoan." Cô nghĩ, nếu cô được ra ngoài, cô nhất định sẽ cứu đứa bé đáng thương này, không thể để nó trưởng thành trong hoàn cảnh như vậy, nhưng trước hết cô phải ra ngoài cái đã!

Cô bé hình như đã tin lời cam đoan của người phụ nữ, cô bé nói: "Đợi lát nữa bố cháu ra ngoài, cháu sẽ đến nữa."

Người phụ nữ cười: "Được, dì sẽ chờ cháu."

Cô bé đi rồi, trong tầng hầm chỉ còn một mình người phụ nữ, cô chỉ có thể lo lắng và chờ đợi cô bé, không biết qua bao lâu, cô lại nghe thấy tiếng bước chân, là tiếng bước chân của cô bé.

Người phụ nữ đang nhắm mắt, chợt mở mắt ra, nhìn về phía cửa, quả nhiên cô bé đó lại xuất hiện.

Người phụ nữ kích động hỏi bé: "Cháu à, bố cháu ra ngoài chưa?"

Nhưng cô bé lại lắc đầu: "Chưa ạ."

Người phụ nữ nghe xong, ánh mắt hơi âm đạm, không khỏi có chút thất vọng. Cô bé nhìn người phụ nữ, nhăn nhó một hồi mới lấy tay từ phía sau lưng ra, trên tay bé cầm một cuốn sách ôn thi: "Dì ơi, dì có thể dạy cháu đề này không?"

Người phụ nữ nghe giọng cô bé rồi nhìn sách trong tay cô, cô nghĩ thầm dù sao cũng phải chờ người đàn ông kia đi khỏi nên đáp ứng: "Ừ, được."

Dạy cô bé được vài bài toán, người phụ nữ bắt đầu cuống lên, cô muốn nhanh chóng rời khỏi đây, một phút cũng không muốn đợi, vì thế cô bèn hỏi: "Cháu, cháu đi xem bố cháu đã ra ngoài chưa?"

Cô bé nhìn cô gật đầu, dọn dẹp sách ôn tập: "Dạ."

Người phụ nữ dịu dàng người với đứa trẻ: "Cảm ơn cháu."

Cô bé nhìn khuôn mặt tươi cười của người phụ nữ, bỗng nhiên sững sốt, cô mở to hai mắt, lí nhí nói: "Dì ơi, khi nhìn cười lên trông rất giống mẹ cháu."

"Mẹ..." Người phụ nữ đột nhiên nghĩ tới những lời tối qua người đàn ông đó nói, khi đó gã có nhắc đến chữ cười, hơn nữa còn cười như điên.

Cô bé cúi đầu, ghen ngào nói: "Mẹ đi rồi, mẹ không quan tâm cháu."

Người phụ nữ rất đau lòng, cô lên tiếng an ủi: "Bé ngoan, đừng khóc, mẹ cháu không phải không thương cháu, mẹ cháu chắc chắn rất thương cháu, nhưng do mẹ cháu có nguyên nhân nào khác." Cô cảm thấy mẹ bé nhất định bị người đàn ông này hành hạ, vì thế mới rời đi.

Cô bé lau nước mắt, gật đầu: "Cháu đi xem bố cháu đã đi chưa?"

Nhìn bóng lưng cô bé rời đi, cô bỗng nhiên có một suy nghĩ, người đàn ông đó ra ngoài có dẫn theo cô bé hay không? Giả sử như cô trốn, gã nhất định sẽ biết do cô bé thả cô chạy, ngộ nhỡ gã đánh chết cô bé thì sao?

Người phụ nữ đang suy nghĩ, bỗng nghe tiếng bước chân chạy đến, người phụ nữ nhìn đăm đăm ra cửa, quả nhiên cô bé ấy lại đến, cô bé chạy

đến bên cạnh cô, nói: "Dì ơi, bố cháu ra ngoài rồi."

Người phụ nữ kích động hỏi bé: "Thật không?"

Cô bé gật đầu: "Cháu cởi dây giúp dì."

Người phụ nữ cảm kích nói: "Cảm ơn cháu." Cô bật khóc, cuối cùng cô cũng có thể ra ngoài rồi. Cô phát hiện cô bé không mở được dây trói, nên cô nói: "Kéo! Cháu lấy cây kéo tới đây."

Cô bé nhìn xung quanh, thấy trên kệ có một cây dao, cô bé cầm cây dao đến, bắt đầu cắt sợi dây, cứ như vậy, sợi dây dần lỏng ra, bị trói suốt một ngày, cô rốt cuộc cũng tự do rồi, cô cảm thấy cả người đau nhức, cô giật giật cổ tay và chân, toan đứng lên, nhưng phát hiện mình không còn sức lực.

Cô bé hơi lo lắng hỏi cô: "Dì ơi, dì sao thế?"

Người phụ nữ vẫy vẫy tay, cười nói: "Không sao, từ từ sẽ ổn thôi."

"Vậy cháu đỡ dì đi."

Khi cô bé dìu cô đứng lên, đi được vài bước, cô cảm thấy mình có thể đi được rồi. Cô bé dẫn cô đi ra ngoài, cô nhìn thấy một cầu thang: "Từ đây đi lên sao?"

"Dạ." Cô bé ngẩng đầu lên: "Dì ơi, cháu lên trước xem bố cháu đã về chưa?"

Người phụ nữ gật đầu: "Được." Cô nghĩ an toàn một chút vẫn hơn nếu như người đàn ông đó trở về đột ngột thì cô toi rồi.

Cô bé từ từ leo lên trên, dời thứ gì đó phía trên ra, nhìn bóng lưng cô bé biến mất, cô cũng không vội leo lên, mà chờ tín hiệu của cô bé. Nhưng

không có bất kì phản ứng gì, cô cảm thấy có chút kì lạ, cô do dự một lát rồi quyết định leo lên.

Cứ như vậy, cô từng bước, từng bước bò lên cầu thang, sau đó cô dùng hai tay chống lên tấm ván, cuối cùng cũng có thể thoát khỏi tầng hầm đó rồi, cô chậm rãi đứng lên rồi quan sát chỗ đứng của mình, đây là một căn phòng trống trơn, ngoại trừ cửa thì không có gì cả. Cô từ từ đi về phía cánh cửa, mở ra một chút, khi đưa tay toan nắm lấy nắm đấm cửa thì phát hiện trái tim mình đập rất nhanh, cô cắn chặt môi, sau khi chuẩn bị sẵn sàng, lập tức mở cửa.

Nhưng cảnh tượng trước mắt khiến cả người cô run rẩy, cô bất giác lùi về phía sau vài bước.

"Sao em lại muốn trốn?" Người đàn ông gào lên, bước lên tát vào mặt cô, người phụ nữ hét lên rồi ngã xuống đất: "A, xin anh, xin anh đừng đánh tôi..."

"Sao lại muốn rời khỏi tôi?" Người đàn ông đạp một cước vào bụng cô, rồi lại một cước, hấn phần nộ gào lên: "Sao lại muốn rời khỏi tôi?"

"A"

Người phụ nữ bị đánh đến ho ra máu: "XinXin .anh hãy buông tha cho tôi đi, cầu xin anh..."

"Tôi thích em như vậy, đối xử tốt với em như vậy." Người đàn ông nắm lấy đầu cô, kéo cô dậy: "Sao em lại muốn trốn? Sao lại muốn rời khỏi tôi? Há? Há?"

"Xin...Xin..." Người phụ nữ đau đớn, nhưng cô chẳng còn khí lực gì cả, ánh mắt cũng trở nên mơ hồ.

Người đàn ông nhìn bộ dạng sống dở chết dở của người phụ nữ thì hung dữ nói: "Đó là do em tự tìm."

Người đàn ông đi xuống cầu thang, anh ta lôi thân thể người phụ nữ xuống cầu thang như thế.

Người phụ nữ suy yếu mở to mắt, nhìn thấy cô bé đứng ở cửa, cô muốn giơ tay bắt lấy thứ gì đó nhưng chẳng còn chút hơi sức nào.

Cô bé nhìn thấy cảnh này, vươn tay từ bên ngoài đóng cửa lại, nét mặt chết lạng xoay người: "Vì thế, sao dì lại muốn đi?"

NGƯỜI ĐIỀU KHIỂN TÂM LÝ II

Dực Tô Thức Quý
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Nụ Cười Tử Vong (5)

Con người một khi đã mất khống chế, sẽ trở nên vô cùng đáng sợ

Khi thi thể thứ nhất được tìm thấy, hai ngày sau, tảng sáng hai ngày sau, thi thể thứ hai cũng được tìm thấy ven đường nhỏ, bên cạnh thùng rác, mà chỗ đó cách nơi tìm được thi thể đầu tiên chưa đến hai con đường. Tần Uyên lấy giấy chứng nhận ra rồi dẫn đồng đội vào bên trong.

Xung quanh toàn mùi rác xen lẫn với mùi máu tươi, chờ bên khoa giám định lấy mẫu, chụp hình xong rời đi, bọn họ mới nhìn thấy thi thể người phụ nữ bị vứt bên cạnh thùng rác. Thi thể của nạn nhân khiến mọi người cảm thấy có phần khác với thi thể đầu tiên, nhưng cũng có điểm hau háu.

So với thi thể đầu tiên vẫn mặc quần áo nguyên vẹn, thì quần áo trên người cô gần như bị xé nát, làn da bại lộ trong không khí xuất hiện nhiều vết máu và máu bầm, miệng vết thương khiến người ta kinh sợ, cô ta giống như một con búp bê bị nghiền nát ở nơi bẩn thỉu, lộn xộn.

Nhưng 'nụ cười' quý dị trên mặt cô ta không thay đổi, cũng giống như thi thể thứ nhất, khoe miệng bị cắt hai bên dùng dây thép nối với nhau, tạo thành "nụ cười tử vong" trước mặt.

"Hung thủ rất cố chấp tạo nụ cười cho người chết." Cái này như nghi lễ là phương pháp đặc trưng của gã, khiến người ta liếc mắt một cái có thể nhận ra liền.

Triệu Cường ở một bên nhìn Lam Tiểu Nhã đang tiến hành kiểm tra thi thể, liếc mắt nhìn nụ cười của người chết, chợt thấy lạnh cả lưng, anh vội vàng dời tầm mắt: "Chúng ta có thể gọi gã là 'sát thủ mỉm cười' đấy."

"Phản nộ." Giọng điệu không nhanh không chậm, truyền đến từ phía sau, Triệu Cường hơi sững sốt nhìn về phía Mộc Cửu: "Cái gì?"

Mộc Cửu nhìn thi thể dưới mặt đất đăm đăm, mặt không đổi sắc, mở miệng nói: "Trước đây hẳn còn không chế được bản thân, nhưng lần này hẳn đã phản nộ đến cực điểm."

Lam Tiểu Nhã ngồi bên cạnh, ngẩng đầu nhìn Mộc Cửu nói: "Ừ, Mộc Cửu nói không sai, lần này tổn thương quá nghiêm trọng, người chết đã chết hơn mười hai tiếng đồng hồ, nguyên nhân tử vong, mặc dù vẫn chưa kiểm tra thi thể tỉ mỉ, nhưng tôi đoán nạn nhân bị hung thủ đánh chết, những vết thương bên ngoài của nạn nhân còn nặng hơn so với người đầu tiên, nhưng không có vết hằn ở cổ, cách thức cắt khéo miệng cũng giống như lần trước."

Tần Uyên nghe xong Lam Tiểu Nhã kết luận thì nét mặt lộ vẻ nghiêm túc: "Xem ra gã càng tức giận hơn so với lần trước, nhất định là có nguyên nhân gì khiến cho hành vi phạm tội của gã tăng lên."

Mộc Cửu chớp chớp mắt, khi mở miệng giọng nói có phần u ám: "Bởi vì cô ta chạy trốn bị người đàn ông này phát hiện."

Lúc này, Lam Tiểu Nhã vừa kiểm tra đến chân người chết: "Ồ, chờ một chút, chân người chết bị cắt đứt rồi."

Chuyện này đã xác định phán đoán của Mộc Cửu, cô chậm rãi mở miệng: "Cái này là trừng phạt với cô ấy, cô ấy đã phạm vào sai lầm khiến hẳn không thể nhịn được, sai lầm giống người phụ nữ kia từng làm."

Triệu Cường nghe xong thì mở miệng nói: "Người phụ nữ kia? Là người mà hần yêu sao?"

"Ừ."

Tần Uyên nghiêng đầu quan sát nét mặt của Mộc Cửu, biết cô đã có những suy nghĩ cơ bản rồi: "Có thể tiến hành phúc họa rồi?"

Mộc Cửu dời ánh mắt nhìn Tần Uyên: "Em còn một chuyện phải xác định."

**

Sau khi hoàn thành điều tra hiện trường, mọi người rút về đội SCIT.

Những thành viên trong đội SCIT đang sắp xếp lại manh mối thu được ở hiện trường, một lát sau, Hồng Mi đem tư liệu đi vào, giọng nói nhẹ nhàng, rõ ràng: "Mọi người, thân phận người chết đã được xác nhận, Lý Khiết, 33 tuổi, đã kết hôn có một đứa con trai năm tuổi, đây là hình của cô ấy."

Đường Dật đi qua, nhìn mấy lần, tìm ra điểm giống giữa các cô: "Đều là những cô gái có thân hình cao gầy, có mái tóc đen, nụ cười của các cô ấy..."

Tần Uyên nói: "Quan trọng nhất chính là điểm này." Những người phụ nữ trong hình có nụ cười sáng lạn, nụ cười để lại ấn tượng sâu cho người khác, mà vì nụ cười đẹp như vậy khiến các cô bị ngược đãi tàn nhẫn thậm chí còn mất mạng.

Hồng Mi tiếp tục nói về tình hình của người chết: "Căn cứ vào lời chồng cô ấy nói, xế chiều hôm ấy cô ấy với bạn đi dạo ở cửa hàng tổng hợp, tối hôm đó đã hẹn cả nhà cùng nhau ăn cơm, nhưng tối hôm đó lại không thể liên lạc được với cô ấy, tôi đã hỏi bạn của cô ấy rồi, các cô ấy nói

khoảng 3h rưỡi bọn họ đã tách ra, người chết tự đi một mình, sau đó thì mất liên lạc."

Khi đó trời vẫn còn sáng, Triệu Cường nghe xong cảm thán nói: "Bắt cóc một người đang sống giữa ban ngày ban mặt, lá gan của hung thủ quá lớn rồi, chuyện này không cẩn thận rất dễ bị người khác nhìn thấy."

Trần Mặc đánh dấu một số kí hiệu trên bản đồ:

"Vị trí vút hai thi thể không cách nhau quá xa, chứng minh hung thủ hoạt động tìm kiếm mục tiêu trong phạm vi này."

Đường Dật gật đầu: "Nhà của hắn cũng ở trong phạm vi này."

Triệu Cường nhìn thoáng qua: "Mặc dù có phạm vi khoanh vùng nhưng cũng không nhỏ."

Thạch Nguyên Phi xem hết những đoạn băng theo dõi trên máy tính mới lú đầu ra từ phía sau: "Thật khéo là, cửa hàng ở phía đối diện công ty nạn nhân thứ nhất làm việc, tôi đã quan sát camera ở những chỗ gần đó, lần cuối cùng cô ấy xuất hiện trong camera theo dõi là 3h40, cô ấy đi vào đường nhỏ không có camera theo dõi, rồi không thấy đi ra, tình huống của nạn nhân thứ hai cũng tương tự."

Phát hiện này chính là phát hiện to lớn, Đường Dật cong khóe miệng lên: "Vì thế rất có thể nạn nhân đã bị hung thủ bắt cóc ở chỗ gần đó."

Mộc Cửu rũ mắt xuống: "Chỗ bị trói ấy rất quan trọng."

Tần Uyên nâng tay đặt ở môi dưới, suy nghĩ rồi đáp: "Xem ra chỗ bị trói ấy đối với hung thủ rất quan trọng."

Ánh mắt Mộc Cửu vẫn nhìn thẳng về phía trước: "Đó là nơi hai người họ lần đầu gặp mặt."

Triệu Cường vỗ tay: "Nói như vậy, bởi vì hung thủ say mê người phụ nữ đã bỏ rơi hã, không chấp nhận được, nên hã đến chỗ hai người gặp nhau lần đầu tiên để tìm kiếm người, đặc biệt có nụ cười giống như người phụ nữ đó, sau đó bắt cóc cô ấy đem về nhà nhốt rồi xem cô ấy như người phụ nữ đó."

Tần Uyên phân tích nói: "Hung thủ vượt thi thể xong ngày hôm sau đã bắt cóc người thứ hai, rất có thể hôm nay hã sẽ ở chỗ ấy tìm kiếm mục tiêu."

Trần Mặc bình tĩnh mở miệng: "Vì thế chúng ta có thể đến những nơi gần đó để tìm kiếm nhân vật khả nghi."

Tần Uyên gật đầu, nhìn Mộc Cửu: "Mộc Cửu."

"Em có thể tiến hành phác họa rồi." Cô dừng lại một chút rồi mở miệng nói: "Hung thủ là người đàn ông, khoảng 30- 40 tuổi, có xe, nhưng là loại xe second-hand rẻ tiền, cuộc sống anh ta rất khó khăn, tính cách nóng nảy, mặc chứng nóng nảy gián đoạn (1) hã mặc quần áo bình thường nhìn qua rất nhếch nhác, còn có khi các người tìm được hã sẽ tìm được một đứa trẻ ở gần đó."

Đa số mọi người đều sửng sờ, kinh hoàng nhìn về phía cô: "Trẻ con?"

Mộc Cửu dùng đôi mắt đen nhánh nhìn họ, gật đầu: "Đúng vậy, hã có một đứa con."

NGƯỜI ĐIỀU KHIỂN TÂM LÝ II

Dực Tô Thức Quý
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Nụ Cười Tử Vong (6)

Có một ngày, người bạn sợ hãi có phải người bên cạnh bạn hay không?

Trường tiểu học, ban hai.

Tiền Vân rời khỏi lớp, trở về phòng làm việc của mình, cô sắp xếp lại mọi thứ chào tạm biệt mọi người trong phòng giáo viên rồi rời khỏi phòng chuẩn bị về nhà, nhưng cô vừa mới ra khỏi phòng, đã nghe tiếng gọi:

"Cô ơi..."

Tiền Vân nghe giọng nói quay đầu nhìn, thì trông thấy một học sinh nữ trong lớp của cô. Tiền Vân đeo túi, xoay người dịu dàng hỏi: "La Giai, sao thế, sao em vẫn chưa về nhà?"

La Giai cúi đầu, sợ hãi mở miệng nói: "Cô ơi, em...em... không dám về nhà."

Tiền Vân nhìn bộ dạng chực khóc của cô, thì vỗ vai cô bé, an ủi nói: "Sao vậy, em nói cho cô nghe xem?"

La Giai ngẩng đầu nhìn cô: "Cô ơi, điểm môn văn hôm nay của em không đạt điểm tối đa, bố em nhất định, nhất định sẽ đánh em."

"Không đâu, thành tích của em đã tốt lắm rồi, lúc nào cũng nằm trong top 5 trong lớp." La Giai là học sinh gương mẫu, còn là lớp trưởng, thành tích tốt, tính tình cũng rất tốt nên Tiền Vân rất thích con bé.

La Giai liềm mạng lắc đầu, khẩn trương nói: "Cô ơi, cô không biết đâu, nếu như em không thi được hạng nhất, bố em sẽ đánh em."

Tiền Vân nhớ tới hoàn cảnh của La Giai, cô bé không có mẹ, trong nhà chỉ có bố, trong hội phụ huynh lần trước cô cũng từng tiếp xúc, là một người đàn ông khá nóng tính, hơn nữa còn rời đi rất sớm. Cô nghĩ có một đứa con ngoan như vậy, bố mẹ hẳn là rất tốt, nhưng khi đó cô chỉ đoán là do bố con bé hơi nghiêm khắc và bận rộn công việc.

Tiền Vân an ủi cô bé: "Vậy em hãy nói với bố của em, lần sau em nhất định thi được hạng nhất."

Không được đâu cô, không được đâu, bố sẽ đánh em, cô xem." La Giai nức nở, rồi vén tay áo mình lên cho La Giai xem.

Nhìn những vết thương trên tay, mặc dù đã đóng vẩy, nhưng trên làn da sạch sẽ của cô bé cũng khiến người ta đau lòng, Tiền Vân không khỏi che miệng mình: "Trời ạ, những vết thương này đều do bố em đánh sao?"

"Dạ, cô Tiền, đều do bố em đánh." La Giai lau nước mắt nói: "Bố vừa uống rượu vừa đánh em, tức giận cũng đánh em, lần này bố nhất định sẽ đánh em." Nói xong, cô bé sợ hãi òa khóc.

"Đừng khóc, đừng khóc." Tiền Vân vội vã vỗ lưng cô, trong lòng thầm nghĩ tại sao có người cha lại ngược đãi con mình như thế, cô cảm thấy đau lòng cho đứa trẻ này: "La Giai, đừng sợ, có cô ở đây, cô sẽ không để bố đánh em đâu, hay là như vậy đi, cô gọi điện cho bố em, được không?"

La Giai nghe xong thì lắc đầu: "Cô ơi, vô dụng thôi, bố em sẽ không nghe điện thoại của cô, sẽ không nghe cô nói đâu."

Tiền Vân suy nghĩ một chút, chắc chỉ còn một cách: "Vậy cô sẽ đưa em về, được không?"

La Giai ngẩng đầu lên, kích động nói: "Thật? Thật sao? Có phiền cô không?"

Tiền Vân dịu dàng nở nụ cười với cô bé: "Không sao đâu, nếu như đã biết chuyện, cô nghĩ cô cũng nên gặp mặt nói chuyện với bố em một chút."

La Giai nở nụ cười nhìn cô, khẽ cười nói: "Cảm ơn cô Tiền."

Nhà La Giai không xa trường học, đi bộ khoảng mười lăm phút, Tiền Vân cùng cô bé trở về nhà, dọc đường đi nhìn thân hình gầy gò của La Giai, cô bèn mua bánh ngọt cho cô bé ăn.

La Giai nhìn bánh ngọt Tiền Vân đưa cho bé thì lần nữa bật khóc.

Tiền Vân hơi khẩn trương, dừng lại, khom lưng nhìn cô: "Sao em lại khóc?"

La Giai cẩn thận cầm bánh ngọt trong tay, cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Mẹ em đi rồi, không ai mua bánh ngọt cho em nữa."

Tiền Vân lau nước mắt cho cô, nhìn nét mặt cô bé chỉ có thể thở dài, trong lòng càng thêm đau lòng, cô lại nở nụ cười với La Giai: "Sau này cô sẽ mua cho em nữa, được không?"

"Dạ."

Rất nhanh hai người đã về đến nhà, nhà La Giai nằm trong tiểu khu kiểu cũ, ở tầng một. Đến trước cửa nhà, La Giai dùng chìa khóa trong cặp mở cửa, cô đi vào sau đó cầm một đôi dép lê để trước mặt Tiền Vân: "Cô ơi, cô mang đôi này vào đi, sạch lắm đấy."

Tiền Vân thay dép xong theo La Giai vào nhà, cô nhìn hoàn cảnh trong nhà, phát hiện vô cùng bẩn thỉu, trong không khí mặc dù có mùi

hương tươi mát, nhưng vẫn có ít mùi khó ngửi, có thể nhìn ra được quét dọn chẳng đến đâu.

La Giai nhìn thoáng vào trong rồi quay đầu nói với Tiên Vân: "Bố em không có nhà, cô ơi, cô ngồi trước đi, em rót ly nước cho cô."

Tiên Vân cũng không ngại: "Không có gì, chúng ta cùng đợi bố em về." Cô đã nói với chồng mình sẽ về nhà muộn một chút. Một lát sau, La Giai bưng ly nước từ trong bếp ra nói:

"Cô Tiên, cô uống nước đi."

"Cảm ơn em, em cũng ngồi đi."

La Giai gật đầu, ngồi ở bên cạnh Tiên Vân. Trong lúc đang đợi bố, La Giai và Tiên Vân trò chuyện về cuộc sống và việc học tập của cô bé. Trò chuyện được một lát, La Giai nói: "Cô ơi, em vào lấy trái cây cho cô ăn."

Tiên Vân lắc đầu: "Không cần đâu em."

Nhưng La Giai vẫn kiên trì đi vào bếp, Tiên Vân nhìn theo bóng hình của La Giai cảm thấy tiếc cho một cô bé hiểu chuyện như vậy, cô quyết định nhất định phải giúp đỡ cho cô bé thật tốt. Một lát sau, sau lưng truyền đến tiếng bước chân, cô tưởng La Giai đã quay lại, xoay người nhìn lại thì thấy một người đàn ông có làn da ngăm đen đang cầm bình phích đứng ở phía sau lưng cô.

Cô kinh sợ kêu lên một tiếng, nhưng chưa kịp phản ứng gì thì nhìn thấy chiếc bình phích ấy đập tới mình, cô ngã về phía sau, trước khi mất đi ý thức, cô còn nghe tiếng hét chói tai của La Giai.

**

Tiền Vân bị đau tỉnh lại, cô mở to mắt, cảm thấy trên cánh tay mình đau đớn, trước mắt cô là người đàn ông mới nhìn thấy, hắn đang cầm sợi dây nịt, quất lên người cô.

Tiền Vân khó chịu la lên một tiếng, nhưng phát hiện miệng mình bị bịt kín, mà toàn thân cô đều bị trói ở trên ghế, cô không thể động đậy, sao lại như vậy chứ?

"A...A...A..." Cô dốc sức giãy giụa, người đàn ông thấy cô mở mắt thì ngừng quất cô, ngồi xổm xuống nhìn thẳng vào cô.

Tiền Vân sợ tới mức quay mặt đi, nhưng mặt bị kéo trở về: "Em bây giờ biết về rồi sao? Sao lúc trước lại bỏ rơi tôi?"

Tiền Vân không hiểu người đàn ông này đang nói gì, nên đành lắc đầu. Người đàn ông không để ý đến cô, chỉ gào lên: "Em biết mấy năm nay tôi đau khổ như thế nào không? Tôi yêu em như vậy, sao em lại bỏ tôi đi?"

"Nhưng bây giờ thì tốt rồi, em đã về, sau này chúng ta sẽ ở bên nhau có được không?"

Tiền Vân vẫn lắc đầu, không ngờ người đàn ông bị động tác của cô kích thích, tựa như phát điên cầm dây nịt quất lên người cô: "Vì sao? Em còn muốn chạy trốn? Tôi không cho phép, tuyệt đối không cho phép, tôi hỏi em lần nữa, chúng ta sẽ ở bên nhau, được không?"

Tiền Vân đau đến đổ mồ hôi lạnh, cô sắp bất tỉnh rồi, đương nhiên không dám lắc đầu, cô yếu ớt gật đầu.

"Ngoan, tôi biết rồi, em vẫn là của tôi." Người đàn ông si mê nhìn mặt cô, sau đó phát hiện những vết thương của cô thì lo lắng nói: "Á, thật xin lỗi, làm em bị thương rồi, em đợi ở đây, tôi đi lấy thuốc thoa cho em, em đợi ở đây." Hắn nói xong, vội vàng chạy đi.

Trên người Tiền Vân đau vô cùng, trong lòng cũng hoảng sợ, cô mơ hồ đoán được thân phận của hắn, hắn là bố của La Giai, mà 'cô' trong miệng hắn hình như là mẹ của La Giai, hắn xem cô như người vợ đã bỏ đi của mình.

Làm sao bây giờ? Cô mạnh mẽ mở to mắt, quan sát chỗ mình đang ở, là một cái phòng rất sâu, hắn là ở dưới đất, bây giờ cho dù cô có kêu, cũng chỉ gặp được mình hắn.

Cô bỗng nhiên nhớ tới La Giai, không biết đưa bé đó hiện giờ thế nào, Còn nữa, cô bé có bị đối xử như vậy không?

Khi đang nghĩ như vậy, một giọng nói non nớt xuất hiện ở ngoài cửa: "Cô Tiền."

Cô nhìn qua, quả nhiên là La Giai.

La Giai khóc chạy về phía cô rồi tháo miếng băng trên miệng cô ra: "Xin lỗi cô, xin lỗi cô, em không biết bố em lại như vậy."

"La Giai, mau, mau đi báo cảnh sát."

"Cô Tiền, bây giờ em không có cách nào đi ra ngoài, nếu báo cảnh sát, bố em sẽ biết đấy." La Giai khẩn trương nói: "Làm sao bây giờ, cứ tiếp tục như vậy, bố em sẽ đánh chết cô mất."

Tiền Vân yếu ớt mở miệng: "Đừng khóc, cô bé, mau giúp cô tháo dây thừng ra."

"Được." La Giai nhanh chóng dùng kéo cắt sợi dây trên người Tiền Vân, rồi tháo dây xuống.

La Giai nhìn những vết thương trên người Tiền Vân rồi lo lắng hỏi: "Cô ơi, cô sao rồi, cô có thể đi không?"

Tiền Vân gắng sức đứng lên, nhưng cảm giác đau đớn ập đến khiến cô muốn hôn mê bất tỉnh.

Mà đúng lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân khiến thần kinh hai người căng lên.

"La Giai, bố em đến rồi." Cả người La Giai run lên, cô bé nhìn cây kéo trong tay, đắn dừ rất lâu, dường như đã hạ quyết tâm, cô nói với Tiền Vân: "Cô ơi, em sẽ bảo vệ cô."

Nói xong, con bé đi tới bên cạnh cửa, trong tay nắm chặt cây kéo. Một giây sau, người đàn ông đi vào, thấy dây trói bị cởi ra, đã gào lên:

"Xảy ra chuyện gì?..."

Lời còn chưa dứt, La Giai nấp phía sau lưng đã xông lên đâm vào phía sau lưng hắn.

"A.." Người đàn ông kêu lên một tiếng rồi ngã xuống đất, nhưng vết thương này căn bản không thể khống chế được hắn, hắn quay đầu nhìn con gái của mình: "Mày, mày..."

Khi hắn muốn vươn tay thì Tiền Vân đã cầm cây dao nhào tới đâm hắn xuống đất.

"A...A...A" Cô hét lên chói tai, nhắm mắt lại, lại đâm thêm mấy dao, từng dao từng dao đâm xuống.

Mãi đến khi giọng nói run rẩy của La Giai vang lên: "Cô Tiền....được rồi....được rồi..."

Bờ môi Tiền Vân run rẩy, cô mở mắt ra, nhìn con dao dính đầy máu trên tay mình rồi nhìn vết thương trên lưng hắn, hắn còn mở to hai mắt.

"Á....Á..." Cô lập tức ném dao đi, sau đó ôm lấy La Giai đang khóc bên cạnh, cô mở to mắt, vô thần nhìn bức tường đối diện: "Không...Không sao....Không sao nữa rồi..."

NGƯỜI ĐIỀU KHIỂN TÂM LÝ II

Dực Tô Thức Quý
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Nụ Cười Tử Vong (7)

Khi đội điều tra đặc biệt đến đã là nửa giờ sau, chủ nhà La Điền vừa tử vong, thi thể của anh ta được tìm thấy dưới tầng hầm, sau lưng có vài nhát dao, sau khi tiến hành lấy mẫu xét nghiệm dưới tầng hầm thì phát hiện nhiều chỗ có dấu vân tay và vết máu của người phụ nữ với con gái của nạn nhân, cùng với hung khí các cô sử dụng để giết người, ngoài ra còn tìm thấy dấu vân tay của La Điền trên hung khí.

Hồng Mai đến hiện trường trước, giải thích tình huống khó hiểu cho những cảnh sát đến sau: "Người giết chết La Điền là giáo viên chủ nhiệm của con gái hẳn Tiền Vân, cũng chính cô ấy đã báo cảnh sát, trên người cô ấy đều có vết thương nên được đưa đến bệnh viện, trước mắt không có gì nguy hiểm đến tính mạng, nhưng bị đả kích tinh thần rất lớn."

Tần Uyên nghiêm mặt nói: "Con gái của La Điền đâu?"

"Ở chung với Tiền Vân, cũng được đưa đến bệnh viện kiểm tra, trên người con bé cũng có nhiều vết thương cũ và mới, mấy năm nay chắc hẳn đã bị La Điền ngược đãi không ít." Hồng Mai nghĩ đến vết thương vừa nhìn thấy trên cánh tay La Giai thì cảm thấy đau lòng, cô thu hồi suy nghĩ, nói với Tần Uyên: "Đội trưởng, tôi với Đường Dật đến bệnh viện trước."

Bởi vì người bị hại là phụ nữ với trẻ em, để hai người đi hỏi là thích hợp nhất.

Tần Uyên vuốt cằm nói: "Được."

Lúc này, Trần Mặc đi đến, báo cáo với anh: "Đội trưởng, tôi đã xem camera giám sát người bị hại đi cùng với con gái La Điền về đây."

Triệu Cường nghe xong, lập tức nói: "Thảo nào hôm nay chúng ta ở những cửa hàng gần đây không tìm được hấn, thì ra bởi vì cô giáo chủ nhiệm của con gái hấn đã ở trong nhà hấn."

Hôm nay anh với Trần Mặc dẫn theo một số cảnh sát cố ý chờ ở những cửa hàng phụ cận, kết quả là không nhìn thấy kẻ khả nghi, kể cả đứa trẻ Mộc Cửu nói cũng không có, sau đó nhận điện thoại của đội trưởng, chạy đến đây.

Tần Uyên tiếp lời: "Đúng lúc người bị hại lại phù hợp với điều kiện lựa chọn của hấn."

Chờ bên phân tích giám định kết thúc công việc, đội điều tra án đặc biệt mới bước vào nhà La Điền. Triệu Cường đi vào trong xem xét, mở mồm nói: "Nhà này quả thật bẩn quá, bao lâu rồi chưa dọn dẹp hả trời?"

Mộc Cửu nhìn lướt qua gian phòng, nét mặt vẫn không thay đổi, đi bên cạnh Tần Uyên.

Tần Uyên khom lưng, cầm miếng thủy tinh bên cạnh bàn, khuôn mặt tuần lãng cực kì nghiêm túc: "Trên ghế salon phát hiện vết máu của Tiền Vân, ở cửa ra vào cũng phát hiện túi đựng miếng thủy tinh này, có thể xác định, La Điền dùng bình thủy tinh để đánh Tiền Vân hôn mê, sau đó nhốt cô ấy xuống tầng hầm."

Trần Mặc đứng bên cạnh bổ sung: "Theo camera cho thấy, La Điền về đến tiểu khu khoảng bốn giờ, không có lái xe, Tiền Vân với La Giai về trước hấn nửa giờ."

Triệu Cường ồ lên một tiếng: "Tôi biết rồi, thì ra hấn định về lấy xe để lái đến cửa hàng tổng hợp, nhưng khi hấn nhìn thấy dung mạo của chủ

nhệm La Giai thì quyết định thay đổi phương pháp."

Từ khi đến hiện trường tới nay, Mộc Cửu vẫn chưa nói câu nào, chỉ nhìn hết thầy xung quanh, Tần Uyên biết cô đang chặt lọc manh mối và tin tức ở hiện trường, để hợp với phân tích của cô. Nếu như không có bất ngờ gì xảy ra, vụ án này xem như đã được phá rồi, ở trong cục cảnh sát chờ đợi mấy ngày, rốt cuộc cũng có thể về nhà, hai ngày nay ăn uống rất tùy tiện, Tần Uyên nhìn khuôn mặt nhìn nghiêng của cô, ánh mắt nghiêm nghị cũng trở nên nhu hòa, anh nghĩ tối nay phải nấu thêm vài món mặn.

Đang nghĩ ngợi, giọng nói của Triệu Cường từ nơi không xa truyền đến: "Đội trưởng ở đây này! Tầng hầm ở dưới này."

"Ừ, chúng ta xuống dưới xem." Tần Uyên nói xong lại nhìn Mộc Cửu, thấy cô đi tới bên kia bèn hỏi: "Mộc Cửu, em không xuống dưới xem ư?"

Mộc Cửu rõ ràng muốn xem thứ này trước, nên cô nói với Tần Uyên: "Em sẽ xuống sau."

Tần Uyên gật đầu, cùng với Trần Mặc và Triệu Cường xuống tầng hầm.

Thứ ánh sáng duy nhất trong tầng hầm chính là bóng đèn được treo ở giữa, hình dáng của thi thể được vẽ ở cửa tầng hầm, xác của La Điền đã được đưa về cục xử lý, dưới đất có vũng máu là máu của La Điền. Mà cách thi thể không xa, có một cái ghế, phía trên có dính máu, trên mặt đất có một đoạn dây thừng, rõ ràng người bị hại đã bị trói và bị ngược đãi ở trên ghế.

"Thật quá tàn nhẫn, quả thật cả súc sinh cũng không bằng." Chỉ nhìn nhiều đó thôi, Triệu Cường cũng có thể tưởng tượng đến cảnh ba người phụ nữ đó bị hành hạ, hung thủ còn thường xuyên đánh đập con mình, hổ cha không ăn thịt con đấy!

Trần Mặc đi đến tìm kiếm trên kệ phía sau cái ghế, ngoại trừ một ít công cụ, anh phát hiện dây thép: "Những dây kẽm này La Điền đặt ở ngoài miệng của người chết."

Tần Uyên vuốt cằm: "Bây giờ chỉ chờ đợi kết quả Đường Dật với Hồng Mai thăm vấn Tiền Vân nữa thôi."

Mà lúc này ở trên tầng, Mộc Cửu đang bước vào căn phòng ngủ, vừa liếc mắt đã biết là phòng ngủ của La Điền, trong phòng lộn xộn, chăn mềm chưa gấp, phía trên còn đặt quần áo, cô nhìn cả phòng mười mấy giây rồi cô đi tới bên giường xốc gối đầu lên, quả nhiên phía dưới có một tấm hình.

Mộc Cửu cầm tấm ảnh lên, bên trong chụp một đôi nam nữ, nam chính là La Điền, La Điền ôm lấy người phụ nữ cười rất vui vẻ, người phụ nữ cũng cười nhưng nếu tinh tế quan sát có thể nhìn thấy nỗi sợ hãi trong mắt cô ấy.

Cô cất tấm ảnh vào, sau đó mở tủ đầu giường ra, bên trong có mấy lọ thuốc, Mộc Cửu liếc nhìn nhãn hiệu, cô đổ thuốc ra xem xét, hơi nhíu mày, rồi bỏ thuốc vào trong lọ.

Thu chai thuốc vào rồi cô mới rời khỏi căn phòng, sau đó đi đến một căn phòng khác, là phòng ngủ của con gái La Điền, Mộc Cửu chỉ dừng lại một lát rồi đi ra ngoài.

Lúc này, Tần Uyên cũng từ dưới tầng hầm đi lên, nhìn thấy Mộc Cửu liền hỏi: "Em có muốn xuống dưới xem không?"

Không ngờ Mộc Cửu lại lắc đầu: "Không cần."

Bốn người trở về cục, một lát sau Hồng Mai với Đường Dật cũng từ bệnh viện trở về.

"Mọi người chúng tôi về rồi."

Tần Uyên khẽ cười với bọn họ: "Vất vả rồi, tình hình thế nào?"

Hồng Mai nhận lấy nước của Triệu Cường, uống một hớp rồi lập tức nói: "Tôi đã nói chuyện với Tiền Vân rồi, bởi vì kì thi lần này, La Giai không lọt top năm, sợ bị La Điền đánh, vì thế Tiền Vân mới theo con bé về nhà, muốn nói chuyện với La Điền một lần, đến nhà La Điền thì không gặp những người khác, sau đó La Giai vào bếp lấy trái cây cho cô ấy, sau đó cô ấy bị La Điền đánh bất tỉnh, mà La Điền vừa rời khỏi, La Giai đã đến cõi trời giúp cô, nhưng không ngờ La Điền bất ngờ trở lại, vì thế Tiền Vân nói cô ấy đã cầm dao đâm La Điền."

Khi Hồng Mai nói xong, Đường Dật ở bên cạnh mở miệng nói: "Tôi đã hỏi La Giai, con bé nói từ khi mẹ bỏ đi, tính khí bố trở nên nóng nảy, thường xuyên đánh con bé, trước hôm nay, con bé không hề biết bố mình làm những chuyện này, trước giờ cửa tầng hầm đều bị khóa, bố của con bé không cho nó tới gần, còn lần này nó tận mắt nhìn thấy bố nó đánh cô giáo, vì thế nó giúp cô giáo mở trời, kết quả La Điền trở về, nó không muốn bố nó tổn thương cô giáo, cho nên đã dùng kéo đâm hẳn từ phía sau lưng, sau đó cô Tiền vì bảo vệ nó mới đâm bố nó."

Lời khai của Tiền Vân với La Giai đều thống nhất, chỉ có một điểm khác biệt là cô ấy che giấu việc La Giai đâm La Điền, điểm ấy khiến mọi người có thể hiểu được, dù sao con bé chỉ là một đứa trẻ, Tiền Vân bảo vệ con bé cũng là điều đương nhiên.

"Nói dối." Giọng điệu không hề phạt phòng, từ phía sau truyền đến.

"Hả?" Mọi người đều đồng loạt nhìn về phía Mộc Cửu.

"Em muốn gặp đứa bé đó một lần."

NGƯỜI ĐIỀU KHIỂN TÂM LÝ II

Dực Tô Thức Quý
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Nụ Cười Tử Vong (8)

La Giai được dẫn đến cục cảnh sát, Đường Dật dẫn con bé đến phòng thẩm vấn.

"La Giai, cháu ngồi ở đây trước đi, đừng sợ, mọi người chỉ hỏi cháu vài vấn đề thôi." Hồng Mai nhìn La Giai sợ hãi, nghĩ đến những ngược đãi cô bé từng trải qua, thiên chức làm mẹ dâng lên trong lòng, Mộc Cửu vẫn chưa nói gì, chỉ nói muốn gặp con bé, Hồng Mai nghĩ có lẽ cô ấy muốn hỏi rõ chuyện La Giai đã đâm La Điền.

La Giai nhìn Hồng Mai đã rời khỏi phòng thẩm vấn, cô bé quay đầu nhìn tấm gương bên cạnh, nhìn mình trong gương một lát, cô bé lại cúi đầu, vân vê ngón tay của mình.

Một lát sau, cửa phòng thẩm vấn lại mở ra, La Giai thoáng kính ngạc, nghiêng đầu nhìn về phía cửa, một nữ cảnh sát đến, trẻ hơn so với cô cảnh sát vừa rời, cô ấy để mái ngang phủ trán, mái tóc dài phía sau xõa trên lưng, làn da rất trắng đôi mắt đen thẫm, La Giai nhìn vào mắt cô ấy nhưng đối phương chỉ liếc nhìn cô một cái rồi không nhìn nữa.

La Giai chú ý trên tay cô ngoại trừ cầm một số văn kiện còn cầm một ly nước, con bé thấy cô ngồi xuống đối diện mình, rồi cô bé phát hiện ly nước đó không phải chuẩn bị cho mình, bởi vì sau khi cô ấy ngồi xuống, việc đầu tiên chính là uống một hợp nước.

"La Giai."

Khác với tướng mạo của cô, giọng nói cô lạnh nhưng băng, chẳng có cảm xúc gì, giống như người máy, La Giai nghe xong thì hơi sững sờ, sau đó gật đầu: "Vâng."

Mộc Cửu nhìn về phía cô bé: "La Điền là bố của em?"

"Dạ." Nghe đến tên bố cô, La Giai hơi run rẩy, lộ ra nét mặt hoảng sợ.

Mộc Cửu nhìn nét mặt cô bé, nhưng vẫn không thay đổi, vẫn tiếp tục hỏi: "Trước cô giáo Tiên, em có nhìn thấy hai người phụ nữ mà La Điền bắt về nhà không?"

"Không có, em không biết gì cả."

Mộc Cửu tiếp tục hỏi: "Em có từng đi qua tầng hầm không?"

La Giai lắc đầu: "Không có, hôm qua mới đi qua."

Mộc Cửu hỏi một vấn đề khác: "La Điền từng đánh em sao?"

"Á?" Cô chuyển đề tài hơi nhanh, khiến La Giai hơi sững sốt, sau đó gật đầu, trong giọng nói có tiếng nức nở: "Dạ, từ nhỏ đã đánh em."

"Gần đây cũng đánh sao?"

La Giai sờ soạng tay mình: "Dạ."

Mộc Cửu nhìn thoáng qua hành động lén lút của cô bé, sau đó hỏi: "Hắn bắt đầu đánh em từ khi mẹ em bỏ đi sao?"

Trong ánh mắt La Giai tràn đầy sợ hãi nói: "Khi bố đánh em trông bố rất đáng sợ, rất dọa người."

"Có phải Tiên Vân có ý định nhận nuôi em không?" Mộc Cửu lại thay đổi chủ đề khác.

La Giai hơi sững sốt: "Dạ, cô giáo đã nói với em rồi."

Mộc Cửu hỏi cô: "Vậy em có còn nhớ mẹ mình không?"

La Giai gật đầu: "Nhớ ạ, mẹ lúc nào cũng cười với em, hơn nữa còn cười rất dịu dàng."

"Có giống như vậy không?" Mộc Cửu lấy ra một tấm ảnh đặt ở trước mặt con bé.

"Mẹ." La Giai vuốt ve người phụ nữ trong ảnh, lâm bẫm gọi.

Mộc Cửu rút lại tấm ảnh, dùng giọng nói lạnh như băng hỏi: "Mẹ em vì không chịu nổi bị La Điền hành hạ nên đã bỏ rơi em khi em mới bốn tuổi, cho nên em rất hận cô ấy."

La Giai ngẩng mạnh đầu lên nhìn Mộc Cửu, cắn môi nói: "Không, em rất nhớ bà."

Ánh mắt Mộc Cửu đen thẫm, nhìn cô bé hồi lâu: "Em nói em hoàn toàn không biết chuyện La Điền bắt cóc phụ nữ, nhưng theo chúng tôi điều tra từ camera giám sát, có một người phụ nữ trước khi bị bắt cóc, em đã ngăn cô ấy lại và nói chuyện với cô ấy một hồi, sau đó cô ấy bị La Điền bắt cóc, trên xe đó có em, sao em nói là em không biết?"

Nét mặt La Giai khê thay đổi, không che giấu được, con bé lộ vẻ đáng thương nói: "Chuyện ấy...Đúng, là bố bức em, nếu em không làm vậy bố sẽ đánh chết em."

Mộc Cửu không tỏ ra bất ngờ khi nghe con bé giải thích như vậy, nhẹ gõ lên bàn: "Là hẳn bức em, lúc đầu tôi cũng nghĩ như vậy."

La Giai nghe xong, nhất thời lộ ra nét mặt muốn khóc: "Chính là vậy, em cũng không muốn đâu, em không biết bố em sẽ đối xử với bọn họ như

vậy."

Mộc Cửu uống một hớp nước, sau đó dùng một tay chống mặt mình, vẻ mặt như xem kịch vui: "Em từng nhìn thấy La Điền đối xử với bọn họ như thế nào không?"

La Giai lắc đầu: "Không, sau đó em không gặp lại bọn họ nữa."

Mộc Cửu nhìn cô chăm chăm, mới chậm rãi mở miệng: "Em biết sau khi tôi dạo một vòng quanh nhà em, có nhiều chỗ khiến tôi giật mình không?"

"Á?" La Giai dùng vẻ mặt vô tội nhìn cô.

"La Điền bị bệnh, em có biết không?"

La Giai mở to mồm: "Bệnh gì ạ?"

"Bệnh tâm thần."

"Không, không biết."

"Hắn vẫn luôn uống thuốc nhưng không phải thuốc trị bệnh tâm thần mà là thuốc cảm, nhưng tôi làm tìm thấy số thuốc trị tâm thần ở trong phòng của em." Mộc Cửu biết số thuốc đó, cô nhận ra màu sắc hơi bất thường nên đã đem thuốc về cho Lam Tiểu Nhã kiểm tra.

"Không, không thể nào."

Mộc Cửu hỏi lại: "Vì sao không thể?"

La Giai cắn môi, không nói lời nào.

Mộc Cửu nhìn cô bé, nói một câu khiến cho các đồng đội SCIT ở phòng bên cạnh đều khiếp sợ: "Tôi vẫn cho là hắn khống chế em, nhưng tôi

không ngờ là em không chế hấn."

Nét mặt La Giai dần dần thay đổi: "Có ý gì ạ?"

Nghe hết thầy xong, Triệu Cường cũng hỏi một câu tương tự: "Có ý gì?"

Trần Mặc trả lời: "Ý ở mặt chữ."

Mộc Cửu uống nước, bỏ ly nước xuống rồi mở miệng nói: "La Điền mắc chứng suy nhược trí nhớ nhẹ, hơn nữa cộng thêm bệnh tâm thần phân liệt, mấy năm trước hấn hành hạ em, nhưng sau đó em đã trở thành chủ nhân của căn nhà đó, em đều sử dụng những đồ tốt trong nhà, căn phòng của em còn tốt hơn phòng của La Điền rất nhiều, trong phòng của hấn không có điều hòa, thậm chí vết thương mới trên tay em không phải do hấn gây ra mà do em tự tạo nên."

La Giai thốt lên: "Sao em lại muốn tự giết mình chứ?"

"Bởi vì em muốn tạo dấu hiệu giả tạo rằng em vẫn luôn bị ngược đãi."

"Chị rốt cuộc muốn nói cái gì?" Sắc mặt La Giai trở nên âm u.

Mộc Cửu chậm rãi nói: "Bắt cóc là ý tưởng của em?"

La Giai bỗng nhiên nở nụ cười, như một đứa bé bình thường: "Sao có thể? Em chỉ là một đứa con nít."

"Vậy thì sao? Khi chị còn bé, sống chung với một đám con nít, bọn chúng giết người rồi tàn sát lẫn nhau, chị từng sống sót trong hoàn cảnh đó nên em không gạt được chị đâu." Mộc Cửu nhìn La Giai chăm chăm, bởi vì ánh nhìn chăm chú khiến con bé thu hồi nụ cười, dường như ánh mắt ấy có thể nhìn thấu tất cả, khiến con bé cảm thấy sợ hãi.

Mộc Cửu nhìn dáng vẻ hơi chần chừ của con bé, thì dùng giọng điệu bình thản nói: "Bởi vì em hận mẹ em đã bỏ rơi em, nên em tìm những người phụ nữ có tướng mạo giống mẹ em, sau khi La Điền hành hạ bọn họ xong, em lại xuất hiện trước mặt họ, vờ như mình vô tội, cho bọn họ hy vọng, để bọn họ dạy em làm bài, em hy vọng bọn họ có thể sắm vai mẹ em."

La Giai hồi hộp nuốt từng ngụm nước miếng, cô bé nắm chặt tay, sao cô lại biết những chuyện này?

Mộc Cửu ngừng một giây: "Đặc biệt là người phụ nữ thứ hai, em nói sẽ giúp cô ấy bỏ trốn, em mở trói giúp cô ấy, rồi em gạt cô ấy rằng La Điền đã đi rồi, nhưng người phụ nữ ấy rời khỏi tầng hầm, mở cửa thì nhìn thấy La Điền đứng chờ ở đó, mà em chỉ đứng ở đó nhìn người phụ nữ đó bị La Điền hành hạ."

Những lời nói phát ra không có chút thành kiến nào, La Giai nhìn người phụ nữ trước mặt vẫn không đổi sắc mặt, trong lòng cô bé dâng lên nỗi sợ hãi, cô mở to hai mắt hỏi: "Sao em phải làm như vậy?"

Từ nét mặt cô bé, Mộc Cửu biết mình đã phỏng đoán đúng, vì thế cô nói: "Bởi vì em muốn xem bọn họ có thể chạy trốn hay không? Có thể dẫn em theo hay không, vì em không tha thứ cho bọn họ bỏ em lại giống mẹ em từng làm."

"Em biết một ngày nào đó cảnh sát sẽ tới, sẽ bắt La Điền. Nên em biến mình thành người bị hại, nhưng như thế với em vẫn chưa đủ, em cần một gia đình mới, vì thế em đã chọn Tiền Vân, cô ấy không có con, đối với em tốt lại thích em, vì thế em đã diễn trò, lừa cô ấy đến nhà, nói La Điền vẫn luôn hành hạ em, lại để cho La Điền hành hạ cô ấy, rồi em lại xuất hiện trước mặt cô ấy, nghĩ đủ mọi cách cứu cô ấy ra ngoài, chờ khi La Điền xuất hiện, em vờ như vì cứu cô ấy em đã liều mạng bất chấp tất cả, sau đó chờ Tiền Vân giết La Điền, một đứa không có mẹ, bị cha ngược đãi trong thời

gian dài, một đứa con trong lúc nguy cấp đã cứu mạng mình, cô ấy sẽ không nhận nuôi em sao?"

La Giai cắn chặt môi, tay khẽ run lên: "Không đúng, những chuyện này chỉ là suy đoán của chị."

Ngữ điệu của Mộc Cửu vẫn vững vàng: "Đây là sự thật."

"Nhiều nhất em chỉ bị bố em buộc đến nói chuyện với bọn họ mà thôi, em không có tổn thương họ, đều do bố em làm." La Giai nói xong, đột nhiên nghĩ đến vấn đề quan trọng, cô bé nở nụ cười: "Suy cho cùng, chị căn bản không có chứng cứ đúng không?"

Mộc Cửu im lặng không trả lời.

Sự im lặng của Mộc Cửu khiến La Giai tin tưởng: "Đúng vậy, chị không có bằng chứng, vậy chị có thể làm gì tôi đây?"

La Giai nở nụ cười, lúc này nét mặt con bé không còn sợ hãi hay khiếp đảm, nó đã lột sạch lớp nguy trang của mình: "Hơn nữa, chị cho tôi cảm giác rất kì quái, mặt chị lúc nào cũng không biểu cảm sao?"

Mộc Cửu giương mắt nhìn cô bé: "Không có."

La Giai như phát hiện chuyện gì đó rất mới lạ, cô bé đứng lên, chống hai tay lên bàn rồi ghé sát gần Mộc Cửu: "Vậy chị không biết cười sao?"

Mộc Cửu: "Không."

"Thật sự?" La Giai cười haha, sau đó ghé sát hơn một tí: "Có muốn tôi dạy chị một cách không?"

Mộc Cửu hỏi: "Cách gì?"

"Chị dùng dao rọc hai bên khóe miệng của mình, sau đó dùng dây kẽm kéo nó lên, rồi buộc dây kẽm trên lỗ tai, như vậy chị cười được rồi." La Giai dùng tay mình họa trên mặt mình, sau đó hỏi Mộc Cửu: "Chị có muốn thử một chút không?"

Mộc Cửu nghe xong vẫn bình tĩnh tay cô gõ nhẹ trên bàn, rồi tiếp tục hỏi: "Vì vậy, em cũng đối xử với chị như đối xử với các cô ấy sao?"

Nụ cười trên mặt La Giai cứng lại.

Mộc Cửu lạnh lùng nhìn con bé: "Hai người phụ nữ đó quả thật bị La Điền đánh chết, nhưng sau khi bọn họ chết người rạch miệng bọn họ rồi tạo 'nụ cười' cho bọn họ chính là em. Chúng tôi đã phát hiện DNA của em trên miệng của họ."

"Chị!" Nụ cười La Giai tắt ngấm, nghiêm mặt nói: "Như vậy thì sao? Đều là bố bắt tôi làm, tôi chỉ là một đứa trẻ thôi."

Mộc Cửu gật đầu: "Đúng, em chỉ là một đứa trẻ, là đứa trẻ bị cha mình ngược đãi vài năm, cho nên em để viện đủ lý do để chạy trốn sự chế tài của pháp luật, tôi sẽ cho cô Tiên muốn nhận nuôi em biết, em rốt cuộc là đứa trẻ như thế nào?"

"Chị? Sao chị lại muốn hủy hoại tôi! Đó là nhà tôi vất vả mới có được!" La Giai bị những lời của Mộc Cửu chọc giận, cô định cầm ly nước trên bàn nhưng chưa cầm được đã bị Mộc Cửu giành lại.

Mộc Cửu từ từ siết tay lại, cô chậm rãi đứng lên, từ trên cao nhìn xuống La Giai đã phần nộ trừng mắt nhìn cô, giọng nói lạnh như băng: "Thật vất vả mới có nhà? Em đã phá hủy hoại ba người phụ nữ, trong đó hai người bị lừa rồi bị giết tại nhà, nhà sao, em căn bản không xứng để có được nó."

Mộc Cửu cầm lấy ly nước và vặn kiện đi ra khỏi phòng thẩm vấn, ở cửa ra vào nhìn thấy Tân Uyên và những đồng đội khác.

Triệu Cường lộ nét mặt như vừa gặp quỷ: "Cái này...Cái này...Rõ ràng chỉ là một đứa trẻ thôi, sau này trưởng thành còn đáng sợ đến mức độ nào."

"Tôi còn tưởng con bé là người bị hại." Hồng Mai rất bất ngờ, rõ ràng là một người bị hại, còn nhỏ như thế tại sao lại biến thành một người tàn khốc như vậy, tâm lý bị bóp méo một cách đáng sợ.

Trần Mặc lạnh lùng nói: "Người đáng thương ắt có chỗ đáng hận."

Tân Uyên nhìn thấy dáng vẻ ỉu xìu của Mộc Cửu, tưởng rằng cô cảm thấy không để đứa bé này ra ngoài công lý khiến cô thấy khổ sở, nên đã tiến lên ôm lấy vai cô, an ủi nói: "Em đã cố gắng hết sức rồi."

Mộc Cửu biết Tân Uyên hiểu lầm, ngẩng đầu lên nhìn anh, ánh mắt đen thẫm: "Em chỉ hơi đói bụng thôi."

Tân Uyên nghe xong không khỏi cười khẽ.

Mà Triệu Cường nghe cô nói xong cũng thấy bó tay: "Cửu muội à, sao em lại thấy đói bụng, em đã ăn bánh ngọt rồi mà? Tuy rằng em bây giờ khá gầy nhưng nếu ăn nhiều sẽ béo đấy."

Mộc Cửu phản bác: "Em có vận động chứ bộ, hơn nữa mấy ngày nay toàn ở trong cục, chưa có về nhà, cũng chưa được vận động."

Triệu Cường hoài nghi nhìn cô: "Trong cục cũng có chỗ thuận tiện để em vận động mà, hơn nữa em về nhà thì vận động kiểu gì?"

Mộc Cửu chẳng lẽ chỉ ăn với ngủ sao?

Mộc Cửu nhìn mặt anh ta nói: "Vận động trên giường."

Tần Uyên: "..."

Tần Uyên nhìn Mộc Cửu nói ra bốn chữ này mặt không đổi sắc thì bất đắc dĩ vỗ vỗ đầu cô.

Triệu Cường: "Phốc...Khụ...Khụ.."

Đường Dật: "Á"

NGƯỜI ĐIỀU KHIỂN TÂM LÝ II

Dực Tô Thức Quý
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Hôn Lễ Màu Máu (1)

Làm sao mới có thể nắm giữ vận mệnh trong tay chúng ta?

Tôi thật sự nắm giữ vận mệnh trong tay sao?

Trong tầng hầm u ám, thanh âm của người đó lộ ra vẻ trống rỗng, không có ai đáp lại, nhưng có thể nghe rõ ràng tiếng nước chảy từng giọt, từng giọt từ trần nhà xuống mặt đất.

Tí tách, tí tách.

Hơi êm tai.

Còn có tiếng chân ghế ma sát với mặt đất. Đó là, con người đang giãy giụa sao?

"Thật sự phải dựa vào cách ấy mới giành được sao?"

Người đặt câu hỏi tràn đầy nghi ngờ, hỏi xong vẫn đứng nguyên tại chỗ, hai tay hơi thô ráp bất an ma sát với nhau, thậm chí người ngồi trên ghế cũng vậy, à, nói chính xác người bị cột ở trên ghế. Người đó bị cột bằng dây thừng, miệng cũng bị bịt lại, chỉ có thể phát ra tiếng huhu yếu ớt mỏng manh, dù do dự người kia vẫn không để ý.

Trên trần nhà đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, của một người phụ nữ, tiếng giày cao gót rất dễ phân biệt, một lát sau tiếng bước chân đã biến mất, một người đi đến, nhưng người đó không để ý phía dưới đang xảy ra chuyện gì.

"Thật sự phải làm như vậy sao?"

Không ngừng đặt ra nghi vấn, do dự, rũ đầu xuống, khi ngẩng đầu lên, ánh mắt chạm phải thứ gì đó, khiến ánh mắt dần trở nên kiên định. Bên cạnh là một cây búa, đã hơi rỉ sét, được đặt dựa vào vách tường, cây búa ấy hơi nặng, hai tay người đó không cầm nổi.

Khóe miệng dần dần cong lên, tựa hồ trong tay lúc này không chỉ cầm cây búa, là số mệnh sao? Chỉ có người ấy mới biết được.

Người đó bước từng bước một, cách cái ghế ngày càng gần. Người đàn ông trên ghế đổ mồ hôi lạnh, kính mắt trên mũi bị lệch, nhưng hẳn không có cách nào chỉnh lại, hẳn nhìn người đang tiến lại gần, liều mạng lắc đầu, trong lòng hẳn đang gào lên điên cuồng, nhưng người đối diện hoàn toàn không nghe thấy được.

Tí tách, tí tách.

Mồ hôi nhỏ xuống mặt đất nhưng chẳng ai nghe thấy.

"Đúng vậy, giết mày thì tốt rồi."

Lần này, không còn là nghi ngờ.

Lạch cạch, lạch cạch, lạch cạch.

Hình như có một đám con nít đang chạy, tiếng rung động từ mặt đất phía trên truyền xuống phía dưới, trong tầng hầm chỉ có nguồn sáng duy nhất, một sợi dây điện kết hợp với chiếc bóng đèn đang đung đưa, khiến cho cái bóng trên mặt tường và mặt đất cũng di chuyển theo.

Trên mặt đất và trên vách tường phản chiếu chiếc bóng cầm rìu thật dài, đang vây quanh cái bóng người đàn ông đang sợ sệt, hai cái bóng cách nhau ngày càng gần, rồi dừng lại.

"Bắt đầu."

Hai tay nắm chặt búa hơi nghiêng về phía sau, sau đó dùng toàn sức để đập vào đầu người kia.

"Phịch."

Đó là tiếng gì vậy?

Tiếng sọ bị vỡ nát hay tiếng gông xiềng bị cắt đứt? Máu văng tung tóe, trên mặt đất, trên vách tường, trên mặt người, trên quần áo và trên bóng đèn.

Nhưng bây giờ có ai để ý đến người trong hầm?

"A, Hahaha, hahaha..." Khóe môi cong lên càng lúc càng cao, tiếng cười trong miệng bật ra, hai tiếng rồi ba tiếng, như người rất lâu rồi không cười, nên quên mất cười như thế nào, tiếng cười khô cứng, khó nghe, nhưng cũng như mới vừa nói đấy, bây giờ ai để ý nữa chứ?

Khóe miệng khô ráp, chua chát từ từ mở ra, như bị đè nén rất lâu, giờ mới bắt đầu bộc phát: "Hahha....Hahaha....Hahaha..." Tiếng cười quanh quần trong tầng hầm, quanh quần rất lâu, sau đó mới biến mất....

Tí tách, tí tách...

Đó là gì vậy?

Là nước mắt rơi xuống mặt đất, bóng đèn lắc lư cũng yên tĩnh lại, ánh lên bóng dáng của ba người trên tường....

**

Vài ngày sau.

"Chị, nhị hôn vui vẻ nhé!"

Hôm nay là đám cưới của Lam Hiếu Nhã, Triệu Cường vừa đến đã lộ nụ cười trêu ghẹo: "Haha..." Sau đó giống như ảo thuật, từ phía sau rút ra cây dao.

"Em choáng thật! Chị, chị kết hôn mà còn đem theo dao giải phẫu sao?" Triệu Cường trợn tròn mắt, nhanh chóng trốn phía sau vợ lưng vợ Lục Dịch của mình, một người cao lớn núp phía sau lưng vợ, chỉ thò đầu ra, vẻ mặt căng thẳng nhìn ánh sáng cây dao đang lóe lên, yếu ớt giải thích: "Đừng, đừng giận mà chị, hôn lễ lần thứ hai, người ta gọi tắt là nhị hôn đó chị."

Lam Hiếu Nhã nghiêng đầu qua, liếc nhìn anh ta một cái: "Em mới hai căng đấy."

Ở một bên, Bạch Nghị trở thành chú rể lần nữa, không ngại nụ cười trêu ghẹo của Triệu Cường, vươn tay, sắc mặt vui vẻ: "Cảm ơn, mau lấy tiền lì xì ra."

Triệu Cường hất cằm lên: "Chẳng phải lần trước đã đưa rồi sao?"

Lam Hiếu Nhã nói: "Chẳng phải em nói là nhị hôn sao? Nhị hôn thì phải thu lì xì lần nữa rồi."

Dù sao cũng nhiễm không khí vui mừng, hơn nữa còn gặp mặt nhau trong cục, bọn họ đương nhiên có chuẩn bị, Lục Dĩnh móc bao lì xì từ trong túi ra, cười ngọt ngào nói: "Hai người tân hôn vui vẻ."

"Cảm ơn." Bạch Nghị gật đầu cảm ơn, không nhận, nhưng Lam Hiếu Nhã lại thu lì xì, vừa nhìn đã biết người nắm tài chính trong nhà là Lam Hiếu Nhã rồi.

Triệu Cường cầm bút ký lên danh sách, những người khách phía sau vẫn chưa tới, vì vậy chỉ nói chuyện phiếm với bọn họ: "Em nói hai người thật lãng phí, lần trước đã làm hôn lễ rồi, lần này còn tổ chức lần nữa?"

Lam Hiếu Nhã nhún vai nói: "Không giống, lần trước chỉ mời thân thích trong nhà thôi, bố mẹ, trưởng bối đều ở đây nên chỉ có thể tổ chức hôn lễ truyền thống, em cũng biết chị thích như hiện tại hơn."

Lần này Lam Hiếu Nhã đặc biệt tổ chức hôn lễ ngoài trời, hôn lễ theo sáng kiến, như chủ đề chính trong hôn lễ hôm nay là Vampire, vì thế từ hôn lễ đến hội trường đều được trang trí rất tỉ mỉ, từng chi tiết đều sắp xếp công phu, tất cả đều là kiểu Lam Hiếu Nhã thích nhất, mà khách mời đến cũng phải thay đổi theo quần áo bọn họ đã chuẩn bị, vì vậy lần này chỉ mời vài người bạn trong cục thôi.

"Lần này 'phí nhiều máu' lắm đây." Triệu Cường nhìn vào bên trong, cũng biết hôn lễ này tốn rất nhiều tiền, nhưng hiệu quả chỉ chờ mong trong phút chốc thôi.

"Chúng tôi 'chảy máu' một chút cũng không sao, nếu để bố mẹ nhìn thấy sẽ hộc máu mất." Bởi vì trong hôn lễ có thiết kế một số thứ khiến người ta kinh hãi, ngộ nhờ các trưởng bối chịu không được phát bệnh tim, vậy sẽ ảnh hưởng đến việc vui, vì thế hai người quyết định tổ chức hôn lễ truyền thống rồi sau đó tổ chức hôn lễ họ ưa thích.

Lúc này có bạn bè đến, Bạch Nghị nói với Triệu Cường: "Hai người vào trong thay quần áo trước đi rồi quay lại chụp ảnh."

Triệu Cường làm động tác OK rồi dẫn Lục Dĩnh đi thay đồ. Khách khứa đến liên tục, khi ở lối ra vào xuất hiện một đôi một cao một thấp, chiều cao hơi chênh lệch, thì Lam Hiếu Nhã nở nụ cười tươi rói, lập tức vọt tới: "Mộc Cửu!"

Sau đó hai tay ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộc Cửu, bắt đầu vân vê.

Giọng của Mộc Cửu rất bình thản: "Chị Hiếu Nhã, tân hôn thứ hai vui vẻ!" Mộc Cửu đã mặc quần áo và trang sức Lam Hiếu Nhã chuẩn bị sẵn, cả người mặc váy liền màu đen, làn váy bông bênh, trên cánh tay áo màu đen có đóa hoa hồng đỏ như máu, trên cổ hai người có vết ửng đỏ, như bị Vampire cắn một cái, mái tóc đen được vấn lên, cài bằng chiếc đầu lâu, kết hợp với nét mặt của cô trông hết như một Vampire thực thụ

Trang điểm như vậy khi đứng chung với Lam Hiếu Nhã giống như hai chị em. Mà Tần Uyên hiếm khi mặc âu phục, dáng người lộ vẻ cao ngất, anh đến trước mặt Bạch Nghị, móc bao lì xì ra.

Bạch Nghị kiên quyết nhận lấy: "Cảm ơn đội trưởng Tần."

Bên kia, hai người con gái Vampire đang sóng vai đi tới: "Tiểu Cửu, vào trước đi, lát nữa hôn lễ mới bắt đầu."

Mộc Cửu ngẩng đầu lên, ánh mắt đen thẫm sáng rực hỏi Lam Hiếu Nhã: "Chị Hiếu Nhã, có thịt kho không?"

Lam Hiếu Nhã: "Dĩ nhiên rồi, biết em thích nên chị chuẩn bị cho em một phần."

"Có sườn xào chua ngọt không?"

"Có."

"Còn vịt bát bảo?"

"Có!"

Tần Uyên với Bạch Nghị : "..."

NGƯỜI ĐIỀU KHIỂN TÂM LÝ II

Dực Tô Thức Quý
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Hôn Lễ Màu Máu (2)

Vận mệnh cứ bóp chặt thít lấy cổ họng tôi, khiến tôi không thở được

Hôn lễ lần này không mời nhiều người, chỉ mời những bạn bè và đồng nghiệp có quan hệ thân thiết với Bạch Nghị và Lam Hiểu Nhã.

Ngoại trừ nơi tổ chức được sắp xếp khá ổn thỏa thì không mời người dẫn chương trình, vì thế hôn lễ lần này trông giống như một bữa tiệc hóa trang, ánh đèn bên trong lờ mờ, thậm chí còn phản chiếu hình con dơi thi thoảng bay qua trần nhà, âm nhạc chẳng còn những ca khúc ngọt ngào lãng mạn, kết hợp với những ca khúc u ám, hoàn toàn khác biệt với hôn lễ truyền thống, tóm lại, những sắp xếp này đều dựa theo sở thích của Lam Hiểu Nhã.

Các thành viên trong đội SCIT được sắp xếp chung một bàn, Triệu Cường vừa mới ngồi xuống thì nhìn thấy bóng dơi bay qua mặt bàn, bên tai còn vang vọng tiếng cánh vỗ phành phạch, thân thể anh khẽ run, anh cảm thấy cả người không ổn, anh nói với vợ mình: "Anh có cảm giác mình đi nhầm chỗ rồi, nơi này nào giống với lễ cưới, giống nhà ma hơn."

Lục Dĩnh nghe xong chỉ cười cười, quay đầu tiếp tục nói chuyện phiếm với Hồng Mai.

Ngồi đối diện với nhân viên kỹ thuật, Thạch Nguyên Phi lập tức hỏi anh: "So với phòng pháp y thì như thế nào?"

"Được đấy, nhưng khá hơn một chút, ít nhất nơi này toàn người sống."
Triệu Cường nhấn mạnh hai chữ 'người sống'

"Không nhất định."

Giọng nói lạnh lẽo, như máy móc từ bên phải Triệu Cường truyền đến, thiết bị và âm nhạc xung quanh cũng khiến không khí trở nên âm u, đừng nói chi là ba chữ kia, Triệu Cường cứng đờ, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một đôi mắt đen thẫm trên gương mặt trắng nõn, kết hợp với thức uống màu đỏ đang cầm trên tay càng khiến cô trông có vẻ ma mị.

"Mộc Cửu muội, em đang cố ý dọa anh sao?" Nói xong lại cố dùng ánh mắt cầu cứu Tần Uyên bên cạnh, hy vọng anh có thể quản lý vợ của mình, kết quả Tần Uyên chi lo nói chuyện với Trần Mặc, căn bản không để ý đến anh.

Đúng lúc này, Mộc Cửu lại mở miệng, giọng đều đều: "Anh Cường, anh biết ở đây là đâu không?"

Lý trí nói cho anh biết không thể nói là không biết, bởi vì đáp án chắc chắn chẳng có gì thú vị, vì thế anh kiên định nói: "Anh biết."

Mộc Cửu liếc nhìn phía sau anh, sau đó lặng lẽ uống nước, Triệu Cường mừng rỡ không thôi, cuối cùng cũng có ngày anh chặn họng được Mộc Cửu rồi, anh thầm đắc ý sự cơ trí của mình!

"À, Triệu Cường, thì ra em biết nơi này trước đây là nhà tang lễ à?"
Lam Tiểu Nhã chẳng biết xuất hiện sau lưng Triệu Cường từ lúc nào, bỏ đao vào đoạn đối thoại của bọn họ.

"..." Triệu Cường im lặng gạt lệ, hai người hòa nhau ăn hiệp tôi!

Mọi người tán gẫu một lát, hôn lễ nhanh chóng bắt đầu, nghi thức tương đối đơn giản, hôn lễ cũng tiến hành thuận lợi, sau khi chơi vài trò

chơi mạo hiểm kích thích thì đến phần cắt bánh kem.

Ánh đèn trong hội trường sáng lên, thay trang phục khác xong, Bạch Nghị với Lam Tiểu Nhã phụ giúp đẩy một chiếc xe đến, phía trên có một chiếc bánh kem xấp xỉ với chiều cao của Mộc Cửu, bánh kem màu trắng, trên đỉnh bánh trang trí đầu lâu, phía trên đầu lâu có một hoa hồng màu đỏ, khéo léo mà đẹp đẽ.

"Mộc Cửu! Mau lên đây cắt bánh kem với bọn chị đi!"

Nghe tiếng Lam Tiểu Nhã gọi, Mộc Cửu nuốt miếng cơm trong miệng xuống, buông xuống chiếc đĩa định gắp miếng thịt kho tàu, đứng lên chạy đi, Lam Tiểu Nhã cười đưa dao cắt bánh kem cho cô, Lam Tiểu Nhã và Bạch Nghị cùng cầm chuôi dao, ba người cùng cắt một dao xuống bánh kem.

Bởi vì bọn họ đưa lưng về phía khách mời, nên mặt bánh bị cắt đối diện với khách mời, khi dao cắt bánh cắt xuống, mọi người nhìn chăm chăm đều thấy từ trong bánh kem chảy ra chất lỏng màu đỏ, khiến bánh kem màu trắng trông càng bắt mắt. Nhưng điều làm mọi người kinh ngạc vẫn chưa kết thúc, từ chất lỏng màu đỏ chảy ra, loáng thoáng có thể nhìn thấy ở giữa ruột bánh có cái gì đó.

Lam Tiểu Nhã và Bạch Nghị đều liếc mắt nhìn nhau, vì để thấy rõ bên trong là thứ gì nên Lam Tiểu Nhã cầm dao lên cắt theo một khúc, một khối bánh kem khác rơi xuống, vật trong chất lỏng màu đỏ cũng xuất hiện trước mặt mọi người, đó chính là một bàn tay nhầy nhụa máu thịt lẫn lộn!

Những người có mặt không phải là pháp y, cảnh sát, bác sĩ, phản ứng đầu tiên khi nhìn thấy là hét chói tai, cảnh sát nghĩ muốn phong tỏa hiện trường, còn pháp y nghĩ là thi thể, ngay khi mọi người muốn hành động thì bọn họ phát hiện Mộc Cửu đang dùng tay chạm vào chất lỏng màu đỏ kia, rồi bỏ vào trong miệng nếm thử.

"Không phải là máu thật, mà là huyết tương giả (chất nước hòa vào trong máu)." Mộc Cửu thè lưỡi, hình như mùi vị không được ngon lắm, sau đó cô chạm vào cái tay kia: "Cũng không phải tay thật."

"Này, tôi nói hai người, muốn đùa cũng hơi quá rồi đấy, tôi cứ tưởng là có án mạng thật không à."

"Đúng vậy, làm tôi cứ nghĩ tham gia hôn lễ sao lại có xác chết."

"Đúng rồi, làm tim tôi suýt nữa cũng bắn ra ngoài."

Mọi người đều bàn tán sôi nổi, cảm thấy hơi bất mãn, thiết kế không khí cũng có thể, nhưng khiến mọi người tưởng rằng có án mạng thì hơi quá rồi, cũng may là có cảnh sát ở đây, nếu không lại phải báo cảnh sát rồi, đến lúc đó cảnh sát phát hiện là báo án giả, thì lại phí công cảnh sát.

Nhưng Mộc Cửu nhìn thấy bộ dạng kinh ngạc của Lam Tiểu Nhã, cô cảm thấy chuyện này có điểm gì đó kì lạ: "Chị Tiểu Nhã, chị không biết sao?"

Lam Hiếu Nhã phục hồi tinh thần, vẻ mặt ủ rũ nhìn Mộc Cửu: "Không biết, chị cũng sợ hết hồn. Bạch Nghị là anh chuẩn bị?"

Bạch Nghị vẫn chưa hiểu rõ tình hình, vẫn đang đắm chìm trong khiếp sợ, nghe giọng Lam Tiểu Nhã thì quay đầu nhìn cô, lắc đầu: "Không, sao anh lại đùa kiểu này?"

Xác định không do chồng mình chuẩn bị, Lam Tiểu Nhã quay đầu giải thích với các bạn: "Các bạn, chuyện này không phải do chúng tôi sắp xếp, sao chúng tôi có thể đùa ác như thế."

Những người khác cũng bị rối: "Á, không phải bọn họ thì do ai làm?" Xảy ra chuyện như vậy, bọn họ tự động nghĩ rằng do Lam Tiểu Nhã với

Bạch Nghị sắp xếp, nhưng bây giờ trừ bọn họ ra thì không có manh mối gì khác.

Những thành viên khác của SCIT cũng lên sân khấu đứng cạnh bọn họ, Tần Uyên nhìn thoáng qua chỗ giữa trong ruột bánh: "Trước tiên hãy kiểm tra xem, bên trong bánh kem còn có thứ gì khác hay không?" Sau đó anh đứng thẳng người hỏi Lam Tiểu Nhã:

"Tiểu Nhã, cái bánh này em đặt ở đâu?"

Lam Tiểu Nhã hai tay chống nạnh, vẻ mặt giận dữ nhìn bánh kem: "Là nhân viên phụ trách đặt đó, ở một cửa hàng bánh kem gần đây, trước khi hôn lễ bắt đầu được mang đến, mọi người cũng biết, em thích ăn bánh kem, sao em có thể lãng phí bánh chứ."

Lam Tiểu Nhã rất giận, đây chính là vị bánh cô với Mộc Cửu thích nhất nhưng cuối cùng cũng không thể ăn!

Hồng Mai vỗ vỗ vai cô: "Đừng lo, bọn tôi sẽ mua một cánh bánh kem khác cho cậu."

Triệu Cường, Thạch Nguyên Phi và Đường Dật đang nghiên cứu bàn tay giả.

Thạch Nguyên Phi: "Cái tay này làm giống như thật, quả thật có thể dùng tay giả để đánh tráo."

Đường Dật: "Nếu như không nhìn gần cũng không nhận ra."

Triệu Cường lấy tay đụng vào, cảm thán nói: "Oa, rõ ràng có tính đàn hồi đấy, làm cũng không tệ."

Khi bọn họ đang thảo luận, thì Mộc Cửu đang nhìn bánh kem chăm chăm, sau đó cô móc một chiếc túi thẩm thấu máu ở bên trong ra, lúc này

cô đã hiểu chuyện gì xảy ra với cái bánh rồi: "Cái bánh này vẫn còn nguyên vẹn đấy, bàn tay giả không phải được nhét vào khi bánh làm xong, mà đã được nhét vào ngay từ đầu, rồi trét bơ lên, những huyết tương giả này cũng thế, được nhét vào trong túi này, khi bánh kem được cắt, thì dung dịch trong túi sẽ tràn ra."

Đây rõ ràng không phải cố ý thiết kế cho hôn lễ, bàn tay giả với huyết tương giả và bánh kem đã bị hủy nên không thể ăn được!

Triệu Cường nghe xong la lên oai oái: "VẬY ĐÂY LÀ TRÒ ĐÙA SAO?"

Mọi người trong SCIT cũng mở to mồm rồi liếc mắt nhìn nhau.

Tần Uyên nói bằng giọng trầm thấp: "Gọi nhân viên đặt bánh ấy đến đây, chúng ta sẽ điều tra được ngay."

**

"Anh Tưởng Kim Ký, mời anh nắm tay cô dâu của mình, từ giờ phút này, bất kể là nghèo khó hay giàu sang, khỏe mạnh hay ốm đau, anh đều quan tâm cô ấy, che chở và bảo vệ cho cô ấy, thông cảm cho cô ấy, tôn trọng cô ấy, chăm sóc và nhường nhịn cô ấy, làm bạn với cô ấy một đời một kiếp, đến mãi mãi anh có bằng lòng không?"

Tưởng Kim Ký nhìn cô dâu của mình, nở nụ cười rồi nói lớn: "Tôi đồng ý."

"Được, cô dâu Dư Minh Na, xin hãy nhìn vào ánh mắt của chú rể, từ giờ phút này, bất kể là nghèo khó hay giàu sang, khỏe mạnh hay ốm đau, cô đều quan tâm anh ấy, che chở và bảo vệ cho anh ấy, thông cảm cho anh ấy, tôn trọng anh ấy, chăm sóc và nhường nhịn anh ấy, làm bạn với anh ấy một đời một kiếp, đến mãi mãi, cô có bằng lòng không?"

Trong mắt Dư Minh Na đong đầy nước mắt, cô nhìn người mình yêu, kiên định và hạnh phúc mở miệng: "Tôi..."

Bằng lòng hay không, chữ ấy vẫn nghẹn ở trong cổ họng cô, chưa thốt lên được thì...

"Á, á, á...."

"Á.....Á.....Á...Á..."

NGƯỜI ĐIỀU KHIỂN TÂM LÝ II

Dực Tô Thức Quý
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Hôn Lễ Màu Máu (3)

Triệu Cường có phản ứng đầu tiên, anh quay đầu nhìn ra cửa, "Hửm, kì lạ, các người có nghe thấy tiếng gì không?"

"Hình như có ai đó đang hét." Mặc dù cửa đang đóng, nhưng tiếng hét vẫn xuyên qua cửa truyền vào, không giống như âm thanh, phối hợp với khung cảnh hiện giờ càng cảm thấy rợn người.

Mộc Cửu nhìn cửa, rồi nói: "Có rất nhiều người đang hét."

"Chắc không phải cô dâu, chú rể khác lại nhận được cái bánh kem tương tự chứ?" Thạch Nguyên Phi nhắc đến, mọi người đều hiểu ra, đúng vậy, Lam Tiểu Nhã với Bạch Nghị bình thường cũng không có kẻ thù, đâu đến nỗi có người muốn nhắm vào bọn họ, xem ra lần này có người muốn tổ chức trò đùa dai với cô dâu, chú rể rồi.

Tần Uyên liếc nhìn Cố Mi nói: "Chị Mi, chị với Tiểu Nhã ở đây chờ nhân viên đặt bánh, tôi với mọi người qua đó xem thử." Triệu Cường cũng để vợ mình ở đây đợi, Mộc Cửu theo Tần Uyên đi ra ngoài.

Tần Uyên vừa mới dẫn người đi đến bên ngoài, đã nhìn thấy ở đầu cầu thang, có rất nhiều người vừa hét vừa chạy xuống lầu, rõ ràng như nhìn thấy thứ gì đó rất dọa người, muốn rời khỏi đây.

Triệu Cường nổi giận đến dậm chân: "Cái bánh kem đó rốt cuộc do ai tặng vậy? Đám cưới đang yên đang lành thành ra như thế? Đúng là thiếu đạo đức!" Thời khắc hạnh phúc trong đời hai người lại biến thành phim kinh dị, ai có thể chịu nổi?

Lúc này, Bạch Nghị với nhân viên làm việc ở đây chạy tới, nhân viên làm việc chưa từng thấy cảnh như vậy, sắc mặt tái xanh, nhưng không luống cuống, anh ta khom người xin lỗi Bạch Nghị: "Tiên sinh, thật xin lỗi, chúng tôi sẽ đem bánh kem đi xử lý, thật xin lỗi, chúng ta đã báo cảnh sát."

Bạch Nghị kiên quyết vẫy tay, chỉ vào Tần Uyên mới lướt qua bọn họ: "Không cần báo cảnh sát, hôm nay khách mời đến tham dự hôn lễ của tôi hơn một nửa là cảnh sát, có bọn họ ở đây là được."

Ánh mắt nhân viên làm việc như nhìn thấy cứu tinh, vội vàng nói: "Các vị cảnh sát, các vị có thể đi xem một chút không? Có người chết!"

Sau lưng có rất nhiều nhân viên làm việc chạy lên lầu, xem ra đều là vào trong để xem xét tình hình.

Đường Dật thầm nghĩ có lẽ bọn họ tưởng rằng có người chết do bánh ngọt nên đã nhanh chóng giải thích: "Yên tâm, bên trong bánh ngọt không phải là thi thể, là người giả thôi."

Không ngờ nhân viên công tác ấy, đầu vả đầy mồ hôi, lớn tiếng nói: "Không phải, không phải, có người chết, là cô dâu chết!"

**

Một mũi tên vốn của thần tình yêu Cupid, lúc này đang cắm trên cổ áo cưới cô dâu, phần đuôi tên còn dùng dây lụa màu gạo để trang trí, máu văng tung tóe trên mũi tên, bởi vì nó không phải mũi tên của thần Cupid, mà là mũi tên đoạt mạng cô dâu.

Hai mắt tròn tròn, miệng mở to nhưng không thốt lên được lời nào, máu từ cổ không ngừng tuôn rơi, cả người cô dâu cô quắp vài cái, sau đó không còn động tĩnh gì nữa.

Mọi người đều nói, ngày làm cô dâu là đẹp nhất trong đời người phụ nữ, nhưng tính mạng của cô ấy cũng vĩnh viễn kết thúc trong ngày này.

Chú rể run rẩy, đưa tay dò xét hơi thở của cô, anh ta tựa hồ bị kinh sợ rút tay về, anh ta nắm lấy tay cô: "Minh Na! Minh Na! Không! Xe cứu thương! Mau gọi xe cấp cứu! Minh Na..." Chú rể gào lên, tiếng gào quanh quần trong hội trường không lớn, những khách mời đứng ở cửa thét lên, có người sợ hãi nhưng vẫn đứng che miệng nhìn, có người tranh thủ thời gian gọi 110 và 120, nhưng phần lớn mọi người đều vây quanh bên cạnh chú rể để chứng kiến thảm kịch phát sinh.

Bên trong phòng tiệc, có một người mẹ trẻ đang nhìn về phía trước, và vỗ về con mình: "An An, chúng ta đi thôi."

Bé trai lại ngẩng đầu lên nhìn trần nhà: "Mẹ ơi, hình như có cái gì đang rơi xuống."

"Đừng quan tâm nhiều, ngoan, mau cùng mẹ rời khỏi đây."

Đứa bé vẫn như cũ ngẩng đầu lên, phát hiện có thứ gì đó rơi xuống, nó giơ tay đón lấy, con côn trùng nho nhỏ đang ngo nguậy ở trong tay nó, nó chẳng sợ, bắt lên xem, rồi tò mò hỏi mẹ nó: "Mẹ ơi, mẹ xem đây là con gì này?"

"Á." Mẹ của đứa bé trai nhìn qua, khi nhìn thấy con sâu thì thét chói tai, sau đó gạt nó ra khỏi tay bé trai: "Mau ném nó đi đi!"

"Mẹ, là cái gì vậy? Con chưa từng thấy." Đứa bé vẫn còn đang hiếu kì, muốn biết đó là con gì, nhưng giờ phút này mẹ nó chỉ muốn mau chóng đưa con trai rời khỏi nơi quỷ quái này.

"Đừng hỏi nữa, đi mau." Cô ôm lấy con trai, hướng về phía cửa.

Sau lưng lại đột nhiên truyền đến tiếng thủy tinh vỡ, có vật gì đó rơi xuống.

"Á....Á..."

"Á....á.....Á...."

Tiếng hét so với lúc trước càng thảm thiết hơn, quay đầu lại nhìn về phía tiếng hét của mọi người, tình hình càng trở nên hỗn loạn, tất cả mọi người đều chạy về phía cửa, có người có bị đẩy ngã, không ngăn kịp người phía sau tiến lên bỏ chạy.

Mẹ cậu bé nghe tiếng quay đầu lại, nhìn thấy cảnh đó, cô ta cũng hét "Á" Cảm thấy buồn nôn, cô ta bụm miệng mình sợ mình sẽ nôn ra, sau đó cô ta ôm đầu con trai mình không cho thằng bé quay lại, rồi rối rít chạy ra ngoài.

Nhân viên dẫn mấy người Tần Uyên đi lên, có rất nhiều người đang ào xuống, Tần Uyên vội vàng ôm lấy thân thể nhỏ nhắn của Mộc Cửu, bảo vệ cô.

Đợi đến khi bọn họ lên tới cửa phòng tiệc trên lầu, đã nhìn thấy có người nôn mửa, đồng thời còn người thấy mùi thối từ bên trong phát ra. Triệu Cường nhanh chóng bịt mũi: "Trời ạ, thật là thối!"

Đường Dật cũng bịt mũi nói: "Chẳng phải nói có người vừa mới chết sao? Sao lại có mùi này?"

Biết trên lầu đã xảy ra chuyện, Lam Tiểu Nhã cũng theo lên, cô không để ý đến mùi đó, chỉ hơi nhíu mày nói: "Thi thể này cũng chết được một thời gian rồi!" Nói xong lấy bao tay ra đeo từng cái lên.

Triệu Cường đứng ở bên cạnh, nhìn thấy một màn này thì vẻ mặt khiếp sợ, há to mồm: "Chị, chị kết hôn còn mang theo đồ giải phẫu sao?"

Thảo nào ban nãy còn móc dao giải phẫu ra.

Lam Tiểu Nhã tự tin hất cằm lên: "Cậu xem, không phải bây giờ đã có chỗ dùng sao?"

Khóe môi Triệu Cường co quắp, vô lực phản bác.

"Lập tức phong tỏa nơi này." Tần Uyên và mấy người khác cũng đeo bao tay lên giống Lam Tiểu Nhã rồi mới bước vào trong.

Sánh cưới vốn đông nghịt người, giờ chỉ còn lại bốn người, bốn người sống, mà người chết...

Lam Tiểu Nhã nhìn thoáng qua, sau đó đi đến chỗ cô dâu, kiểm tra xong, cô đứng lên, nhìn Tần Uyên lắc đầu, vẻ mặt ưu thương, hai người là cô dâu cùng một ngày, nhưng hôm nay người này lại khám nghiệm tử thi cho người kia.

Mà lúc này, Triệu Cường với Đường Dật nhìn thấy tình cảnh ở giữa bữa tiệc đều trợn to hai mắt, cùng nhau hít một ngụm khí lạnh, Đường Dật không nhịn được buồn nôn, che miệng xoay người chạy ra ngoài.

"Này, này..."

Cảnh trước mắt ngay cả Trần Mặc cũng khiến Trần Mặc đánh mặt, anh hít sâu một hơi rồi chậm chậm bước tới.

Tần Uyên với Mộc Cửu bước lên trước, có một thi thể đàn ông nằm ở giữa hội trường, thi thể đã hơi thối rữa nhưng vẫn chưa hoàn toàn, trên thi thể có rất nhiều côn trùng, màu trắng, màu đen, nhiều nhất chính là giòi trắng, những con côn trùng ấy đang bò tới bò lui trên người người đàn ông, chui tới chui lui, trong lỗ mũi, trong mắt, trong lỗ tai, trong miệng...

Có con đang bò từ từ, bò đến bên cạnh chân Mộc Cửu, cô cúi đầu, ánh mắt đen thẫm nhìn nó chăm chăm, khi nó bò đến giày cô, cô đã giơ chân lên giết nó

NGƯỜI ĐIỀU KHIỂN TÂM LÝ II

Dực Tô Thức Quý
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Hôn Lễ Màu Máu (4)

Khi thân thể chịu đựng giày vò, cái chết có lẽ là sự giải thoát

-

Hai hội trường tiệc cưới lập tức được phong tỏa, các thành viên trong đội SCIT bắt đầu hành động theo sự chỉ huy của Tần Uyên, Trần Mặc thấy khó chịu, Đường Dật đi điều tra vụ bánh kem, Hồng Mai chịu trách nhiệm hỏi thăm những nhân viên có liên quan, Thạch Nguyên Phi điều tra camera, Tần Uyên, Mộc Cửu, Lam Tiểu Nhã với Triệu Cường thì ở lại trong phòng có hai thi thể đang có côn trùng bò trên người.

Triệu Cường thà chết đứng ở bên cạnh xác của cô dâu chứ không muốn đến gần xác người đàn ông đang bị đám côn trùng bò chi chít, anh nghĩ thầm chắc Lam Tiểu Nhã sẽ tha cho anh, thế mà, Lam Tiểu Nhã đang cầm lấy cái kèm vẩy vẩy tay với Triệu Cường: "Triệu Cường, mau qua đây giúp chị một tay."

Triệu Cường nghe xong, sợ hãi đứng thẳng lưng lên: "Chị, em qua đây cũng không giúp được gì, chị bảo Mộc Cửu qua đi, cô ấy không sợ!"

"Không được, em ấy không sợ, nhưng em ấy giết hết năm sáu con côn trùng rồi!" Lam Tiểu Nhã vừa nói vừa quay đầu nhìn Mộc Cửu.

Bị nhắc đến tên, Mộc Cửu vội vàng ngẩng đầu lên, nét mặt không thay đổi, giày tiếp tục đập xuống đất, lại giết thêm mấy con côn trùng nữa.

Lam Tiểu Nhã: "..."

Sau đó cô ấy quay đầu quát Triệu Cường: "Triệu Cường!"

Cuối cùng, Triệu Cường đáng thương đành đi qua, ngồi xổm bên cạnh Lam Tiểu Nhã, cầm dụng cụ giúp cô, sau đó nhìn cô gắp những con côn trùng không biết tên bỏ vào trong.

Triệu Cường mở một mắt, nhắm một mắt, nhìn dụng cụ trên tay: "Má ơi, nó là con giòi."

Lam Tiểu Nhã nhìn anh bằng ánh mắt khinh bỉ: "Em chỉ biết mỗi con côn trùng đấy thôi à?"

Nét mặt anh nào chịu bị ghét bỏ, nhanh chóng chỉ vào con tiểu cường đang bò lướt qua rất nhanh: "Dĩ nhiên không rồi, em còn biết đó là con gián, mà sao trên thi thể hầy lại nhiều côn trùng như thế, hầy hấp dẫn côn trùng sao?"

Lam Tiểu Nhã lắc đầu, nhìn lướt qua côn trùng trước mặt, sau đó chỉ vào một con vừa vịn bò lên chân Triệu Cường: "Có một vài con côn trùng không nên xuất hiện ở đây, ví dụ như con này..."

Vừa dứt lời thì Triệu Cường đã giật mình động chân.

Lam Tiểu Nhã: "..."

Tên đầu sỏ chột dạ chỉ vào đằng trước: "Chị, đừng kích động, ở đây còn này."

Mộc Cửu lại tiêu diệt thêm mấy con nữa.

Lam Tiểu Nhã: "..." cô cảm thấy tâm tình thiện lương của mình thật sự rất mệt mỏi!

Phát hiện vợ mình đang đùa với mấy con côn trùng, Tần Uyên bất đắc dĩ gọi: "Mộc Cửu, em qua đây."

"Dạ." Để lại xác chết bị một đám côn trùng vây đen, cô ngoan ngoãn chạy đến bên cạnh anh.

Tần Uyên bối rối hoa trang trí ra, bên trong lộ ra cái lỗ nhỏ: "Ở chỗ này có cơ quan, mũi tên có lẽ được bắt ra từ đây, mục tiêu là người ở trên bục, bên cạnh còn lắp đặt một thiết bị hẹn giờ, từ góc độ hẹn giờ của mũi tên, có thể chứng minh hung thủ là người biết rõ thời gian và quy trình tiến hành hôn lễ."

"Còn có chỗ đứng của bọn họ." Mộc Cửu bổ sung.

Tần Uyên đồng ý gật đầu, sau đó bước lên bục, nhìn xuống sàn nhà: "Trên mặt đất có hai dấu gạch chéo, xem ra là ký hiệu chỗ đứng của cô dâu, chú rể."

"Nhưng." Mộc Cửu đi đến dấu gạch chéo bên cạnh: "Hung thủ không có cách nào khống chế được người bị bắn là cô dâu hay chú rể."

Tần Uyên nhìn vững máu cô dâu để lại trên mặt đất: "Do đó, nếu như ban nãy hai người đó thay đổi vị trí một chút thì người chết đã là chú rể rồi."

Lúc này, điện thoại của Tần Uyên vang lên, anh nhìn tên người trên điện báo, nhận rồi sau đó đi tới bên cạnh nhóm người Lam Tiểu Nhã: "Thạch đầu, tôi mở loa ngoài rồi."

Đầu bên kia, Thạch Nguyên Phi nói với giọng hưng phấn: "Đội trưởng, tôi đã điều tra được thân phận của người chết bị đám côn trùng vây cắn rồi, các người sẽ không tưởng tượng được đó là ai đâu."

Tần Uyên lập tức nói: "Có quan hệ với cô dâu, chú rể sao?"

Đầu bên kia im lặng hai giây: "Tôi sợ rồi...Đội trưởng, sao anh lại nhanh trí như vậy?"

Triệu Cường nghe xong lớn tiếng nói: "Cậu nói thế chẳng lẽ có quan hệ với cô dâu? Là bạn trai cũ sao?"

"Không phải, tiếp tục, tiếp tục đi."

Lam Tiểu Nhã kẹp một con côn trùng đen lên, hưng phấn nói: "Tôi biết rồi, hay là bạn trai cũ của chú rể?"

Thạch Nguyên Phi im lặng: "Nào có tình tiết máu chó như thế..."

Mộc Cửu trừng to hai mắt: "Phụ rể sao?"

"Bingo, Mộc Cửu muội, em đoán đúng rồi đó."

"Lại là phù rể..." Hôn lễ đang yên đang lành, cô dâu chết, phụ rể cũng chết, hôn lễ biến thành tang lễ, tang lễ của mấy nhà.

Thạch Nguyên Phi tiếp tục nói: "Người chết tên là Tạ Thanh là bạn tốt của chú rể, là phù rể trong hôn lễ này, tôi tra được trên web đấy."

Hung thủ giết hãn một cách tàn nhẫn, nhưng vẫn để hãn tham gia hôn lễ này, nhưng lại dùng cách thức như vậy.

"Sau đó tôi lại tiếp tục điều tra thông tin của Tạ Thanh ở trên mạng, phát hiện hãn bị mất tích từ ba ngày trước, không ai liên lạc được với hãn, bố mẹ hãn đã báo cảnh sát từ hai ngày trước nhưng vẫn chưa tìm được."

Triệu Cường nghe hai chữ 'ba ngày' thì nhịn cơn buồn nôn xuống, cúi đầu liếc nhìn xác chết: "Mới ba ngày? Vậy mà tôi còn tưởng cái xác này đã chết lâu rồi?"

Lam Tiểu Nhã bày tỏ nhận thức: "Đúng là ba ngày, nhưng nhiều côn trùng khiến cho tốc độ thối rửa tăng lên."

"Nhưng hung thủ đã giấu xác ở đâu, nhiều côn trùng như vậy, bây giờ đâu phải mùa hè."

Lam Tiểu Nhã mỉm cười: "Trong đồng côn trùng chứ đâu."

"Á?!"

"Đúng vậy." Vẻ mặt Lam Tiểu Nhã rất nghiêm túc.

Tần Uyên nhíu mày: "Tiểu Nhã, ý cô là những côn trùng này không phải xuất hiện do thân thể bắt đầu thối rữa mà vì hung thủ đặt xác ở nơi có nhiều côn trùng?"

Lam Tiểu Nhã vuốt cằm: "Không sai, vừa nãy tôi đã nói rồi, có những con côn trùng không nên xuất hiện ở chỗ này, hơn nữa các người nhìn miếng thủy tinh này xem, chứng tỏ người chết được đặt trong vật chứa bằng thủy tinh, mà trong đó có rất nhiều côn trùng, bị đặt trên trần nhà, vì thế sau khi rớt xuống, có một ít côn trùng rớt khỏi thi thể, chúng dừng lại ở những chỗ mình thích."

Triệu Cường đột nhiên cảm thấy trên người hơi ngứa, anh nghĩ thầm chắc mấy ngày tới anh sẽ nằm mơ thấy ác mộng quá.

Ánh mắt Tần Uyên nhìn thi thể: "Côn trùng sẽ khiến thi thể thối rữa nhanh hơn, đây có thể là mục đích của hung thủ."

"Nguyên nhân tử vong, đợi tôi về phòng pháp y khám nghiệm kỹ càng lại mới biết được, nhiều côn trùng quá, tạm thời không nhìn ra vết thương bên ngoài nào."

Lúc này, Mộc Cửu vẫn im lặng nhìn côn trùng chăm chăm, đột nhiên mở miệng nói: "Có một vấn đề."

Triệu Cường ngồi ở bên cạnh, ngẩng đầu lên nhìn cô: "Có vấn đề gì?"

Ánh mắt Mộc Cửu đen thẫm nhìn những con côn trùng bò qua bò lại trên thi thể người chết, giọng điệu nghiêm túc hỏi: "Sau khi hãn chết mới được cải trang đưa vào, hay là trước khi chết?"

NGƯỜI ĐIỀU KHIỂN TÂM LÝ II

Dực Tô Thức Quý
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Hôn Lễ Màu Máu (5)

Nước mắt xuất phát từ nội tâm hay chỉ là ngụy trang?

Vấn đề của Mộc Cửu khiến mọi người có mặt rơi vào im lặng trong chốc lát, Lam Tiểu Nhã mở miệng trước: "VẬY phải nghiên cứu kỹ mới được."

Triệu Cường nghe xong, cảm thấy cả người khó chịu, nhìn thể thối rửa kia, lắc đầu nói: "Em không muốn biết đáp án."

"Nhưng đây là vấn đề quan trọng, Tiểu Nhã, cô xử lý xong mấy con côn trùng này thì đưa thi thể về đi." Tần Uyên nói, sau đó nhìn về phía Triệu Cường: "Triệu Cường, cậu cũng đi giúp một tay đi."

Đột nhiên bị điểm danh, khiến Triệu Cường giật mình, hai mắt trợn to chỉ vào mình: "Em? Sao lại là em?"

Lam Tiểu Nhã vỗ vỗ bả vai cậu: "Ở chung lâu với bọn trùng, cậu sẽ có tình cảm với chúng."

Bộ dạng Triệu Cường như muốn khóc: "Nhưng em lại không muốn có tình cảm với bọn chúng."

Ở trong phòng nghỉ, Hồng Mai đang hỏi thăm tình hình của chú rể, Tần Uyên và Mộc Cửu gõ cửa đi vào, Tưởng Kim Ký ngồi ở trên ghế, cúi người, sắc mặt bi thương.

Tần Uyên gật đầu với Hồng Mai sau đó nói với Tưởng Kim Ký: "Anh Tưởng, xin hãy nén bi thương, chúng tôi đã xác nhận tên tuổi của người đàn ông trong hội trường tiệc cưới rồi, người đó là bạn thân của anh, Tạ Thanh."

Tưởng Kim Ký khó tin, ngẩng đầu nhìn Tần Uyên: "Hả? Cái gì? Anh nói là Tạ Thanh? Tạ Thanh đã chết? Điều này sao có thể?"

Tần Uyên không hỏi tiếp, chờ trong chốc lát, để tâm tình anh ta ổn định hơn, mới mở miệng: "Anh đã mấy ngày không liên lạc với anh ta rồi?"

Nhưng Tưởng Kim Ký vẫn chưa phục hồi tinh thần trong nỗi khiếp sợ mất bạn, anh ta lẩm bẩm: "Không! Không!"

"Anh Tưởng?"

"Hả?" Tưởng Kim Ký giống như tỉnh mộng, ngẩng đầu lên nhìn Tần Uyên.

Tần Uyên lại lặp lại câu hỏi: "Anh đã mấy ngày không liên lạc với anh ta rồi?"

Tưởng Kim Ký tựa hồ lúc này mới nghe thấy, toàn thân anh ta run rẩy ngay cả giọng nói cũng phát run: "Không, không sai, cậu ấy chết khi nào?"

Tần Uyên nói sự thật với anh ta: "Ba ngày trước, nguyên nhân tử vong vẫn chưa được làm rõ."

"Ba ngày...?" Tưởng Kim Ký cúi đầu nhìn tay mình.

Tần Uyên tiếp tục hỏi: "Tạ Thanh là bạn của anh với vợ anh sao?"

"Không phải, cậu ấy là bạn thời đại học của tôi." Tưởng Kim Ký cúi đầu khiến người khác không nhìn rõ nét mặt anh ta.

"Tạ Thanh với vợ anh bình thường có lỗi với người nào không?"

"Không có, không có, tuyệt đối không có!" Tưởng Kim Ký kiên quyết lắc đầu.

Tần Uyên nhìn anh ta, hỏi tiếp: "Chúng tôi phát hiện chỗ đứng trên bục của hai người có vẽ ký hiệu, là ai vẽ vậy?"

Anh ta ngẩng đầu lên nhìn Tần Uyên: "Là tôi, tôi muốn hai vị trí được cân đối, vì tôi mắc chứng cường ép."

Mặc dù vẽ ký hiệu trên ấy cũng hơi kì lạ, nhưng lý do anh ta giải thích cũng tương đối hợp lý, e rằng dự tính ban đầu chỉ muốn đạt được kết quả hoàn mỹ mà thôi.

"Người nào đứng ở vị trí nào trên ký hiệu là do hai người đã thương lượng trước hay là tùy ý?"

"Chúng tôi đã bàn, tôi đứng ở bên trái, cô ấy đứng ở bên phải, có phải nếu tôi đứng ở bên phải thì người chết là tôi không?"

Mộc Cửu lúc này mới mở miệng: "Đúng vậy."

Tưởng Kim Ký hồi hộp nuốt một ngụm nước miếng, sắc mặt trắng nhợt hơn trước, nắm chặt hai tay, hơi bức rức.

Mộc Cửu lại mở miệng: "Anh rất sợ sao?"

Giọng điệu khiến Tưởng Kim Ký sửng sờ, anh ta ngẩng đầu nhìn Mộc Cửu mặc lễ phục đang đứng bên cạnh Tần Uyên: "Cái gì?"

Mộc Cửu mặt không đổi sắc nhìn vẻ bức rức của anh ta: "Anh trông có vẻ rất sợ, có hai người chết, một người là cô dâu của anh, một người là bạn thân của anh, nhưng nỗi sợ của anh lại lẫn áp nỗi bi thương, sao vậy?"

Nhìn đôi mắt đen thẫm ấy, dường như cái gì cũng bị nhìn thấu, Tưởng Kim Ký lắp bắp nói: "Tôi, người bên cạnh tôi đều chết hết rồi, tôi, tôi đương nhiên phải khẩn trương rồi."

Mộc Cửu gật đầu: "À."

"Cô à là có ý gì?"

Mộc Cửu chớp mắt, rồi nói: "Anh nói rất có lý."

"..."

Sau đó, Mộc Cửu không hề lên tiếng nữa, Tần Uyên biết Mộc Cửu không muốn hỏi nữa.

Tần Uyên liền mở miệng hỏi: "Anh Tưởng, lần cuối cùng anh gặp Tạ Thanh hay lần cuối anh gọi điện thoại cho anh ta là khi nào?"

"Bốn ngày trước, chính là ở đây. Hôm sau tôi không liên lạc được với cậu ấy. Chuyện đó, đồng chí cảnh sát, những chuyện tôi biết tôi đã nói với các anh rồi, có thể đi được chứ? Tôi còn muốn thăm bố mẹ vợ tôi, bọn họ chắc chắn rất đau khổ."

Tưởng Kim Ký rời khỏi đây, Hồng Mai nhìn bản ghi chép: "Không moi được từ miệng anh ta bất cứ manh mối có giá trị nào, hẩn và nạn nhân quen nhau trên mạng, yêu đương nửa năm rồi nhanh chóng kết hôn, mấy hôm nay cũng không gặp chuyện kì quái gì."

Mộc Cửu ngáp một cái rồi nói: "Bởi vì anh ta che giấu rất nhiều chuyện."

Hồng Mai nhìn Mộc Cửu: "Che giấu ư? Tiểu Cửu, em cảm thấy anh ta bị tình nghi giết người?"

"Có, nhưng hiện tại có phải anh ta giết hay không em chưa thể xác định, chỉ có điều.." Mộc Cửu nói bằng giọng bình tĩnh: "Anh ta không thoát khỏi quan hệ với vụ án này đâu, anh ta không phải người tham dự thì chính là người bị hại kế tiếp."

Tần Uyên: "Vì vậy, chúng ta nhất định tìm ra được điều anh ta muốn giấu giếm là gì, cần phải người đi theo anh ta."

Mà Đường Dật với Trần Mặc điều ra vụ bánh kem cũng có phát hiện mới.

Đường Dật nói: "Đội trưởng, chúng tôi đã đến cửa hàng bánh kem và phát hiện một manh mối rất quan trọng."

"Là gì?"

"Bánh kem Tiểu Nhã đặt với bánh kem Tưởng Kim Ký đặt giống y như đúc." Trần Mặc đưa hình ảnh bánh kem và danh sách cho Tần Uyên xem, quả nhiên người đăng ký phía trên là cùng một người.

Hồng Mai nhìn xong rất kinh ngạc: "Sao có sự giống nhau như vậy? Chẳng lẽ là trùng hợp?"

Đường Dật gật đầu: "Không sai, bề ngoài hai chiếc bánh này rất giống nhau, là mẫu đặc sắc của cửa hàng bọn họ, khi hai chiếc bánh được cùng mang đến một chỗ trong ngày hôm nay. Tôi cảm thấy có thể chiếc bánh trong hôn lễ của chị Tiểu Nhã chính là chiếc dành cho hôn lễ của Tưởng Kim Ký."

"Thì ra là vậy."

Tần Uyên quay đầu nhìn hội trường hôn lễ hỗn loạn ở phía sau: "Nếu như cái bánh kem này thật sự do hung thủ chuẩn bị cho Tưởng Kim Ký,

bánh kem có giấu bàn tay giả, cô dâu bị mũi tên đâm chết, thi thể của phù rể bị đặt trong đồng côn trùng, hung thủ đang muốn phơi bày cái gì?"

**

Từ trung tâm hôn lễ đi ra, Tưởng Kim Ký dừng lại ở giao lộ, bắt một chiếc taxi, rồi ngồi vào ghế sau.

Tài xế quay đầu nhìn anh ta: "Tiên sinh, muốn đi đâu?"

Tưởng Kim Ký nói địa chỉ rồi nói: "Bác tài, thật ngại quá, có khăn giấy không?"

"Có." Tài xế taxi lấy một gói khăn giấy đưa cho anh.

Tưởng Kim Ký nói cảm ơn, sau đó rút một miếng khăn giấy, tháo mắt kính xuống, lau lệ ở khóe mắt, rồi trả gói khăn giấy lại cho tài xế.

Tài xế liếc nhìn cách ăn mặc của anh ta, hình như vừa mới tham dự hôn lễ, bèn hỏi: "Tiên sinh, anh mới trong đám cưới đi ra à? Ở đó xảy ra chuyện gì thế? Tôi thấy có nhiều cảnh sát."

"Đã xảy ra hung án, chết hai người, một trong số đó là cô dâu." Phảng phất như người qua đường, hãnh bình thản kể lại câu chuyện.

"Thật thảm quá, hôn lễ đang tốt đẹp lại biến thành tang lễ, chú rể của cô dâu chắc khó chịu lắm."

Tưởng Kim Ký cảm thán lắc đầu: "Không sao."

NGƯỜI ĐIỀU KHIỂN TÂM LÝ II

Dực Tô Thức Quý
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Hôn Lễ Màu Máu (7)

Nếu như không bỏ vào lúc làm bánh, khi bánh hoàn thành cũng không có dấu hiệu hư hỏng, Hồng Mai nghi ngờ mở miệng: "Vậy bàn tay giả bỏ vào như thế nào?"

"Nếu như cả bánh kem đều bị đánh tráo thì sao?"

Chẳng biết từ lúc nào, Triệu Cường đã từ trong hội trường xảy ra vụ án đi ra, vừa đi cả người vừa run rẩy, chỉ sợ có côn trùng bò lên người anh, anh nghe Tần Uyên nói thế thì lập tức tiếp lời: "Cả chiếc bánh sao? Ý anh là có người đã làm một chiếc bánh giống hệt như vậy, chỉ có điều bên trong đã bỏ bàn tay giả với túi máu giả, sau đó đưa đến tiệc cưới rồi đổi với cái bánh đặt sẵn?"

Hồng Mai và Đường Dật nhìn Triệu Cường, cảm thấy hơi buồn cười, không nhin được bật cười lên.

Trần Mặc phân tích: "Nếu như như vậy, có khả năng là, thứ nhất bánh đã bị tráo tại cửa hàng, hai là trên đường đến tiệc cưới đã bị tráo, ba là bị tráo ở trung tâm hôn lễ."

Tần Uyên nghiêm túc vuốt cằm nói: "Trần Mặc, Đường Dật, dựa theo những suy luận này, hai người tiếp tục đi điều tra chuyện của bánh kem."

Đường Dật vừa định gật đầu, thì Mộc Cửu bên cạnh đã lên tiếng.

"Còn một chuyện."

"Chuyện gì?"

Mộc Cửu nói bằng giọng điệu bình thản: "Không thể loại trừ khả năng bánh ngọt để bàn tay giả là chuẩn bị cho hôn lễ của Tiểu Nhã."

Khóe miệng Triệu Cường co quắp: "Có lẽ, không thể nào đâu, chỉ có thù hận dữ lắm mới giở trò đùa dai như thế trong hôn lễ." Khi biết hai bánh kem được đặt tại một chỗ, bọn họ đã loại bỏ khả năng này, trên thực tế, bọn họ không muốn nghi khả năng đó tồn tại.

Mộc Cửu nhìn anh, bình tĩnh nói: "Có tồn tại đương nhiên có lý."

Đường Dật cũng nhận thấy khả năng Mộc Cửu nói căn bản không có, anh mở miệng: "Nhưng, cô dâu trong hôn lễ của người bị hại đã bị giết tại chỗ, phù rể mấy ngày trước bị giết rồi được bỏ vào trong đồng côn trùng, xuất hiện ở hiện trường hôn lễ, bánh ngọt bị động tay động chân. Hung thủ muốn phá hủy hôn lễ hoàn toàn, cho nên mới tạo ra nỗi sợ hãi như thế."

Mộc Cửu nghe xong phản bác: "Vấn đề là bánh kem này vẫn chưa tạo được nỗi sợ hãi nào, cô dâu bị mũi tên bắn thủng cổ họng, vẫn chưa đến đoạn cắt bánh kem, các người đều nhìn thấy chiếc bánh ấy vẫn hoàn hảo không hư tổn chỗ nào đúng không?"

Trần Mặc thấp giọng nói: "Là tôi cắt ra đấy, tôi muốn xem bên trong có gì không?"

Mộc Cửu nói tiếp tình huống giả thiết khác: "Nếu như bọn họ cắt bánh trước và thấy được thứ ở bên trong, sẽ bị hoảng sợ, vị trí giữa cô dâu chú rể sẽ bị đảo lộn, bọn họ nhất định rời khỏi chỗ đó, mũi tên đã cài sẵn sẽ không bắn trúng người nào cả, như vậy hung thủ đâu đạt được mục đích giết người."

Tần Uyên nghe xong bày tỏ tán thành: "Chính xác, bất kì giả thiết nào, nhưng đặt cái bánh trong vụ mưu sát này cũng hơi vô lý, bởi vì không thể

loại trừ khả năng chiếc bánh được chuẩn bị cho hôn lễ của Tiểu Nhã."

Nghe xong phân tích như vậy, tất cả mọi người đều chần chừ, đúng vậy....

"Vì vậy, Trần Mặc, Đường Dật, khi điều tra hai người nhớ cân nhắc đến khả năng này."

Trần Mặc với Đường Dật gật đầu: "Ừ."

Tần Uyên nhìn về phía Hồng Mai: "Hồng Mai, cô tiếp tục điều tra về sinh hoạt, giao tiếp cũng như những tư liệu khác về người chết."

"Tôi hiểu rồi."

Tần Uyên nhìn Mộc Cửu: "Chúng ta về cục trước, đợi báo cáo kiểm tra thi thể của Tiểu Nhã." Nói xong, lờm Triệu Cường đứng ở một bên: "Triệu Cường..."

"Đội trưởng, tôi biết..." Triệu Cường vỗ cái ót, chậm rãi quay về đường cũ tìm Lam Tiểu Nhã.

**

Trong khi đợi báo cáo khám nghiệm của Lam Tiểu Nhã, Tần Uyên để Thạch Nguyên Phi điều tra camera ở cửa ra vào hội trường tiệc cưới của người bị hại thời gian gần đây, nhưng mỗi ngày đều có hai hôn lễ, số lượng người ra vào rất nhiều. Hơn nữa trước khi hôn lễ này được tổ chức, người ra vào chỉ có cô dâu, chú rể, bởi vì đây là hôn lễ sáng tạo, không có mời trưởng bối, hay nhân viên phục vụ, cho nên không phát hiện nhân viên khả nghi, vấn đề lớn nhất ở đây là, hiện tại mũi tên đó được lắp đặt như thế nào và được gài vào lúc nào.

Trong hôn lễ, cô dâu với phù rể bị giết quả thực chưa thấy nhiều, mà điểm kết nối duy nhất giữa hai người đó chính là chú rể.

Tần Uyên đột nhiên nghĩ đến một vụ án: "Trước đây từng có một vụ án, hung thủ vì muốn tra tấn mục tiêu hẳn chọn, đã không trực tiếp giết người đó mà chọn người bên cạnh người đó, người thân, bạn bè, từng bước hành hạ bọn họ đến chết, mục tiêu là tạo ra tâm lý sợ hãi tột độ, khiến cho người bị hại sống trong cảm giác dần vật rời mới giết." Anh cảm thấy: "Chúng ta có thể bắt tay vào điều tra theo hướng đó."

Mộc Cửu ngồi ở trên ghế, đong đưa chân, rồi nói: "Hẳn cho em một cảm giác không tốt."

Tần Uyên nghiêng vào bàn, cúi đầu hỏi cô: "Bởi vì hẳn che giấu quá nhiều sao?"

"Không chỉ như thế, nhưng không nói rõ được." Từ trên người hẳn, Mộc Cửu có thể nhìn ra thứ gì đó, đó là biểu hiện của hẳn, nhưng những thứ ấy khiến người ta suy xét không ra, điều đó mới khiến người ta bất an.

Tần Uyên đưa tay vuốt vuốt tóc cô: "Chúng ta có thể từ từ điều tra, rồi sẽ biết rõ ràng thôi."

Mộc Cửu ngẩng đầu lên, nhìn bảng trắng trước mặt, phía trên là những manh mối vụ án có được hiện nay, đôi mắt đen thẫm nhìn không chớp mắt, sau đó nghiêng sang một bên, dựa vào Tần Uyên theo thói quen.

Một thời gian nữa trôi qua, cửa phòng SCIT bị mở ra, Lam Tiểu Nhã vội vã đi vào, Triệu Cường đi ở phía sau, toàn thân đều cảm thấy bất ổn.

Lam Tiểu Nhã đưa báo cáo thi thể cho Tần Uyên: "Báo cáo khám nghiệm đã có rồi, thời gian tử vong khoảng vào ba ngày trước, tôi tìm thấy trên đầu anh ta có vết thương do dụng cụ cùn gây ra, nhưng vết thương ấy vẫn chưa nguy hiểm đến tính mạng."

"Nguyên nhân cái chết là?" Tần Uyên nhìn xuống phía dưới, khi đọc đến phần nguyên nhân dẫn đến cái chết thì dừng lại một chút.

Lam Tiểu Nhã nhìn về phía Mộc Cửu, chống nạnh nói: "Mộc Cửu, trước đó em có hỏi rằng hãn bị bỏ vào trong vật chứa nhiều côn trùng trước hay sau khi chết, căn cứ trên kết quả kiểm tra thi thể thì hãn bị bỏ vào trước khi chết đấy."

Triệu Cường gãi gãi mái tóc rối bù của mình: "Ồi, nghe thêm lần nữa, anh còn ón da gà nữa là."

Mộc Cửu nghe xong, vẫn không có phản ứng gì cả, dường như điều đó nằm trong dự đoán của cô, cô hỏi Lam Tiểu Nhã: "Chị Tiểu Nhã, hãn bị cắn chết hay là hạ độc chết?"

Lam Tiểu Nhã giải thích với cô: "Chính xác là một loại nhện độc, chị đã phát hiện độc tố trong người hãn, mà những côn trùng kia đều không có độc, hoặc chưa đủ để gây chết người, nhưng độc tố của nhện độc phát tác trước khi chết, có một khoảng thời gian hãn rất tỉnh táo, bị côn trùng gặm cắn. Bởi vì độc tố nên có rất nhiều côn trùng chết trong bụng hãn."

"Biến thái! Thật là biến thái! Sao có người biến thái như vậy chứ?" Triệu Cường không tìm thấy từ khác, chỉ có từ biến thái mới diễn đạt được cảm xúc của anh lúc này.

Lam Tiểu Nhã liếc mắt nhìn Triệu Cường rồi nói tiếp: "Tôi đã kiểm tra thi thể của cô dâu, trên mũi tên kia có bô chất độc, cũng là độc của nhện độc, chỉ có điều cho dù không có độc, thì với vị trí của miệng vết thương, tính mạng của cô ấy cũng khó bảo vệ."

Triệu Cường tức đến dậm chân: "Trong nhà của hung thủ có nuôi loại nhện độc này, còn nữa, còn có những loại côn trùng này, biến thái, biến thái!" Anh ta lại mắng thêm vài tiếng.

Lam Tiểu Nhã nhìn không được nhìn Triệu Cường: "Chị nói này Triệu Cường, ngoài từ biến thái ra, em không biết nói từ khác à?"

Triệu Cường: "Chết biến thái..."

"..." Lam Tiểu Nhã

Lúc này, điện thoại của Tần Uyên vang lên, anh nhận điện thoại: "Alo, là tôi, ừ, tôi biết rồi." Tần Uyên cúp điện thoại xong, im lặng nói với bọn họ: "Không thấy Tưởng Kim Ký đâu cả."

Lam Tiểu Nhã lấp bắp: "Không thấy chú rể ư?"

Tần Uyên vuốt cằm nói: "Anh ta nói đi gặp bố mẹ vợ, sau khi lên taxi đã cắt đuôi xe cảnh sát theo dõi."

Triệu Cường nghe xong thì chặc chặc hai tiếng: "Chú rể này quả nhiên có vấn đề."

Tần Uyên lộ nét mặt nghiêm túc: "Bất kể như thế nào, cũng phải tìm được anh ta, anh ta không phải là kẻ tình nghi mà là mục tiêu kế tiếp của hung thủ."

**

Trong sảnh tiệc cưới, người dẫn chương trình đang cầm micro mỉm cười mở miệng: "Được rồi, các bạn thân yêu, bây giờ chú rể anh tuấn của chúng ta đã đứng ở bên cạnh tôi, đầu tiên tôi muốn hỏi chú rể, giờ phút này anh muốn đi gặp ai nhất?"

Chú rể mở miệng nói: "Cô dâu."

Người dẫn chương trình nói: "Xin hãy nói lớn tên cô ấy."

Chú rể nói lớn về phía micro: "Lộc Văn."

Thanh âm vang vọng của chú rể khiến cho các khách mời vỗ tay hài lòng.

"Tôi nghĩ cô dâu đã nghe thấy tiếng gọi yêu của chú rể rồi, các bạn thân mến, chúng ta hãy cùng chú rể hướng mắt về phía cổng vòm, để chào đón cô dâu xinh đẹp của chúng ta."

Hai ngọn đèn từ hai bên chiếu về phía cổng vòm, âm nhạc lảnh mạn vang lên, dưới ánh đèn là cô dâu mặc chiếc áo cưới màu trắng với cha của cô.

"Mọi người có thể nhìn thấy, lúc này cô dâu đang kéo cánh tay cha mình đi về phía lầu đài hạnh phúc thuộc về mình, chú rể, bây giờ anh có thể bước lên đón cô dâu của anh rồi."

Chú rể cầm micro đi thẳng về phía trước, cô dâu khó che giấu nụ cười hạnh phúc, vừa đi vừa nhìn anh. Hai người càng ngày càng gần, chỉ cách nhau có mấy bước thôi, bó hoa cô dâu cầm rơi trên mặt đất, khuôn mặt vốn mỉm cười bỗng trở nên sợ hãi, cô ho khan, theo từng tiếng ho máu bắt đầu tuôn theo, tuôn rơi xuống chiếc áo cưới trắng tinh như những cánh hoa đỏ điểm tô lên vạt váy.

Người chủ trì hôn lễ vẫn chưa phát hiện ra, vẫn tiếp tục nói: "Cô dâu sắp đi đến hạnh phúc cả đời..."

"Văn Văn! Văn Văn"

"Văn Văn! Văn Văn! Em làm sao vậy?"

Cả người cô run rẩy chỉ có thể lấy tay bịt miệng mình, ngăn không cho máu chảy ra, nhưng máu cứ xuyên qua kẽ tay chảy xuống nhỏ lên áo cưới cô dâu, cô mở to hai mắt nhìn người đàn ông đang vọt tới, lớn tiếng gọi cô, nhưng máu từ trong miệng cô cứ tuôn càng ngày càng nhiều, khiến

cô không thốt được một chữ, ánh mắt bắt đầu rời rạc, cô không còn nghe thấy tiếng kêu và tiếng thét bên cạnh nữa rồi.

Ánh đèn vẫn chiếu lên khuôn mặt vặn vẹo của cô, cô là tiêu điểm của toàn trường, nhưng lúc này tiêu điểm ấy giống như cơn ác mộng.

Cuối cùng, cô vô lực rũ tay xuống, không còn sức che lấy khoe miệng đang rỉ máu, công tắc trong cơ thể cô tựa hồ được mở, máu huyết trong người đang tìm cánh cửa ào ra, từ mắt, lỗ tai, lỗ mũi, cứ thế chảy mãi chảy mãi nhuộm đỏ cả chiếc áo cưới trắng.

Tiếng thét chói tai và tiếng khóc vang lên trong lễ đường, phong cảnh lãng mạn với âm nhạc vẫn đan cài với nhau, như câu chuyện cổ tích bắt đầu phân đoạn nguy hiểm.

Các khách mời lao về phía cửa như điên, trong lúc hỗn loạn không biết ai đã đẩy ngã bánh kem, bánh kem rơi thẳng xuống mặt đất, nát vụn, chiếc bánh kem trắng tinh với bơ vàng óng, phía trên còn có quả dâu tây đỏ tươi, sền sệt giống như máu. Có thứ gì đó văng ra từ ruột bánh, lăn vài vòng rồi dừng lại trước chân người phụ nữ trẻ tuổi, người phụ nữ đang chạy vấp phải thứ ấy ngã sấp xuống đất.

Tay bị người khác giẫm lên, cô ta kêu đau, rút tay về, đang muốn đứng lên, quay đầu nhìn thấy thứ khiến cô bị vấp ngã.

Tâm mắt của cô đối diện với một đôi mắt, một đôi mắt chết không nhắm mắt, chủ nhân của nó đang trơ trọi lẻ loi trên mặt đất, bị chân người này đá một cái, đá một cái...

"Á.....Á.....Á...."

NGƯỜI ĐIỀU KHIỂN TÂM LÝ II

Dực Tô Thức Quý
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Hai địa điểm tổ chức hôn lễ khác nhau, trong hai ngày liên tiếp liên tục xảy ra việc cô dâu chết tại chỗ, ở hiện trường cũng tìm thấy thi thể khác, chuyện này nghe rất khó tin, nhưng nó đã xảy ra.

Khi SCIT chạy đến, tình trạng vẫn chưa nằm trong tầm kiểm soát, xe cấp cứu chạy đến tuyên bố cô dâu đã tử vong, người nhà cô dâu gần như sụp đổ hoàn toàn, còn chưa tiến vào sảnh tiệc nhưng đã nghe thấy bên trong vang lên tiếng kêu khóc tê liệt tâm phế, có khách mời hôn mê, có người khóc lóc, có người ngồi xổm ở cửa ngậy người nhìn vào trong sảnh tiệc, thảm án xảy ra đột ngột khiến hôn lễ hạnh phúc trở thành một trận bi kịch không ai ngờ đến.

Tần Uyên chỉ huy cảnh sát khống chế hiện trường, sơ tán tất cả những người không liên quan, Hồng Mai và những cảnh sát nữ đều khuyên bảo bố mẹ cô dâu rời khỏi hiện trường, bọn họ vốn không muốn, nhưng cuối cùng mẹ cô dâu không chịu nổi té xỉu bên cạnh con gái, được nhanh chóng đưa đến viện cấp cứu.

Nửa giờ sau, hiện trường đã được khống chế hoàn toàn, những người thu thập chứng cứ đang làm việc ở bên trong, người SCIT đứng ở cổng, nhìn cảnh tượng bên trong, không ai nói lời nào. Mùi máu tươi tràn ngập trong không khí, còn có mùi bơ nhàn nhạt, xen lẫn cảm khác bi thương và đau khổ.

Mười phút sau, đội trưởng đội giám định đến nói với Tần Uyên: "Đội trưởng Tần, chúng tôi đã làm xong rồi."

Tần Uyên nhàn nhạt gật đầu: "Vất vả rồi."

Chờ bên giám định rời đi, Tần Uyên dẫn các đồng đội vào hiện trường, cách cánh cửa không xa, có một đầu người đang ngã lăn lóc trên mặt đất, ánh mắt hãn mở to, dường như đang quan sát tất cả những chuyện xảy ra ở nơi này, nơi cổ có vết máu, trước mắt vẫn chưa tìm được thân thể của hãn, các cảnh sát đang tìm kiếm khắp sảnh tiệc cưới.

Cô dâu nằm ở trong vũng máu giữa sảnh tiệc, trên áo cưới trắng tinh đã bị máu cô nhuộm thành màu đỏ, trên mặt cô tất cả đều là máu, chảy ra từ khắp ngũ quan, đáng chết vô cùng thâm, nhìn thấy mà giật mình.

Camera ở hiện trường ghi lại toàn bộ quá trình diễn ra hôn lễ, khi đó gần như tất cả các camera ở gần đó đều hướng về phía cô dâu, ghi lại rõ nét quá trình cô ấy tử vong.

Camera vốn dùng để ghi lại khoảnh khắc ngọt ngào của cô dâu, chú rể, nhưng đến cuối cùng lại ghi lại quá trình tử vong của cô dâu.

Tần Uyên và bọn họ đều quan sát camera, lúc đầu vẫn rất tốt đẹp, cô dâu kéo tay cha mình đi về phía chú rể. Ban đầu cô ấy ho khan, sau đó mới bắt đầu ho ra máu, rồi ho ra từng ngụm máu, hình ảnh rất kinh khủng, năm phút đồng hồ sau, cô dâu ngã trong ngực cha mình, lúc này, máu mới từ các góc ngách trong ngũ quan mới bắt đầu trào ra ngoài.

Triệu Cường với Đường Dật nhìn không được nhú mày. Lam Tiểu Nhã vốn định che miệng nhưng trên tay đang đeo găng tay nên đành bỏ tay xuống, sắc mặt ngưng trọng: "Thời gian cô ấy phát tác đến tử vong rất ngắn."

Triệu Cường nhìn cô hỏi: "Có thể do cùng một hung thủ gây nên không?" Cô dâu đều chết khi thực hiện nghi thức kết hôn.

Lam Tiểu Nhã kiểm tra thi thể rồi lắc đầu: "Điều này trước mắt vẫn chưa thể xác định, cơ thể nạn nhân mất rất nhiều máu, có triệu chứng trúng độc nhưng trúng độc gì, chị phải về phòng pháp y tiến hành kiểm tra mới biết." Cô ấy nhìn thoáng qua xác cô dâu lần cuối rồi nói với bọn họ: "Tôi đi xem thứ khác."

Điều tra xong, Hồng Mai đi qua chỗ Lam Tiểu Nhã rồi đi thẳng đến nhóm người Tần Uyên: "Cô dâu tên là Lộc Văn, người đàn ông chết ấy, hỏi thăm từ những người khách mời mới biết là bạn cấp ba của chú rể, vốn là phụ rể trong hôn lễ này, nhưng có có việc bận không thể tham gia, mấy ngày sau thì mất liên lạc."

Tần Uyên nghe xong mở miệng nói: "Giống như tình huống của Tạ Thanh."

Lúc này, giọng nói không cao không thấp vang lên: "Chị Hồng Mai, chú rể đâu rồi?"

Hồng Mai nhìn về phía Mộc Cửu, nhất thời không biết trả lời thế nào: "Chú rể..."

Sau khi đến hiện trường, cô chỉ quan tâm đến hai nạn nhân và bố mẹ người chết, cho nên không có quan tâm đến chú rể.

Đường Dật suy nghĩ: "Có thể theo xe cấp cứu đưa mẹ vợ đến bệnh viện rồi."

Hồng Mai tiễn bọn họ ra xe cứu thương, nên cô nhìn thấy có những ai đi cùng, cô cẩn thận nhớ lại, nhưng không thể khẳng định có chú rể trong nhóm người đó hay không?

Mộc Cửu quay đầu nhìn về phía màn ảnh lớn, sau đó chỉ cho Hồng Mai: "Chị Hồng Mai, chị xem có nhìn thấy người đàn ông đó không?" Trên màn ảnh lớn đang chiếu ảnh chụp của cô dâu, chú rể.

Hồng Mai nhìn trong chốc lát nhú mày nhớ lại: "Hình như không có."

Nét mặt cô thay đổi, giọng nói chắc nịch: "Tôi nhớ chắc chắn không có người đàn ông này."

Triệu Cường nuốt ngụm nước miếng: "Vậy chú rể đi đâu rồi?"

Trần Mặc nghe xong nói với Tần Uyên: "Tôi đi điều tra camera giám sát." Nói xong đi về phía cửa.

Mỗi người ở đây lúc này đều hiểu, nếu quả thật cùng hung thủ gây nên, lần này chú rể có thể giống như Tưởng Kim Ký, rời khỏi sảnh tiệc cưới xong sẽ mất tích.

Lam Tiểu Nhã làm kiểm tra xong, nói với bọn họ: "Mọi người, thời gian tử vong của hãn vào hôm qua, đầu bị người ta ướp lạnh, nguyên nhân dẫn đến cái chết vẫn chưa xác định, bây giờ từ làn da cho thấy, có khả năng bị trúng độc, nhưng có thể xác định sau khi chết hãn mới bị chặt đầu." Lam Tiểu Nhã nghĩ đến gì đó rồi bổ sung:

"Đúng rồi, trên đầu hãn không có dấu vết bị côn trùng cắn."

Triệu Cường nhẹ nhàng thở ra, nghĩ thầm cũng may là không có côn trùng.

Lam Tiểu Nhã dùng vẻ mặt 'chị biết ngay là cứng sợ côn trùng mà' nhìn Triệu Cường, sau đó đeo bao tay vào, chỉ vào ánh mắt của người chết: "Ánh mắt của hãn bị người ta cố tình dán lên đấy."

Triệu Cường á một tiếng: "Hèn chi ánh mắt hãn lại mở lớn như vậy."

Lam Tiểu Nhã đứng dậy nói với Tần Uyên: "Nhưng đội trưởng, vẫn phải tìm được thân thể còn lại của hãn mới xác định được nguyên nhân cái chết."

Tần Uyên gật đầu, nét mặt ngưng trọng: "Cảnh sát đang lục soát ở hiện trường hôn lễ."

Đường Dật suy nghĩ rồi lộ ra nét mặt rối rắm: "Hung thủ đem xác của nạn nhân giấu ở đâu? Nếu không phải ở đây sẽ rất khó tìm."

Mộc Cửu nhìn về phía đầu nạn nhân, giọng nói khẳng định rõ ràng: "Không, ở đây."

"Á?"

Mộc Cửu chẳng nói thêm gì, mà đi về phía đặt bánh kem, nhưng sau đó xoay người dùng ánh mắt đen thẫm nhìn xung quanh sảnh tiệc, mười mấy giây sau, tầm mắt cô tập trung về một phương hướng, cô từ từ xuyên qua cổng vòm, xuyên qua xác cô dâu, tiếp tục đi về phía trên bục. Cô dừng ở phía trên nghiêng đầu nhìn xung quanh, sau đó cô đi qua một bên, nhấn xuống cái nút, tấm rèm đỏ hai bên bắt đầu hạ thấp xuống.

Tấm rèm đỏ đã che khuất toàn bộ khán đài, cũng che khuất Mộc Cửu ở phía trên, bọn họ không biết Mộc Cửu đang làm gì, cho đến khi tiếng thứ gì đó nặng nề rơi xuống.

Đường Dật nhảy dựng lên: "Sao thế?"

Mộc Cửu không trả lời bọn họ, lúc này tấm màn che từ từ được kéo lên, lộ ra Mộc Cửu, còn một thi thể không đầu bên chân cô.

Mộc Cửu mặt không đổi sắc nói: "Đã tìm được thi thể rồi."

NGƯỜI ĐIỀU KHIỂN TÂM LÝ II

Dực Tô Thức Quý
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Một cái xác không đầu nằm trên mặt đất, trên người hằn mặc âu phục, phần bụng hơi lồi ra, mấy người Tần Uyên bước lên khán đài, nhìn cái xác này.

Đường Dật há to mồm: "Quả nhiên là ở chỗ này."

Hồng Mai cũng cảm thấy hết sức thần kỳ: "Mộc Cửu, sao em lại nghĩ tới thi thể được giấu chỗ này?"

Nhóm người Triệu Cường đều nhìn về phía Mộc Cửu, cho dù đã làm việc chung với cô rất lâu, nhưng cô vẫn khiến bọn họ kinh ngạc, làm ra những chuyện khó tin, giống như việc cô ấy có thể đưa ra những suy luận chính xác.

Mộc Cửu chỉ vị trí của bánh ngọt ở phía trước, giọng điệu nghiêm túc: "Từ vị trí của bánh ngọt, hung thủ để cho đầu thi thể trợn to mắt chính là muốn hằn nhìn rõ thân thể của mình, đứng ở đây cũng có thể ngửi được mùi xác chết." Cho dù thi thể được ướp lạnh, nhưng sau một thời gian ngắn cũng bốc mùi.

Lam Tiểu Nhã kiểm tra đơn giản, ngẩng đầu lên nói: "Cổ tay và cổ chân đều có vết bị trói, vì mặc âu phục, nên tôi không thể nhìn rõ tình hình trên người anh ta, nguyên nhân tử vong còn phải chờ sau khi kiểm tra thi thể, nhưng đây có phải là xác của Cung Vi hay không, vẫn phải làm rõ mới biết được."

Bọn họ nghĩ cũng đúng, trước mắt vẫn chưa thể xác định đây là thi thể của Cung Vi

Lam Tiểu Nhã đứng thẳng người, nói với Tần Uyên: "Đội trưởng, tôi đưa thi thể trở về cục trước."

Tần Uyên gật đầu: "Được."

Một lát sau, Trần Mặc từ phòng quan sát trở về nói: "Đội trưởng, tôi đã điều tra camera, chú rể Trịnh Dịch Nhiên, trước khi chúng ta đến, anh ta đã rời khỏi sảnh tiệc cưới rồi lên một chiếc taxi."

Đường Dật hỏi: "Có phải đến bệnh viện không?"

Trần Mặc khẽ lắc đầu, thấp giọng nói: "Không, hướng anh ta đi ngược hướng với bệnh viện, tôi đã bảo Thạch Nguyên Phi điều tra vị trí của taxi rồi."

Tần Uyên sắp xếp thật nhanh: "Bây giờ nhiệm vụ quan trọng là mau tìm được Tưởng Kim Ký và Trịnh Dịch Nhiên, Mộc Cửu với Triệu Cường cùng tôi đến nhà Tưởng Kim Ký, Trần Mặc với Đường Dật tiếp tục điều tra vị trí, chị Mai nhanh chóng điều tra tư liệu về người chết, còn có tất cả những người bị hại liên quan đến hai vụ án này."

"Dạ, đội trưởng."

Khi sắp xếp xong hiện trường, SCIT cũng rời khỏi sảnh hôn lễ, Tần Uyên lái xe đưa Mộc Cửu với Triệu Cường đến nhà Tưởng Kim Ký.

Cha mẹ Tưởng Kim Ký lần lượt mất khi anh ta mới lên đại học, nên sau khi tốt nghiệp, anh ta ở lại thành phố S làm việc, thuê nhà ở đây.

Tần Uyên liên lạc với chủ nhà, lấy giấy chứng nhận và nói rõ mục đích xong, chủ nhà mới mở cửa cho bọn họ.

Tường Kim Ký thuê một căn nhà có hai phòng ngủ một phòng khách, chủ nhà nói căn nhà này đã cho anh ta thuê nhiều năm, ấn tượng về anh ta không tệ, hơn nữa anh ta đã chuẩn bị đủ tiền để mua lại căn nhà này.

Nhóm người Tần Uyên bước vào nhà, xung quanh rất sạch sẽ, có thể thấy được bình thường rất hay được dọn dẹp.

Vừa đi vào phòng khách đã nhìn thấy ảnh kết hôn của Tường Kim Ký với Dư Minh Na, trên tấm ảnh tuần nam mỹ nữ, thân mật hạnh phúc, trên bàn trà cũng để ảnh chụp chung của hai người, hoàn toàn giống căn nhà của đôi vợ chồng mới cưới.

Dừng lại ở phòng khách một lát, bọn họ đi vào phòng ngủ, đầu giường phòng ngủ cũng treo ảnh kết hôn của hai người, Triệu Cường liếc nhìn một vòng rồi bắt đầu nêu lên suy đoán của mình: "Thật kỳ lạ, theo lý mà nói, vợ chồng mới cưới, tình cảm hẳn là rất tốt nhưng hai chú rể, phản ứng đầu tiên của bọn họ là rời đi, sau khi cô dâu mất, hay là hai người bọn họ quen biết nhau? Sau đó cùng nhau âm mưu giết cô dâu với phù rể? Á không đúng, hay là giữa cô dâu với phù rể có gì đó, chú rể phát hiện nhưng không vạch trần, sau đó lên kế hoạch giết phù rể rồi lại sắp xếp giết cô dâu trong lễ thành hôn?"

Không ai để ý đến anh ta, Tần Uyên đã rời khỏi phòng còn Mộc Cửu đang phối hợp điều tra căn phòng.

Triệu Cường nói xong cũng hơi cảm thấy hoang mang, sau đó tự mình bác bỏ: "Cảm thấy có gì đó không hợp lý, có phải chú rể đều bị hung thủ uy hiếp hay không? Trước đó nhận được thư uy hiếp nếu như không làm theo thì hung thủ sẽ tự mình làm, rồi càng giết nhiều người hơn?"

Nghĩ đi nghĩ lại: "Nếu như nhận được thư uy hiếp thì nên báo cảnh sát? Vì sao anh ta lại muốn che giấu? Chẳng nhẽ bị hung thủ bắt được điểm yếu gì đó?"

Mộc Cửu xem xét phòng ngủ, hình như không có phát hiện ra gì cả nên cô đi ra ngoài, Triệu Cường nhìn cô rời đi, đi theo phía sau cô: "Cửu muội, em thấy như thế nào, trong suy luận của anh có cái nào chính xác không?"

"Không có."

"Á." Vẻ mặt Triệu Cường thất vọng nhưng vẫn tiếp tục hỏi: "Thật sự không đúng chút nào sao?"

Ở thư phòng, Tần Uyên nghe tiếng nói quay đầu lại thì nhìn thấy Triệu Cường đi sau Mộc Cửu nói chuyện không ngừng, mà Mộc Cửu lại lười để ý đến anh ta, vẫn đi thẳng về phía trước, Tần Uyên thấy vậy cười khẽ, lên tiếng cản cậu ta lại: "Được rồi Triệu Cường, bây giờ có suy đoán lung tung cũng không dùng được, quan trọng là nhanh chóng tìm được Tướng Kim Ký. Xem ra anh ta rời khỏi sảnh hôn lễ xong vẫn chưa về nhà, không mang theo tiền hay quần áo gì."

Triệu Cường gật đầu, không quấy rầy Mộc Cửu nữa, mở tủ ra rồi nói: "Đúng đấy, ngay cả thẻ căn cước cũng không đem theo."

Tần Uyên bỏ vật trong tay xuống, ánh mắt nhìn về phía Mộc Cửu, phát hiện cô đang đứng trước bàn đọc sách, vẫn nhìn chăm chăm vào thứ gì đó không chớp mắt, thấy vậy anh bèn hỏi: "Mộc Cửu, sao thế?"

Mộc Cửu chỉ lịch trên bàn: "Số 16, là ngày bọn họ tổ chức kết hôn, anh ta đã khoanh vòng tròn lên đó, bắt đầu từ ngày một, mỗi ngày anh ta đều đánh dấu gạch chéo, nhưng đến ngày mười ba thì dừng lại."

Phát hiện này khiến Tần Uyên nhíu mày: "Ngày mười ba là ngày Tạ Thanh tử vong."

Triệu Cường cũng bước qua nhìn: "Có phải đã quên rồi không?"

Tần Uyên với Mộc Cửu không cho là vậy: "Từ khoảng thời gian trên cho thấy, như vậy quá trùng hợp."

"Nhưng điều đó nói lên cái gì?" Triệu Cường nhập lại mọi thứ nhưng nghĩ không ra.

Đúng lúc này, điện thoại của Tần Uyên vang lên, anh lấy di động ra nhìn là Trần Mặc gọi đến: "Alo, Trần Mặc...Đã tìm thấy rồi sao? Được, chúng tôi sẽ về cục ngay."

Tần Uyên cúp điện thoại, vẻ mặt hơi phức tạp: "Đã tìm được Tưởng Kim Ký rồi."

Mộc Cửu nhìn vẻ mặt với giọng nói của anh thì biết được đáp án: "Thi thể của anh ta?"

Nét mặt Tần Uyên ngưng trọng, gật đầu: "Đúng vậy, anh ta đã chết."

**

Ba người Tần Uyên lái xe trở về cục cảnh sát, khi về đến văn phòng SCIT, những người khác cũng có mặt.

Vừa vào phòng, Mộc Cửu cảm thấy hơi khát nước, cô cầm ly nước lên uống ừng ực hết một ly, vì uống quá nhanh nên bị sặc, Tần Uyên ở bên cạnh thấy thế vỗ lưng cho cô, nói với Trần Mặc đứng ở một bên: "Trần Mặc, nói tình hình đi."

Trần Mặc lập tức nói sơ tình hình với ba người: "Thông qua hệ thống định vị trên xe taxi của Thạch Đầu, có thể xác định vị trí chiếc taxi đó dừng lại, đó là một nơi chếch với ngoại ô, gần đó có một nhà máy bỏ hoang, chúng tôi đã tìm thấy xác của Tưởng Kim Ký, nhưng chưa phát hiện ra Trịnh Dịch Nhiên, bởi vì xung quanh không có camera nên không xác định được phương hướng của anh ta."

Triệu Cường nghe xong thì giật mình: "Lần theo dấu vết của Trịnh Dịch Nhiên lại phát hiện xác của Tưởng Kim Ký, đây là tình huống gì vậy? Tưởng Kim Ký do Trịnh Dịch Nhiên giết hay sao?"

Đường Dật lắc đầu, chậm rãi nói: "Hiện tại vẫn chưa rõ, tôi đã hỏi tài xế taxi, ông ấy nói sau khi lên xe, Trịnh Dịch Nhiên nói địa chỉ xong thì không nói gì nữa, khi đến nơi trả tiền xong thì xuống xe, cả quãng đường không có gì bất thường."

Tần Uyên hỏi tiếp: "Khi các người nhìn thấy Tưởng Kim Ký, tình hình thi thể anh ta thế nào?"

Trần Mặc: "Anh ta mặc bộ âu phục hôm cử hành hôn lễ, phía sau có vết thương, Tiểu Nhã đang tiến hành kiểm tra thi thể."

Một mực xem camera, Thạch Nguyên Phi thò đầu ra từ sau màn hình: "Đội trưởng, tôi đã điều tra những camera xung quanh."

"Được, chúng ta cứ chờ báo cáo khám nghiệm cái đã."

Hơn mười phút sau, cửa phòng làm việc vang lên tiếng bước chân dồn dập, Lam Tiểu Nhã vọt vào, trên tay còn cầm báo cáo khám nghiệm: "Mọi người, báo cáo khám nghiệm xong rồi."

Văn phòng đang bận rộn bỗng dừng lại nhìn về phía cô ấy.

Trên mặt Lam Tiểu Nhã lộ vẻ phức tạp: "Tôi muốn nói cho mọi người biết một chuyện ma quỷ."

Triệu Cường nghe xong thì giật mình: "Quỷ? Chuyện ma quỷ? Chị, chị đừng làm em sợ! Chị nói kết quả báo cáo xét nghiệm là được rồi, nói chuyện ma quỷ làm gì?"

Trần Mặc vỗ anh ta một cái ý bảo anh ta im lặng nghe Lam Tiểu Nhã nói tiếp.

Lam Tiểu Nhã ho khan một tiếng, nhìn bọn họ rồi từ từ mở miệng: "Tướng Kim Ký đã chết vào hôm trước, vào buổi sáng hôm trước."

NGƯỜI ĐIỀU KHIỂN TÂM LÝ II

Dực Tô Thức Quý
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Xé toạc thân thể anh ra, thứ tôi giải phóng chính là linh hồn anh, tác phẩm hoàn mỹ của tôi

Triệu Cường vẫn chưa phản ứng kịp, mơ mơ hồ hồ hỏi: "Sáng sớm hôm trước? Chuyện ma quỷ gì ở đây?"

Tần Uyên nhắc nhở cậu ta: "Hôn lễ của Tướng Kim Ký với Dư Minh Na được cử hành vào giữa trưa ngày hôm trước đấy."

"Buổi sáng...Giữa trưa....WTF?" Triệu Cường gào lên, lúc này mới nhớ đến hôn lễ của Tướng Kim Ký tổ chức cùng giờ với hôn lễ của Lam Tiểu Nhã, vào giữa trưa hôm trước.

Không riêng Triệu Cường, những người khác đều có vẻ mặt khiếp sợ, người đầu tiên tiếp xúc với Tướng Kim Ký để lấy hồ sơ là Hồng Mai cũng khiếp sợ không nhẹ, cảm thấy khó tin: "Tướng Kim Ký đã chết vào sáng sớm? Chuyện này sao được? Chúng tôi tận mắt nhìn thấy anh ta, còn hỏi đáp anh ta mấy câu nữa."

"Đúng! Đúng!" Triệu Cường trợn tròn mắt, đột nhiên cảm thấy sóng lạnh toát: "Khi đó chúng tôi gặp là người hay quỷ?"

Người đã chết buổi sáng, buổi trưa họ vẫn gặp mặt, còn nói chuyện nữa, việc này thật kỳ lạ.

Đường Dật nghĩ đến một khả năng: "Chị Tiểu Nhã, chị xác định đó là thi thể của Tướng Kim Ký sao?" Anh muốn nói chẳng qua là người giống

người thôi.

Lam Tiểu Nhã hơi thở dài, lần này cô quả thực nghi không thông, kích động nói: "Chị xác định, chị xác định rất nhiều lần rồi, chính là thi thể của Tưởng Kim Ký. Vì vậy chị mới nói là chuyện ma quỷ!"

Kết hợp với phát hiện kinh người, trong đầu Tần Uyên sắp xếp lại những manh mối của hai vụ giết người, đột nhiên anh nghĩ đến một khả năng...

Vẫn luôn im lặng, Mộc Cửu bỗng nhiên mở miệng nói một câu khiến mọi người càng thêm khó hiểu...

"Bây giờ, tất cả đã được giải thích rõ rồi."

Đường Dật nhìn Mộc Cửu: "Nói rõ là sao Mộc Cửu."

Tần Uyên lúc này cũng hiểu rồi, khả năng anh vừa nghĩ đến giống như Mộc Cửu nói, anh nghiêng đầu nhìn cô: "Mộc Cửu, người chúng ta nhìn thấy không phải Tưởng Kim Ký, đúng không?"

Mộc Cửu ngẩng đầu nhìn Tần Uyên, gật đầu: "Đúng vậy."

Triệu Cường nghe xong thì hít một hơi lạnh: "Người chúng ta gặp không phải Tưởng Kim Ký vậy hẳn là ai? Hay là anh em sinh đôi với Tưởng Kim Ký?!"

Đã điều tra tư liệu, Hồng Mai nói: "Không thể, Tưởng Kim Ký là con một."

Mộc Cửu bác bỏ suy đoán của Triệu Cường: "Hẳn không có liên quan gì với Tưởng Kim Ký cả, hẳn chỉ giả trang thành Tưởng Kim Ký thôi."

Triệu Cường vẫn còn kinh ngạc: "Giả trang? Thật không thể tin được, khi đó chúng ta nhìn thấy gương mặt giống hệt Tưởng Kim Ký, hơn nữa

vóc dáng cũng giống."

Ánh mắt Mộc Cửu đen thẫm, nhìn bọn họ, tinh táo giải thích: "Bởi vì hãn biến mặt mình thành Tướng Kim Ký khiến chúng ta không nhận ra được, hơn nữa, lý do hãn chọn Tướng Kim Ký vì thân hình hai người tương tự."

Đường Dật gãi tóc, nghiêng đầu hỏi: "Nhưng, có người giả trang thành Tướng Kim Ký, sao Dư Minh Na lại không phát hiện?" Dù sao cũng là người thân thiết nhất.

Tần Uyên thấp giọng nói: "Hãn hãn là cao thủ nguy trang, chỉ sợ trước lúc bắt đầu, hãn đã quan sát cuộc sống của Tướng Kim Ký một cách tỉ mỉ, mô phỏng theo dáng vẻ, ánh mắt và giọng nói của Tướng Kim Ký."

Triệu Cường cảm thấy tin tức quá nhiều rồi, nhất thời anh chưa thể tiêu hóa hết được: "Ông trời ơi, những chuyện như thế chỉ thường thấy ở cổ đại thôi."

Trần Mặc hai tay ôm ngực, nghiêm túc nói: "Cho nên buổi sáng hôn lễ cùng ngày, Tướng Kim Ký đã bị hung thủ giết chết, rồi, người đó mới thay Tướng Kim Ký tham dự hôn lễ."

Mộc Cửu lại lắc đầu: "Không, là ba ngày, ba ngày trước Tướng Kim Ký đã bị tráo đổi rồi chỉ là anh ta bị giết vào sáng hôn lễ cùng ngày thôi."

Triệu Cường thoáng cái hiểu được: "Á, vậy cái lịch ngày đó.."

Mộc Cửu biết anh ta muốn nói gì, gật đầu.

Để xác định việc này, Tần Uyên hỏi Lam Tiểu Nhã: "Tiểu Nhã, nguyên nhân cái chết của Tướng Kim Ký là gì?"

"Phía sau đầu anh ta có một vết chém nghiêm trọng, từ hình dạng miệng vết thương có thể nhìn ra hung khí là một cây búa, đây là nguyên nhân dẫn đến cái chết của anh ta nhưng không chỉ như vậy." Lam Tiểu Nhã dừng một lát, rồi nói thêm tin tức khiến người ta kinh ngạc: "Trong cơ thể anh ta phát hiện một con nhện!"

"Con nhện? Ở trong cơ thể anh ta ư?" Triệu Cường, Đường Dật, Hồng Mai đều cảm thấy có một cọng lông đang quét qua lòng mình, khiến cả người họ khó chịu.

Nét mặt Lam Tiểu Nhã rất tự nhiên, gật đầu: "Bỏ vào sau khi chết, cùng loại với chất độc đã hạ với cô dâu Dư Minh Na, tôi cảm thấy chắc cùng một loại nhện, các người có muốn đi xem không? Con nhện ấy vẫn còn ở phòng pháp y đây là loại nhện hiếm có."

Mọi người đều lắc đầu, đặc biệt là Triệu Cường, lắc đầu như trống bỏi.

"Muốn." Mộc Cửu giơ tay lên, đôi mắt dưới mái tóc ngố phát sáng nhìn Lam Tiểu Nhã, ánh mắt vô cùng mong chờ, không kém khi nghe đến bánh kem là bao.

Lam Tiểu Nhã làm một động tác OK với cô: "Được, lát nữa dẫn em đi xem."

Nhưng lát sau Lam Tiểu Nhã lại nghĩ đến cách Mộc Cửu đối xử với mấy con côn trùng, cô ấy nghĩ thầm cũng may con nhện này đã chết, nếu không có trời mới biết Mộc Cửu sẽ làm gì với nó.

Điều này đã giải thích vì sao sau khi cô dâu tử vong chú rể lại lạnh lùng rời khỏi bởi vì hẳn không phải chú rể, giải quyết xong vấn đề này, Tần Uyên hỏi vấn đề khác: "Tiểu Nhã, kết quả kiểm tra của cô dâu tối hôm qua với phù rể sao rồi?"

"Đúng rồi, suýt nữa quên mất bọn họ." Lam Tiểu Nhã vỗ tay một cái, chủ yếu là báo cáo xét nghiệm của Tưởng Kim Ký quá rợn người, cô nói với giọng chậm rì rì: "Báo cáo xét nghiệm cũng có rồi, nguyên nhân cái chết của cô dâu Lộ Văn là trúng độc, do nọc độc của một loại nhện, tôi phát hiện một vết kim trên cổ cô ta, hẳn là có người đã rút nọc độc của nhện độc, rồi tiêm vào người cô ta, khiến cô ta mất máu mà chết, nhưng không giống nhện đã hạ độc Tạ Thanh với Dư Minh Na, nhện này có độc tính mạnh hơn."

Dừng lại một chút cô ấy nói tiếp: "Sau đó Mộc Cửu tìm được một cái xác không đầu, chính là phù rể Cung Vi, nguyên nhân cái chết giống như Lộ Văn, cùng một loại nhện nhưng độc tố trong cơ thể anh ta ít hơn nhiều, anh ta với Tạ Thanh cũng giống như nhau."

Ánh mắt Triệu Cường giật giật, hơi có cảm giác xấu: "Đừng nói với em là côn trùng nhé."

Lam Tiểu Nhã buông một tay, bất đắc dĩ nói: "Chính là côn trùng, mọi người có chú ý phần bụng của Cung Vi phình lên như cái trống không?"

Đường Dật suy nghĩ một chút, nhớ lại: "Không phải bụng bia sao?"

"Lúc bắt đầu tôi cũng nghĩ thế, nhưng sau đó tôi đã cắt quần áo của hắn, phát hiện phần bụng được khâu lại, sau khi cắt ra, các người không thể nào tưởng tượng được hình ảnh khủng khiếp đó đâu." Ngay cả Lam Tiểu Nhã cũng ít thấy thi thể như vậy.

Triệu Cường khó khăn nuốt ngụm nước miếng, nét mặt rối rắm: "Chị, em đột nhiên không muốn biết nữa."

Mộc Cửu bình tĩnh nói: "Trong bụng anh ta, tất cả đều là côn trùng sao?"

Lam Tiểu Nhã gật đầu: "Đúng, có rất nhiều côn trùng, đen thùi lùì, những con côn trùng ấy chắc được bỏ trong một cái túi, rồi nhét vào trong bụng anh ta, tôi có thể tưởng tượng khi đó anh ta chưa chết."

Hồng Mai nghe xong thì bịt miệng: "Ôi trời ơi!"

Trần Mặc: "Thảo nào cổ tay và cổ chân hẳn đều bị trói chặt."

Tần Uyên thở dài, nét mặt ngưng trọng: "Hơn nữa dùng xích sắt, như vậy hẳn sẽ không có cách nào thoát được." Chỉ có thể chịu đựng những con côn trùng ấy bò tới bò lui trong bụng rồi gặm cắn hẳn.

Triệu Cường ôm bụng, cảm thấy hơi đau đớn, sao có thể tàn nhẫn như vậy?

Lam Tiểu Nhã tiếp tục nói: "Sau đó hung thủ để cho con nhện cắn anh ta, anh ta trúng độc chết, những côn trùng trong cơ thể cũng chết theo, những côn trùng đó tôi xử lý cả buổi."

"Biến thái! Biến thái!" Triệu Cường nhin không được mắng.

Đường Dật lộ nét mặt phức tạp: "Như vậy, đều do một hung thủ làm, đều dùng côn trùng với người bị hại, hành hạ họ một cách tàn nhẫn rồi cho nhện độc cắn chết."

Hồng Mai nghĩ đến chú rể thứ hai: "Vậy chuyện gì đã xảy ra với Trịnh Dịch Nhiên?"

Mộc Cửu mặt không đổi sắc giải thích: "Giống với tình huống của Tưởng Kim Ký."

"Á, vẫn do người đàn ông đó ngụy trang sao?" Triệu Cường cảm thấy bất ngờ: "Một người đóng giả thành hai người? Nhưng không bị phát hiện?"

Tần Uyên nói: "Tôi nghĩ vì thế hẳn mới lựa chọn Tướng Kim Ký với Trịnh Dịch Nhiên, bởi vì dáng người hẳn cao tương tự hai người đó."

Lam Tiểu Nhã giơ tay nói: "Đúng rồi mọi người, tôi tìm thấy một manh mối rất quan trọng, tôi tìm thấy một ít vụn da trong khe hở móng tay của Cung Vi, đã xét nghiệm DNA là của phụ nữ."

"Nữ?"

Triệu Cường kinh hãi: "Hung thủ là phụ nữ?"

Đường Dật nói: "Chuyện này vẫn chưa thể kết luận, một ít vụn da để lại có thể là hung thủ, nhưng cũng có thể là đồng lõa, hoặc để nhận dạng người khác."

Tần Uyên đồng ý gật đầu: "Đường Dật nói đúng, tuy đã xác định hai vụ án có liên quan với nhau, chúng ta gộp lại điều tra, có thể xem là vụ án liên hoàn, nhưng trước mắt có hai kẻ tình nghi, một là kẻ nguy trang Tướng Kim Ký với Trịnh Dịch Nhiên hai là vụn móng tay phụ nữ trong móng tay của Cung Vi, mặt khác phải nhanh chóng tìm được Trịnh Dịch Nhiên." Bất luận còn sống hay đã chết phải tìm được thi thể của anh ta

Đêm đó, thi thể của Trịnh Dịch Nhiên cũng tìm thấy ở nhà máy bỏ hoang khác, người nhìn thấy là cụ già nhặt ve chai, Lam Tiểu Nhã đã tiến hành kiểm tra thi thể anh ta, kết quả cho thấy, thời gian anh ta tử vong vào chiều ngày 17, cũng chính là ngày hôm qua, trước khi hôn lễ bắt đầu. nguyên nhân dẫn đến cái chết giống như Tướng Kim Ký, phần sau đầu bị búa chém, trong bụng có con nhện đã chết.

Trong phòng họp, Thạch Nguyên Phi đem tất cả tư liệu chiếu lên màn hình lớn: "Được rồi, trước mắt người bị hại trong hai vụ án này đã tìm được, chúng ta sắp xếp lại tin tức của nạn nhân một chút." Anh nhấn xuống con chuột, ảnh chụp hiện trường và ảnh chụp nạn nhân hiện lên màn hình.

"Phù rể Tạ Thanh bị giết vào ngày 13, nguyên nhân dẫn đến cái chết là nọc độc nhện, trước khi chết bị bỏ côn trùng vào cắn, chú rể Tưởng Kim Ký bị giết hại vào khoảng 10-11 giờ ngày 16, nguyên nhân dẫn đến cái chết do búa sắc bén làm tổn thương rồi bị nhện độc cắn chết. Cô dâu Dư Minh Na chết vào giữa trưa ngày mười sáu khoảng 12h10 ở hiện trường hôn lễ, trên người ba người đều có nhện độc, đều cùng một loại nhện."

"Phù rể Cung Vi, bị giết ngày 16, nguyên nhân dẫn đến cái chết là nọc độc con nhện, trước khi chết thì bị bỏ trùng vào cơ thể, sau khi chết thì bị chặt phần sọ dưới, chú rể Trịnh Dịch Nhiên bị giết vào khoảng 4-5 giờ chiều ngày 17, nguyên nhân dẫn đến cái chết giống với Tưởng Kim Ký."

Cô dâu Lộc Văn bị giết vào khoảng 6h8' trong hôn lễ ngày 17, nguyên nhân dẫn đến cái chết do nọc độc nhện, mất nhiều máu mà chết, con nhện cắn chết ba người đều cùng loại nhện."

Trên màn hình lớn lúc sáng lúc tối, mỗi bức ảnh chụp đều khiến người xem giật mình.

Một vài vấn đề mấu chốt cũng trở nên rõ ràng: "Phù rể đều bị làm hại trước khi giết, còn chú rể thì bị giết trước hôn lễ, còn cô dâu bị giết hại ở hiện trường."

"Với thân phận của mỗi người, hung thủ đều chọn cách gây án căn bản, cố định, ví dụ như là nhện nọc độc, trước khi chết thì bị bỏ vào để côn trùng tra tấn."

Triệu Cường lấy tay chống cằm: "Nhưng sao hung thủ lại chọn cô dâu, chú rể và phụ rể làm mục tiêu? Không thích nhìn người khác hạnh phúc hay vì muốn đóng giả chú rể?"

"Bởi vì hắn muốn nhìn thấy tác phẩm của mình." Giọng nói phập phồng vang lên trong phòng làm việc, khuôn mặt Mộc Cửu dưới đèn màn hình tranh sáng tranh tối: "Em có thể tiến hành phác họa rồi."

NGƯỜI ĐIỀU KHIỂN TÂM LÝ II

Dực Tô Thức Quý
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Mộc Cửu hơi xoay người, mặt đối mặt với bọn họ: "Hung thủ chúng ta cần tìm có hai người."

Đường Dật nghe xong gật đầu: "Có phải là người đàn ông đóng giả Tướng Kim Ký với Trịnh Dịch Nhiên và người phụ nữ để lại vụn da trong móng tay của Cung Vi không?"

Mộc Cửu ừ một tiếng: "Quan hệ của bọn họ là người điều khiển với chấp hành lệnh sai khiến."

Trần Mặc nhíu mày suy đoán: "Người đàn ông là người điều khiển còn người phụ nữ là người chấp hành?"

"Đúng, người điều khiển là người sắp đặt kế hoạch, còn người còn lại sẽ thực hiện kế hoạch."

"Vì vậy kẻ giết người là phụ nữ sao? Những người này đều do ả giết?" Triệu Cường nghĩ thầm, người phụ nữ này thật...Biến thái.

Mộc Cửu lại lắc đầu: "Chưa hẳn thế, từ thi thể sáu người chết và nguyên nhân dẫn đến cái chết có thể rút ra hai hung khí chính là búa rìu, nhện và các loại côn trùng. Búa đại diện cho bạo lực, khi dùng búa giết người, hung thủ muốn phát tiết bạo lực, coi trọng kết cuộc sinh mệnh của người chết, mà dùng nhện độc chính là muốn tra tấn, hung thủ có thể không cần dùng tay của mình, hẳn chỉ cần đứng ở một bên nhìn người bị hại chịu đựng đau đớn, vặn vẹo cơ thể, nghe tiếng hét thê thảm của người đó, trên người hẳn không nhuộm máu, hẳn hưởng thụ quá trình tra tấn này."

Đường Dật nghe xong: "Một loại là giết người trực tiếp, loại còn lại là dùng thời gian để tra tấn, người sau càng biến thái, tàn nhẫn hơn người trước."

Triệu Cường suy tư một lát rồi hỏi Mộc Cửu: "Vậy búa là hung khí người phụ nữ đó dùng để giết người. Còn côn trùng và nhện là hung khí của người đàn ông kia?"

Mộc Cửu gật đầu.

Đối với Triệu Cường mà nói, từ biến thái giúp anh hình dung những hung thủ tàn nhẫn, nhưng Mộc Cửu lại không dùng từ như thế: "Hắn mắc chứng phản nhân cách xã hội, lạnh lùng tàn nhẫn, xem bản thân mình là trung tâm, tuổi từ 25- 35 tuổi, có cuộc sống cực tốt, nghề nghiệp được người khác tôn trọng, ở trong mặt nào cũng muốn giữ vai trò chủ đạo và kiểm soát, gã am hiểu việc thao túng người khác, có thể dễ dàng thuyết phục người khác làm theo những điều mà hắn hy vọng."

Cô dùng một lát: "Gã chọn hôn lễ, bởi vì gã muốn tìm một địa điểm công cộng để phô bày tác phẩm của mình, ở đây có thể khiến cho người đang cảm thấy hạnh phúc bị kéo xuống đau khổ tột cùng, gã là người không chế, nên có nhiều chuyện gã không cần tự đi làm, Vì thế hắn tìm một cô gái không quá 25 tuổi, tinh thần hơi rối loạn, tính cách lầm lì dễ dàng không chế, mắc chứng ảo tưởng, khi còn bé thường bị bạo hành trong thời gian dài, hơn nữa còn là đàn ông, cô ta ngược đãi lại đàn ông thường dùng búa."

Tần Uyên nghe xong phân tích: "Người đàn ông tình nghi rất xảo quyệt, lại giỏi dịch dung, rất khó điều tra, chúng ta có thể bắt tay điều tra từ người phụ nữ này."

Mộc Cửu dời tầm mắt nhìn Thạch Nguyên Phi: : "Anh Thạch, hãy tìm một cô gái năm năm trước bị cha của mình ngược đãi hoặc vụ án người đàn ông bị dùng búa chém chết."

"Được, chờ lát." Một lát sau Thạch Nguyên Phi nói: "Có hơn mười vụ án như vậy."

Mộc Cửu chớp mắt: "Trong đó có cô gái nào bị giam trong bệnh viện tâm thần không?"

Sau tiếng gõ bàn phím: "Có năm vụ."

Tần Uyên hỏi: "Hiện tại người ở thành phố S thì sao?"

"Có hai người, một trong số đó còn ở bệnh viện tâm thần, người còn lại." Thạch Nguyên Phi nhìn xong kêu lên: "Nửa năm trước đã trốn khỏi bệnh viện tâm thần."

Giọng điệu Tần Uyên nhanh hơn: "Thạch đầu, hãy điều tra tư liệu cận kề về cô ta."

"Ok... Cô ấy tên là Trần Ly Ly, năm nay 19 tuổi, bốn năm trước dùng búa chém chết bố dượng của mình, chém vào đầu, chém vài nhát khiến ông ấy tử vong tại chỗ, theo lời hàng xóm nói bình thường bố dượng rất hay ngược đãi cô ta, sau khi bị bắt tinh thần cô ta có vấn đề, nên được đưa đến bệnh viện tâm thần trị liệu, nửa năm trước đã trốn khỏi bệnh viện, đến nay vẫn chưa tìm được."

Mộc Cửu hơi suy tư, giương mắt nhìn Thạch Nguyên Phi: "Lúc ở bệnh viện tâm thần cô ấy có người đến thăm không?"

Thạch Nguyên Phi nhanh chóng điều tra: "Theo khảo sát biểu hiện ghi lại có một người đàn ông đến thăm cô ta, nhưng khi điều tra người này mới phát hiện tin tức thân phận anh ta cung cấp là giả."

Mọi người ở đây đều có cảm giác giống nhau, sắp đến gần rồi.

Trần Mặc: "Có thể điều tra camera giám sát khi người đàn ông đó đến bệnh viện tâm thần không?"

"Để tôi điều tra xem." Không lâu sau, Thạch Nguyên Phi đã phóng to chân dung người đàn ông đó lên màn hình: "Các người nhìn xem."

Tần Uyên nhìn thoáng qua màn hình rồi cúi đầu nói: "Thạch đầu, hãy điều tra camera hôn lễ."

Thạch Nguyên Phi lập tức điều tra cái camera khác rồi đối chiếu hai người, tất cả mọi người đều nhìn ra: "Á, tuy rằng mặt không giống nhưng là cùng một người."

Lại có thể tìm được như vậy, Triệu Cường kích động nói: "Chính là cô ấy."

Trần Mặc lại phát hiện một vấn đề: "Chờ một chút, nếu như cô ấy từng lập biên bản phạm tội, vậy sẽ thu được DNA của cô ta, DNA của cô ta chắc chắn còn trong kho dữ liệu."

Lam Tiểu Nhã nghĩ thầm, đúng vậy, nhưng mà: "Nhưng tôi đã từng kiểm tra trong hệ thống, không hề trùng khớp."

Mộc Cửu đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, nhìn về phía Lam Tiểu Nhã: "Chị Tiểu Nhã, chị hãy so sánh lại lần nữa."

"Được, chị đi liền."

Không lâu sau, Lam Tiểu Nhã vọt vào phòng họp: "Thật không thể tin được, đúng là Trần Ly Ly, vì sao trước đó lại không tra được?"

Những người khác cũng thấy kì lạ, chỉ qua chừng đấy thời gian nhưng lại có kết quả khác nhau.

Triệu Cường kinh hãi: "Gặp quỷ sao?"

Ánh mắt đen thẫm của Mộc Cửu nhìn về phía người đàn ông đang ngụy trang trên màn hình, lạnh lùng nói: "Bởi vì hắn đang chuẩn bị vứt bỏ con cờ này."

**

Chủ nhật, trên đường thương mại sầm uất có rất nhiều người lui tới, có cặp tình nhân trẻ tuổi, có vợ chồng, có một nhà ba người, cũng có những người bạn. Sau giờ trưa, ở đây rất thoải mái, vừa uống nước vừa hưởng thụ thời gian nghỉ ngơi hiếm có.

Trên quảng trường thương mại có một suối phun âm nhạc, tất cả trẻ con lớn nhỏ đang nghịch nước, tiếng cười vui, tiếng chạy nhảy, đùa giỡn tràn ngập trong toàn bộ quảng trường.

Những người đi ngang qua, nhìn những đứa bé đang chạy giỡn vui vẻ, không trách mắng gì, mà chỉ cảm khái sức lực của bọn nhỏ.

Những trò vui chơi giải trí thu hút không ít trẻ con, những người lớn ở bên cạnh trông con mình, thì thoảng lại dặn dò con mình, thì thoảng lại mỉm cười hạnh phúc khi chúng chụp được cái gì đó.

Những người qua đường, trên mặt họ đều có nét yên ả hoặc khẽ mỉm cười, có người đi dạo từ từ, có người vội vã chạy tới, ở thành phố này mỗi giờ mỗi khắc giống như cuộn phim thu nhỏ, cho dù nhịp điệu thành phố rất nhanh nhưng cũng có cách khiến nó chậm lại, cho dù trong bóng đêm thành phố tồn tại tội ác nhưng cũng có những điều tốt đẹp.

Cô ta giống như người chẳng có mục đích, đi lại trên đường phố hối hả, con gấu đồ chơi của cô thu hút không ít người qua đường chú ý, chẳng qua chỉ là thoảng qua, sau đó lại dời tầm mắt, thì thoảng lại có người chỉ chỉ, có cô gái làm nũng với bạn trai mình đòi mua con gấu giống vậy, nhưng một giây sau họ đã quên mất.

Cô ấy chỉ biết đi thẳng, thậm chí cô ấy còn không né tránh khiến người khác va vào mình, người va vào cô cũng bị dọa giật mình, kì quái liếc nhìn cô sau đó né sang bên cạnh.

Cứ đi một mạch như vậy, cô ôm con gấu đi đến quảng trường trung tâm, cô đi qua suối phun âm nhạc, đi qua đám con nít đang nghịch nước, đi qua thiết bị trò chơi bên cạnh, cuối cùng dừng ở trước pho tượng ở khu trung tâm.

Cô đứng thẳng người, chậm rãi chớp mắt, sau đó đứng yên đấy không nhúc nhích, trong mắt người qua đường, cô giống như đang đợi gặp mặt bạn trên bạn hoặc một cô gái đang chờ bạn trai của mình

Từng tiếng chuông vang lên trong túi của cô nhưng ánh mắt cô vẫn nhìn đăm đăm về phía trước, như không nghe thấy, tiếng chuông vang lên từng hồi, mãi đến khi tiếng chuông cuối cùng chấm dứt.

Khi tiếng chuông ngừng lại, cô bắt đầu hành động, một tay cầm con gấu, một tay móc ra một lọ thủy tinh, trong lọ đen thùi, giống như bình thủy tinh màu đen bình thường, cô ngắm nghía con gấu rồi đặt nó xuống đất, dựa vào pho tượng, sau đó mở cái chai đó ra, có thứ gì đó bò lên miệng lọ, bò lên tay của cô, ánh mắt cô vẫn vậy, tựa như vẫn chưa phát hiện ra.

Những người qua đường gần cô cũng phát hiện ra thứ trên tay cô.

"Đó là thứ gì vậy?"

"Trời ạ! Đó là côn trùng!"

Theo tiếng hét côn trùng đó, người con gái máy móc ngẩng đầu lên, há miệng ra, sau đó giơ cái lọ lên, đổ vào trong miệng mình, đổ xuống, đổ xuống, rất nhiều con côn trùng bò trong miệng cô.

"Á, á.....Cô ta đang làm gì thế?"

"Côn trùng! Á...."

Người xung quanh bị cảnh tượng mình nhìn thấy dọa sợ, mấy người phụ nữ hét ầm lên, có người quay đầu bỏ chạy, có người bùm miệng lại, bốn phía rơi vào hỗn loạn!

Nhưng người phụ nữ ở giữa vẫn không thay đổi, cô ta vẫn tiếp tục động tác của mình, côn trùng trong lọ từ từ vơi bớt, những côn trùng đen sì chất đầy trong miệng cô, leo lên miệng cô rồi bò lên trên mặt cô, sau đó bò lên thân thể, bò vào quần áo của cô, có rất nhiều con rơi trên mặt đất, rồi bò ra xung quanh.

"Á, á.....Á.....Á..."

Một ít xô xao dần dần lan rộng ra, càng có nhiều người vây xem, có nhiều người ở vòng ngoài không hiểu chân tướng, vẫn rướn cổ lên nhìn vào trung tâm.

"Tình hình bên trong thế nào?"

"Côn trùng, có rất nhiều côn trùng."

"Có người phụ nữ ăn côn trùng."

Có người nghe thấy thế vội vã rời khỏi, có người tưởng là đang biểu diễn, những người ở vòng trong đi ra ngoài, những người ở vòng ngoài tiến vô trong, tình huống càng trở nên hỗn loạn, có người trượt chân hoặc bị đẩy ngã trên mặt đất, chưa kịp đứng dậy thì bị người khác giẫm lên.

Có một cô bé tóc quăn bị đạp ngã, thử nhiều lần nhưng vẫn không đứng dậy được, bấp chân bé hơi ngứa, bé cúi đầu nhìn, có vài con côn trùng đang bò lên chân bé, cô bé thét lên lấy tay phủi nó ra nhưng côn trùng trên mặt đất ngày càng nhiều.

"Á....Á....Á...." Quảng trường vốn bình thản, tràn ngập tiếng cười, nhưng chỉ vài phút bên trong đã biến thành nơi kinh khủng, tiếng hét chói tai của mọi người, tiếng khóc của trẻ con tràn ngập trong quảng trường.

Người con gái nhìn tất cả mọi người đang hoảng sợ trước mặt, hài lòng hé miệng ra, những con côn trùng bò ra bò vào trong miệng cô, chui tới chui lui trong mũi cô, cô vẫn như bình thường không có cảm giác gì, tiếp đó, cô ta ngồi xuống, một vài con theo động tác của cô rơi xuống trên người cô, cô móc từ trong con gấu đồ chơi ra một cái bình đen thùi ra, cô mở bình ra lúc này không có đồ bình vào trong miệng, mà cô cầm tay trút xuống, những con côn trùng rơi trên mặt đất, những con côn trùng tự do bò ra bốn phía, cố sức bò trên mặt đất.

Những côn trùng màu đen bò vào đám người, bò về phía con gấu đồ chơi trên mặt đất, chúng dọc theo cơ thể béo của nó, bò lên trên khuôn mặt đáng yêu, bò qua miệng, mũi, mắt, chi chít.

NGƯỜI ĐIỀU KHIỂN TÂM LÝ II

Dực Tô Thức Quý
www.dtv-ebook.com

Chương 19

Các nhân viên an ninh đang xem camera giám sát trên phố thương mại sau đó chạy đến quảng trường trung tâm, xuyên qua đám đông, có thể nhìn thấy rải rác một ít trùng đen đang bò trên mặt đất, dọc đường đến đây không biết đã giết bao nhiêu con, bọn họ nhanh chóng nhìn thấy người phụ nữ đứng dựa vào pho tượng ở khu vực trung tâm, trên người trên mặt cô ta có rất nhiều côn trùng đang bò, bao phủ làn da cô ta, từ xa nhìn lại như tấm vải đen kịt, các nhân viên an ninh lần đầu nhìn thấy tình huống như vậy, ngay cả người lớn tuổi nhất cũng cảm thấy buồn nôn một trận.

Chung quanh người phụ nữ đều là côn trùng, côn trùng đang bò ra ngoài, trong lúc nhất thời không ai dám đến gần người phụ nữ gần như phát điên, cả người toàn côn trùng, dù sao vẫn chưa xác định côn trùng đó có độc hay không, các nhân viên an ninh nghĩ phải giải quyết những con côn trùng này trước, tránh lan sang những chỗ lân cận ảnh hưởng đến mọi người, họ thấy ra thuốc diệt trùng phun lên mặt đất, rất nhanh những con côn trùng đều bị giết chết chỉ còn lại những con bò trên người người con gái đó.

Người phụ nữ vẫn không nhúc nhích, nhìn bọn họ tiêu diệt những con côn trùng trên mặt đất, đột nhiên, cô ta ngồi xổm xuống đất, quay người ôm lấy con gấu bên cạnh, cô đặt cằm mình trên đầu con gấu, lắc lư thân thể theo điệu nhạc bên cạnh, dường như muốn nói chuyện, dường như cô muốn hát, nhưng cô chỉ phát ra tiếng: A....A...A...

Cô chẳng thèm để ý đến chuyện này, chắc là đang nghĩ đến chuyện gì vui lắm, cô lần nữa nhếch môi cười, không ai biết cô đang nghĩ đến chuyện

gì, bởi vì một giây tiếp, cô ôm con gấu ngã xuống mặt đất, cô cuộn người lại, thân thể hơi run rẩy, nôn mửa ra hỗn hợp hòa lẫn với những con côn trùng đen tuyền trong miệng nôn ra, ánh mắt cô vẫn trống rỗng và chết lặng nhìn về phía trước mãi đến khi không còn nhúc nhích nữa.

SCIT đến hiện trường thì Trần Ly Ly đã chết, Triệu Cường nhìn những con côn trùng bò qua bò lại, tuy rằng mấy ngày nay mỗi ngày đều nhìn thấy côn trùng nhưng anh vẫn khiếp sợ nói không nên lời.

Có vài con côn trùng màu đen đang bò trên mặt đất, có mấy con bò đến chân Mộc Cửu, cô cúi đầu nhìn chúng, khi chúng chạm đến giày cô, cô nhấc chân đạp lên chúng.

Tần Uyên nhíu mày nhìn những con côn trùng đó, rồi nghiêng đầu nhìn Lam Tiểu Nhã đang kiểm tra chúng: "Tiểu Nhã, những con côn trùng này có độc sao?"

Lam Tiểu Nhã lắc đầu: "Không có độc, là côn trùng bình thường, nhưng chỉ hơi nhiều mà thôi, tình trạng của cô ấy do trúng độc mà chết, bất quá không phải do những con côn trùng này tạo thành."

"Không phải?! Không phải sao cô ta lại làm như vậy?" Triệu Cường lại nghĩ đến những hình ảnh nhìn thấy trong camera trong cục, Trần Ly Ly cầm chai côn trùng chuẩn bị sẵn, đổ thẳng vào miệng của mình, anh chỉ đứng nhìn thôi mà toàn thân đã cảm thấy khó chịu.

Mộc Cửu nhìn quảng trường trống trải, lạnh lùng mở miệng: "Đây là tác phẩm cuối cùng của người đàn ông đó."

"Người đàn ông đó ép cô ấy làm như vậy sao?" Triệu Cường không nghĩ ra, người đàn ông ấy phát rồ đến mức nào? Sao có thể làm ra chuyện như vậy?

"Ép?" Ánh mắt Mộc Cửu nhìn thi thể người phụ nữ kia, nhìn nụ cười trên khuôn mặt đầy côn trùng: "Không, cô ta cam tâm tình nguyện."

**

Một cô gái từ bé đã bị bố dượng ngược đãi, khi bị đánh mắng, trước giờ không ai giúp đỡ cô, ngay cả mẹ ruột cô cũng vậy, bởi vì đã có con nhỏ, nên xem cô là gánh nặng, nhìn cô bị đánh, không ngăn cản lần nào. Vì vậy từ bé đến lớn, cô chưa từng được yêu thương hay quan tâm, cứ sống chết lạng và đau khổ như thế.

Mãi đến khi bố dượng ngủ say, cô cầm cây búa đã mài tốt bổ xuống đầu ông ấy, từng búa từng búa, máu cứ bắn lên mặt cô, cô nhìn mặt ông ấy bị chặt nát. Nhiều năm sau khi nghĩ đến cô lại bật cười, mặc dù tiếng cười khô khốc, khó nghe. Cô cầm búa chưa bỏ đi, ngồi đợi ở trong nhà, đến khi mẹ về phát hiện ra, cô nhìn thấy người phụ nữ đã sinh ra cô lần đầu tiên khóc thương tâm như vậy, cô lại bật cười, lúc này tiếng cười khó nghe hơn lần trước nhiều.

Cô bị đưa vào viện tâm thần, ở đây cô tiếp nhận điều trị, không ai đến thăm cô, ở đây suốt mấy năm trời, thời gian lâu đến nỗi cô đã quên mất tên của mình, tuổi của mình, quên mất tại sao cô đến đây, mỗi ngày cô chỉ ngồi trên giường nhìn ra ngoài cửa sổ, đi trên hàng lang cũng nhìn bên ngoài, ngồi trên ghế trong vườn hoa cũng nhìn ngơ ngác, cứ lặp lại động tác như thế.

Đến một ngày, có một người đàn ông ngồi xuống bên cạnh cô, anh ta không nói gì chỉ ngồi bên cạnh cô suốt một tiếng đồng hồ, đến lúc y tá tới tìm cô thì anh ta nói: "Cảm ơn cô đã ngồi với tôi lâu như vậy, có thể biết tên cô không?"

Cô lắc đầu, bởi vì cô đã quên rồi.

Hôm sau, người đàn ông đó lại đến, còn mang đến cho cô một con gấu đồ chơi rất lớn, cô phát hiện phía trên còn có một tấm card: Tặng cho Trần Ly Ly.

"Trần Ly Ly..." Cô lẩm bẩm nhớ cái tên này.

Người đàn ông cười khê: "Tôi đã hỏi thăm tên cô từ chỗ y tá đấy."

Cô ngẩng đầu nhìn về phía hắn, giọng nói có vẻ khó tin: "Đây là tên của tôi ư?"

Người đàn ông gật đầu với cô: "Đúng, là tên của cô."

"Trần Ly Ly, Trần Ly Ly..." Hôm ấy, cô ôm con gấu người đàn ông đó tặng cho cô, lẩm bẩm nhớ tên của mình.

Người đàn ông đó thi thoảng đến thăm cô, mang cho cô rất nhiều thứ, hắn thường gọi tên cô, khi đó trên mặt hắn luôn cười, nụ cười rất đẹp, cô muốn cười lại với hắn nhưng cô phát hiện đã lâu rồi mình không cười, cho nên quên cười như thế nào rồi.

Nửa năm trước, người đàn ông đó muốn dẫn cô rời khỏi đây, cô nghe xong không hề do dự, cô muốn đi với hắn, vì thế nửa đêm cô chỉ mang theo con gấu đồ chơi duy nhất cùng hắn đi khỏi bệnh viện tâm thần.

Sau này, cô phát hiện mặt người đàn ông này lúc nào cũng cười với cô, khi nói chuyện với cô, khi sai cô giết người, hay thả những người đó vào trong đồng côn trùng...Nhưng cô chưa bao giờ biết sợ, hắn muốn cô làm, cô sẽ làm tất cả, bởi vì hắn là người đầu tiên cười với cô, là người đầu tiên kêu tên cô.

**

"Tự nguyện..." Triệu Cường lặp lại lần nữa lời của Mộc Cửu, cảm thấy sống lưng mình lạnh toát, đây là kiểu tình cảm gì chứ?

"Bây giờ Trần Ly Ly đã chết rồi, chúng ta làm sao điều tra người đàn ông kia đây?"

Trần Mặc vừa mới dứt lời, chuông điện thoại đã vang lên, những người ở đây đều nghe thấy, hình như không phải của họ, Lam Tiểu Nhã ngồi xổm ở bên cạnh thi thể, ngẩng đầu nhìn bọn họ: "Hình như là trong túi áo của ả đấy."

Cô sờ trong túi áo của cô ta, quả nhiên có chiếc điện thoại, có người đang gọi tới.

Lam Tiểu Nhã đưa cho Tần Uyên, trên màn hình hiển thị một dãy số, Mộc Cửu gạt đầu, ra hiệu cô đã nhớ rồi, mà Trần Mặc tranh thủ thời gian gọi điện thoại cho Thạch Nguyên Phi.

"Thạch đầu, cậu mau lần theo dấu vết số điện thoại 134xxxxx"

Tần Uyên nhìn Trần Mặc gọi điện thoại, lúc này mới nghe máy chiếc điện thoại trên tay: "Alo."

"Đội trưởng Tần." Người đàn ông ở đầu dây bên kia nói ra chính xác thân phận của Tần Uyên: "Phiền anh để Mộc Cửu bên cạnh anh nghe máy." Gã tựa hồ biết anh không muốn, nên nói thêm một câu: "Nếu không, tôi lập tức cúp điện thoại."

Tần Uyên không còn cách nào khác, chỉ có thể đưa điện thoại cho Mộc Cửu: "Mộc Cửu, hãy muốn em nghe điện thoại."

Mộc Cửu cầm điện thoại đặt ở bên tai: "Alo."

"Mộc Cửu." Giọng nói người đàn ông đó mang theo ý cười.

Giọng nói Mộc Cửu nguội lạnh: "Anh là ai?"

Người đàn ông không trả lời, mà cười hỏi cô: "Có thích món quà tôi tặng cho cô không?"

Mộc Cửu rủ mắt xuống, ánh mắt lạnh dần: "Ý anh là bánh kem?"

Người đàn ông cười khê: "Cô quả nhiên thông minh."

"Tại sao muốn tặng cho tôi?"

Người đàn ông khê thờ dài, dường như rơi vào hồi ức: "Bởi vì đã lâu rồi chúng ta không gặp, từ khi cô rời khỏi chỗ đó."

"Ngôn Phi Văn." Mộc Cửu đã xác định, hẳn chính một trong những đứa trẻ năm đó được Ngôn Phi Văn (cha của Mộc Cửu) huấn luyện ra.

"Ừ, chỉ tiếc là hẳn đã chết rồi, thời gian quý báu, chúng ta đừng nói về tên thất bại ấy nữa." Hẳn dừng một chút lại chuyển giọng điệu: "Mộc Cửu, cô có đánh giá gì với tác phẩm của tôi không?"

Tần Uyên ở một bên thấp giọng nói với Thạch Nguyên Phi: "Thạch đầu, đã điều tra được vị trí của hẳn chưa?"

"Chưa được, đội trưởng, có nhiều sóng."

Tần Uyên nhìn về phía xung quanh: "Hẳn có lẽ đang ở gần đây, Thạch đầu, cậu điều tra tất cả những người đàn ông đang gọi điện thoại gần đây, một lát nữa sẽ đối chiếu với người đàn ông gọi đến."

Thạch Nguyên Phi lập tức nói: "Được."

Không nghe Mộc Cửu trả lời, người đàn ông kia lại nói: "Mộc Cửu, nếu như các người muốn kéo dài thời gian để tìm được tôi thì cô phải trả lời tôi, cô có đánh giá gì với tác phẩm của tôi?"

Mộc Cửu chẳng để ý, giọng nói vẫn lạnh nhạt: "Anh nói tên mình trước đi."

Người đàn ông hỏi: "Tên quan trọng như vậy sao?"

Mộc Cửu dựa theo cách hăn nói hỏi ngược lại: "Vậy đánh giá của tôi quan trọng như vậy sao?"

Trong điện thoại truyền đến tiếng cười của hăn: "Á, hahaha, quan trọng chứ, bởi vì tôi muốn nghe lời đánh giá của con gái Ngôn Phi Văn."

"Ồ." Tầm mắt Mộc Cửu nhìn những con côn trùng trên mặt đất: "Thì ra là thế."

Người đàn ông nghe xong có chút hăng hái: "Cô đang nghĩ tới điều gì?"

Mộc Cửu dùng giọng điệu bình thản nói: "Anh không được Ngôn Phi Văn đánh giá cao, cho dù anh nghĩ rằng ông ấy là kẻ thất bại nhưng anh vẫn để ý những lời của ông ấy dành cho mình."

Im lặng vài giây, trong điện thoại mới truyền đến giọng của tên đàn ông: "Đừng muốn nhìn thấu tôi, Mộc Cửu, vô dụng thôi, tôi biết thủ đoạn của cô, tìm nhược điểm trên tâm lý đối phương, sau đó rồi công kích."

Mộc Cửu không để ý lời hăn nói, tiếp tục nói: "Trên mặt anh có vết sẹo, vì thế anh sẽ không lộ mặt thật ra trước mặt người khác."

"Hahaha...Cô rất thông minh, nhưng sao các người tìm được tôi đây? Tìm tất cả những người đang gọi điện thoại ở gần đó sao? Giống như cô nói, bây giờ tôi không lộ mặt mình ra ngoài." Người đàn ông dừng lại một lát: "Đúng rồi, nói nhiều như vậy, cô vẫn chưa nói cho tôi biết đánh giá của cô về tác phẩm của tôi."

"Trống rỗng." Mộc Cửu chỉ nói hai từ này.

Người đàn ông hỏi cô: "Có ý gì?"

Cô không giải thích, chỉ nói: "Ý trên mặt chữ đó, khi tôi bắt được anh, tôi sẽ nói cho anh biết trong phòng thẩm vấn."

"Nhưng vấn đề là cô phải bắt được tôi trước."

Mộc Cửu: "Tôi biết."

"Đội trưởng, tôi tìm được vị trí của hắn rồi, hắn..." Thạch Nguyên Phi vội vàng nói vị trí cho Tần Uyên.

Tần Uyên gật đầu với Mộc Cửu, sau đó nói với Trần Mặc và Triệu Cường: "Đi."

Người đàn ông nói với Mộc Cửu: "Lần sau gặp cô, chưa biết chừng tôi đang đóng giả ông chồng không thú vị của em."

Mộc Cửu lạnh lùng nói: "Anh thấp hơn anh ấy rất nhiều."

Người đàn ông nở nụ cười: "Em tựa hồ thú vị hơn trước rất nhiều, Mộc Cửu, tôi hơi muốn nhanh gặp lại em đấy."

Mấy người Tần Uyên đến vị trí Thạch Nguyên Phi nói, trên con đường nhỏ hẻo lánh, một người đàn ông đang ngồi dưới đất tựa lưng vào tường.

"Nhưng có lẽ lần sau đi." Giọng người đàn ông truyền ra từ trong điện thoại.

"Mộc Cửu, lần..." Hắn chưa nói dứt, cô đã cúp điện thoại.

Tần Uyên tiến lên, ngồi xổm xuống, dò xét nơi cổ của hắn, nét mặt ngưng trọng, quay đầu lại nói: "Hắn đã chết rồi."

Triệu Cường nhìn người đàn ông đã chết trước mặt, kinh ngạc nói:
"Người đàn ông này đã qua đời từ trước rồi?"

Trần Mặc giận dữ nói: "Chúng ta bị lừa rồi?"

"Kỳ Tuyền?" Mộc Cửu chậm rãi nói một cái tên.

Ba người Tần Uyên nhìn về phía Mộc Cửu.

Ánh mắt Mộc Cửu đen thẫm, nhìn bọn họ, giọng nói có chút kỳ ảo:
"Hắn tên là Kỳ Tuyền."

~Hết vụ án 2 ~

NGƯỜI ĐIỀU KHIỂN TÂM LÝ II

Dực Tô Thức Quý
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Quý Ông Ăn Thịt Người (1)

So với ác quỷ, kẻ đáng sợ nhất chính là con người

Tuy rằng đã biết tên người đàn ông gọi điện là Kỳ Tuyền, nhưng thân phận của hắn rất bí mật, trong hệ thống không tra được bất kì tư liệu gì về hắn. Mười mấy năm trước, sau khi căn cứ của Ngôn Phi Văn tan rã, những đứa trẻ được ông huấn luyện cũng biến mất như ông. Kỳ Tuyền là một trong số đó, hắn xuất hiện một cách vô căn cứ, những thứ hắn gọi là 'tác phẩm', sau đó cũng biến mất như không khí, dường như không thể lại bất kì dấu vết nào.

Trần Ly Ly là người thực hiện nhưng cô ta đã tự sát, cũng mang đi manh mối khả năng duy nhất, vụ án này mặc dù đã báo cáo được một đoạn nhưng cách kết thúc vẫn còn xa lắm.

Đối với Mộc Cửu, Kỳ Tuyền xuất hiện giống như một lời cảnh báo, mặc dù Ngôn Phi Văn đã bị xử bắn nhưng mầm tai họa gã để lại vẫn còn sống trong xã hội này.

**

Một buổi sáng hai tháng sau.

Tần Uyên dậy sớm làm điểm tâm, anh rửa tay rồi cởi chiếc tạp dề màu đen xuống xong mới trở lại phòng ngủ. Chú chó Husky A Luật vẫn đang ngồi xõm trong nhà bếp, đương nhiên cũng theo nam chủ nhân nhà mình trở về phòng ngủ.

Phòng ngủ.

Trên giường đang có một cục bông lớn, cả người Mộc Cửu vùi vào trong chăn, chỉ có mái tóc đen xõa ở bên ngoài. Mặc dù trong phòng mở điều hòa, nhiệt độ cũng không thấp, hiển nhiên đây chính là thói quen ngủ của Mộc Cửu.

Tần Uyên đi tới bên giường, thò tay kéo chăn xuống, lộ ra gò má xinh xắn, cô nhắm mắt, nhưng cảm nhận được ánh sáng đột ngột kéo đến khiến cô nheo mắt và chun mũi.

Đã không còn vẻ mạnh mẽ và lạnh nhạt khi làm việc, lúc này giữa hai hàng mày anh mang theo vẻ dịu dàng hiếm thấy, anh nhẹ giọng gọi cô: "Mộc Cửu, nên thức dậy rồi."

Mộc Cửu chỉ lẩm bẫm một tiếng nhưng vẫn chưa mở mắt, không nhúc nhích chút nào, rõ ràng vẫn chưa tỉnh ngủ.

A Luật ở một bên, phát hiện cô chủ của mình vẫn chưa đứng lên, lên lập tức đứng thẳng người lên, hai móng vuốt bám trên thành giường, muốn đánh thức cô dậy, có lẽ phát hiện đầu cô cách mình hơi xa, nên A Luật chuẩn bị nhảy lên giường.

Tần Uyên liếc mắt nhìn nó, ngăn không cho nó nhảy lên giường, nhìn cô vợ mình vẫn chưa tỉnh ngủ, anh bèn xốc chăn lên: "Điểm tâm đã nấu xong rồi, có bánh bao còn có bánh ngọt lót dạ khác."

Cuối cùng, đồ ăn cũng phát huy tác dụng, Mộc Cửu hít mũi một cái, rồi mở mắt ra, ánh mắt nhìn về phía Tần Uyên, mở miệng nói: Chào buổi sáng. Nhưng chữ thứ hai phát ra chính là: "Em đói."

Tần Uyên nhin cười, nhéo mũi của cô: "Dậy đi."

"A.." Mộc Cửu đuổi lưng một cái, từ bên này lăn đến bên kia, A Luật nhìn thấy động tác của cô chủ, nằm xuống đất lăn qua lăn lại.

Lăn được vài cái, Mộc Cửu cuối cùng cũng tỉnh táo hoàn toàn, cô vò mái tóc rối, từ trên giường ngồi dậy, rửa mặt xong mới vào phòng khách, ngồi xuống vị trí đối diện Tần Uyên ăn điểm tâm.

Khi Mộc Cửu ăn cơm rất chuyên tâm, chăm chú vùi đầu vào đồ ăn, không thích người khác quấy rầy, đương nhiên chó cũng không được.

A Luật rất tham ăn, nhưng không thích ăn đồ ăn cho chó, đồ ăn của người khác hơn, vì thế khi Tần Uyên với Mộc Cửu ăn cơm, nó luôn ngồi xổm ở một bên, hoặc bán manh hoặc làm nũng muốn tìm kiếm sự chú ý.

Tần Uyên chỉ vào đồ đựng thức ăn của nó, dĩ nhiên anh sẽ không đút nó, vì vậy nó liền đi tới chỗ Mộc Cửu, quắc quắc đuôi, thấy Mộc Cửu cũng không nhìn nó nên bèn nằm úp sấp trên đùi cô.

Thanh âm này không nhỏ khiến Mộc Cửu buông đũa xuống, cô quay đầu nhìn A Luật đang hà hơi với cô, bỗng nói với nó: "Thứ người không chiếm được, người phải cầu xin, nhưng nếu người cầu xin mà vẫn không được, tức là người đã đòi hỏi quá đáng đấy." Nói xong cô hỏi nó: "Mày có hiểu không?"

Mộc Cửu cố gắng giảng đạo lý với một con chó, đương nhiên cô thất bại rồi, cuối cùng cô đành chia cho nó nửa cái bánh bao, kết thúc bài giảng của mình.

Ăn xong điểm tâm và thay quần áo, Tần Uyên và Mộc Cửu lái xe đến cục cảnh sát, thành phố S năm nay rất nóng, gần như là năm nóng nhất trong vài chục năm trở lại đây, vì thế lượng điện tiêu thụ trong toàn thành phố rất lớn. Kết quả, trong cục bọn họ vì để tiết kiệm điện, những đội không có nhiệm vụ, ngoại trừ thời khắc nóng nhất lúc 3 giờ chiều ra thì

trong phòng không được mở điều hòa, vì thế tạm thời không có vụ án nên đội SCIT đành phải tuân theo quy định này.

Khi Mộc Cửu với Tần Uyên đến văn phòng SCIT, bên trong chỉ có Triệu Cường với Thạch Nguyên Phi, hai người đều đang hưởng về phía quạt máy vừa uống nước đá để giảm nhiệt, rõ ràng cảm thấy rất nóng.

Mộc Cửu nhìn dáng vẻ của bọn họ, mở miệng hỏi: "Sao các anh không đến phòng pháp y?"

Vì phòng pháp y rất đặc thù, nên lúc nào cũng mát mẻ. Triệu Cường nghe đến phòng pháp y, đầu lắc như trống bỏi: "Không đi, không đi đâu, anh tình nguyện ở đây nóng chết."

Thạch Nguyên Phi che ngực: "Đúng vậy, ở đó tuy mát đấy, nhưng đáy lòng rất lạnh lẽo."

Mộc Cửu nghe xong, cũng không nói gì, chỉ liếc mắt nhìn bọn họ, bọn họ cũng biết mình bị nhìn với ánh mắt khinh bỉ.

Tần Uyên phải xử lý công việc, nên mình Mộc Cửu chạy đến phòng pháp y, ở đấy ngoại trừ Lam Tiểu Nhã, Trần Mặc, Đường Dật, Hồng Mai đều ở đây.

Trong phòng pháp y, mấy người rảnh rỗi đang ngồi trò chuyện với nhau, Lam Tiểu Nhã đang uống thứ nước uống màu đỏ: "Đúng rồi, Đường Dật, bạn gái của cậu đâu? Sao không thấy?"

Nhớ đến bạn gái của mình, trên mặt Đường Dật lộ ra nụ cười: "Đội bọn họ gần đây có một vụ án nên đến thành phố W rồi, nhưng sáng nay em có hỏi thăm cô ấy, cô ấy nói hai hôm nữa sẽ về."

Lam Tiểu Nhã vui vẻ nói: "Vậy thì tốt rồi, đợi cô ấy về chúng ta cùng tụ tập một bữa, Trần Mặc, cậu cũng phải dẫn theo bạn gái của mình đấy."

"Ừ." Trần Mặc đáp.

Lam Tiểu Nhã nhìn về phía Hồng Mai đang im lặng nói: "Chị Mai, đừng quên chồng chị với con nuôi của em đấy." Lúc trước Hồng Mai gặp được người đàn ông không tệ, đối xử với hai mẹ con chị ấy rất tốt, nửa năm trước đã kết hôn, hôm nay cuộc sống rất hạnh phúc.

"Chị biết rồi." Hồng Mai cười dịu dàng rồi nhìn Mộc Cửu đang mở cửa bước vào: "Mộc Cửu đến rồi."

Mộc Cửu đi vào, đóng cửa lại, nói với bọn họ: "Chào buổi sáng."

Lam Tiểu Nhã tranh thủ thời gian vẫy tay với cô: "Lại đây, Mộc Cửu, ăn bánh kem đi."

Mộc Cửu đi qua cầm đĩa bánh kem socola, cầm thìa múc một miếng bỏ vào miệng, mùi vị ngọt ngào tràn ngập trong khoang miệng cô, điều này khiến cô thỏa mãn híp mắt lại

**

Một căn nhà nhỏ theo phong cách Châu Âu, bên trong được lắp đặt các thiết bị cổ điển theo phong cách Baroque. Bất cứ là màu sắc hay đồ dùng trong nhà, đều hoa lệ và xinh đẹp. Bộ ghế sofa Châu Âu đặt chính giữa phòng khách, phía trên lò sưởi âm tường đằng trước treo bức tranh sơn dầu khổng lồ, bên cạnh lò sưởi có một bộ xương người, trên vành mắt phát ra ánh sáng màu xanh biếc âm u, như đang nhìn người nào đó đăm đăm.

Trong phòng ăn cách phòng khách không xa, một người đàn ông đang ngồi bên chiếc bàn dài Châu Âu cổ điển.

Vẻ ngoài đẹp đẽ như được điêu khắc nên, dù ở trong nhà hăn vẫn mặc âu phục, mái tóc ngắn được chải gọn ra sau tai. Lúc này, hăn hơi cúi đầu dùng dao trong tay cắt miếng thịt bò, rồi dùng nĩa bỏ vào trong miệng,

động tác rất ưu nhã, hầu như không hề phát ra tiếng động. Sắc mặt hần nhu hòa nhưng có khí chất quý tộc không giận mà uy. Hần ngồi ở đấy như bức tranh sơn dầu hoàn mỹ kết hợp với bức phong nền Châu Âu cổ điển.

Người đàn ông im lặng ngồi ăn một mình, bên cạnh bộ đồ ăn để một ly rượu đỏ như máu, hần để dao nĩa xuống, một tay cầm ly rượu lên, khẽ nghiêng, thưởng thức một ngụm, chất lỏng màu đỏ vờn lại trên môi hần, anh mở khăn ăn ra, dùng một góc lau nhẹ lên môi mình, mỗi động tác của hần đều khéo léo đến khó bắt bẻ.

Hần ưu nhã ăn xong cơm tối, dọn dẹp bát đĩa sạch sẽ xong hần mới đi vào phòng ngủ thay bộ đồ trên người, hần mở tủ quần áo ở bên trong cùng, lấy ra chiếc áo sơ mi trắng giống như đúc, hần cởi áo ra, rồi mặc chiếc áo khác vào sau đó cài từng chiếc nút vào, mãi đến khi nút cáo cuối được cài xong hần mới chỉnh lại cổ áo, rồi đến ống tay áo, tiếp đó mặc chiếc áo lót vào rồi mới đến bộ âu phục màu đỏ sẫm. Hần cẩn thận sửa sang lại quần áo của mình, không bỏ sót chỗ nào.

Thay xong quần áo, hần đến trước gương chải lại mái tóc của mình, hần giống như người sắp tham dự một bữa tiệc quan trọng, tỉ mỉ ăn diện bản thân, cuối cùng hần hài lòng nhìn mình trong gương, khéo môi rướn lên nụ cười, sau đó rời khỏi phòng ngủ.

Hần dường như đã đi lại rất nhiều lần, bước từng bước vững vàng trong bóng tối. Dọc theo cầu thang, bước từng bước xuống dưới, khi hần đi qua chỗ nào, đèn hai bên lập tức sáng lên, phát ra ánh sáng màu đỏ, chiếu vào gương mặt hần.

Đi suốt mười mấy bậc thang, tầng hầm to lớn cuối cùng cũng hiện ra trước mắt, như một căn nhà bình thường, có phòng khách, có nhà bếp, có giá sách, thiết bị nào cũng có, nhưng những ánh đèn màu đỏ lơ mờ trên vách tường ấy, khiến toàn bộ không gian lộ ra vẻ quỷ dị.

Người đàn ông chậm rãi đi vào trong, có vật gì đó rất lớn đang nằm ở giữa tầng hầm, phía trên được phủ tấm màn sẫm màu, hần đi lên phía trước, năm một góc màn rồi giật xuống, lộ ra một cái lồng sắt thật lớn.

Trong lồng có một người phụ nữ, cô ấy đang nằm bên trong, cả người toát mồ hôi lạnh, nhưng không ngừng run rẩy, cô ấy tựa hồ cảm nhận được chút ánh sáng, đôi mắt vốn khép chặt từ từ mở ra, nhìn người đàn ông ở bên ngoài lồng sắt, giãy giụa muốn bò dậy, tay cô nắm lấy hai thanh song sắt, khuôn mặt ửng đỏ bất thường bị kẹt giữa hai thanh song sắt ấy...

Cô ấy duỗi một tay ra, muốn bắt lấy quần áo của người đàn ông, nước mắt đảo quanh hốc mắt, bờ môi khô nứt hơi mở ra, khó khăn lên tiếng: "Xin, xin anh...."

NGƯỜI ĐIỀU KHIỂN TÂM LÝ II

Dực Tô Thức Quý
www.dtv-ebook.com

Chương 21

Người phụ nữ duỗi tay ra nhưng vẫn không bắt trúng người đàn ông đang đứng thẳng ở bên ngoài lồng sắt, cô lại thử mấy giây nhưng hẫng chẳng hề đáp lại, cuối cùng chỉ có thể vô lực rũ tay xuống, cô cũng buông một tay khác đang vịn trên thanh sắt ra, cô tựa vào thanh sắt, đầu tựa vào thanh sắt, mở to mắt mà thờ hồn hển.

Người đàn ông vẫn ưu nhã đứng ở đó, nhìn người phụ nữ trong lồng như nhìn động vật nhìn mồi, hẫng không muốn đến gần mà chỉ hỏi: "Cô sao rồi?"

Người phụ nữ ho khan kịch liệt, thân thể chống đỡ không nổi dần dần trượt xuống, cô lấy tay chống xuống đất trước mặt, khó khăn ngẩng đầu nhìn người đàn ông, giọng nói của cô khàn khàn: "Tôi khó chịu quá, cầu xin anh, hãy thả tôi đi đi." Trong giọng nói mang theo lời cầu khẩn.

Người đàn ông vẫn không nhúc nhích nhìn trạng thái của người phụ nữ, nét mặt không thay đổi nói bằng giọng khẳng định: "Ừ, cô càng nóng lên rồi."

Người phụ nữ gật đầu, cô mạnh mẽ mở to hai mắt, dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn người đàn ông ăn mặc cao quý, vừa vặn, hy vọng hẫng có thể buông tha cho cô.

Khóe miệng hẫng rướn lên độ cong: "Vậi trán cô nhất định rất nóng, nóng như bị phỏng vậy?"

Người phụ nữ tưởng người đàn ông đang hỏi thăm tình trạng của mình nên gật đầu.

"Còn chỗ nào nóng không?" Hẳn hỏi.

Người phụ nữ chẳng còn hơi sức nói chuyện, cô ta dùng tay chỉ lên mặt, lên cổ của mình, bởi vì sốt cao nên đầu và cổ cô giống như bị đun nóng, điều này khiến cô cảm thấy mình đang bị nhiệt độ của chính mình thiêu cháy.

Người đàn ông dùng ánh mắt xem xét nhìn cô: "Ồ, vậy thì tốt." Hẳn tựa hồ rất hài lòng, khóe miệng cong lên càng thêm rõ ràng.

"Nước..." Người phụ nữ mở miệng nhưng chỉ phát ra một chữ, từ khi tỉnh lại đến nay cô chưa được uống nước, cộng thêm sốt cao nên cô cần nước.

"Nước..." Người đàn ông lặp lại chữ này, tựa hồ đang cân nhắc thứ gì đó, mấy giây sau, hẳn gật nhẹ đầu: "Đúng, cô cần nước..."

Người phụ nữ hơi kích động thở phì phò: "Cảm ơn..."

Người đàn ông đi qua một bên, nhưng không có đi vào phòng bếp rót nước, hẳn cầm ống nước ở trong góc, mở vòi lên, hẳn cầm ống nước trở về chỗ đứng, rồi nhắm thẳng ống nước vào người phụ nữ trong lồng, nước không ấm, hẳn mở vòi nước tối đa, nước nhanh chóng bắn về phía người phụ nữ yếu ớt.

"Á..." Cô bị nước bắn đột ngột nên gào lên, cả người đau đớn, thân thể nằm vụn vụn trên mặt đất, giãy giụa, cô muốn né tránh nhưng người đàn ông đó lại thoả mái thay đổi phương hướng, cầm ống nước chia về phía cô.

Ước chừng tiếp tục vài phút đồng hồ, đợi đến khi toàn thân người phụ nữ ướt đẫm rơi vào hôn mê, hẳn mới buông ống nước xuống, đến gần nhìn

cô: "Như vậy đủ chưa?"

Không biết qua bao lâu, người phụ nữ tỉnh lại, cơn choáng váng đầu khiến người cô ta khó chịu, nàng hơi hé mắt, sau đó lại yếu ớt nhắm lại. Rất lâu sau, khi cô ta mở mắt ra lần nữa, trước mắt là một bàn ăn, phía trên đặt bộ đồ ăn tinh xảo, cô khẽ nhìn tay mình mới phát hiện hai tay mình bị trói, cô lúc này đang ngồi trên ghế, không chỉ tay, cả cơ thể cô đều bị trói chặt lên ghế, cô ngẩng đầu lên nhìn thấy cái lồng sắt giam mình lúc nãy.

Điều này khiến cô hiểu được, cô vẫn còn đang ở nơi ban đầu, cô chỉ từ trong lồng ra đây mà thôi, vẫn chưa trốn khỏi nơi quái quỷ như cơn ác mộng này, cô vùng vẫy thân thể, nhưng cô thể quá mức suy yếu, chỉ lát thôi mà cô đã thở hổn hển cả người không còn sức lực.

"Cô tỉnh rồi." Giọng nói dịu dàng của hắc truyên đến từ phía sau, thần kinh của cô gái lập tức căng lên, giọng nói đó khiến da đầu cô run rẩy, cổ họng cô đã câm hoàn toàn, không thể phát ra tiếng nào.

Sau lưng vang lên tiếng bước chân, người đàn ông đi qua bên cạnh cô, cô cố gắng rướn cổ lên nhìn, phát hiện người đàn ông đang đeo găng tay.

Bao tay màu trắng, người đàn ông cẩn thận đeo từng cái một, hắc cảm nhận được ánh nhìn chăm chú của cô, hắc nhìn về phía cô, mỉm cười, hắc vươn tay dò xét trán của người phụ nữ.

Người phụ nữ bị động tác của hắc dọa sợ, thân thể cô nảy lên một cái, nhưng người đàn ông chỉ dùng tay chạm vào trán của cô ta , ngoài ra không có động tác nào khác.

Người đàn ông vẫn giữ nụ cười ưu nhã, giống như một quý ông dịu dàng: "Trán của cô rất nóng." Trong giọng nói không chứa lo lắng mà giống như đang kể một sự thật.

Bởi vì sốt cao cộng thêm bị bắn nước lạnh khiến thân thể cô bây giờ không ngừng run rẩy.

Người đàn ông nhìn cô một cái, hình như nghĩ đến cái gì đó, hần lấy từ trong tủ chén ra một thứ gì đó để nâng gáy, lại bước về phía sau cô, giúp cô đeo nó lên.

Bởi vì đeo cái ấy vào nên đầu người phụ nữ không thể hạ thấp xuống được, chiếc cổ trước được nâng lên thật cao, cằm cũng được nâng lên cao điều này khiến mặt cô song song với mặt đất, cô thở hổn hển, cô rất sợ, cô ta căn bản không biết người đàn ông này muốn làm gì.

"Xin..." Người phụ nữ nhìn khuôn mặt hần gần hơn lúc này, đang muốn mở miệng cầu xin nhưng giọng nói rất khàn, căn bản không thể nào nghe được.

"Ban đầu tôi cũng không muốn làm như vậy, bởi vì đồ ăn phải được nướng chính trên vỉ nướng, nhưng cô ngược lại đã cho tôi một ít linh cảm."

Người phụ nữ nhìn ý cười thích thú mơ hồ của hần, cô không biết mình đã cho hần linh cảm gì nhưng cô biết đó chẳng là chuyện tốt lành gì. Người đàn ông nói xong lại đi tới phía sau cô, cô chỉ có thể nhìn thấy trần nhà trên đỉnh đầu, nghe một số tiếng động hần phát ra từ phía sau, nhưng lại không biết hần đang làm gì và muốn làm gì với cô.

Không nhìn thấy càng thêm sợ hãi.

Một lát sau khuôn mặt của anh ta lại lần nữa xuất hiện trước mặt cô, hần đeo cái bao tay trắng, cầm một cái chén nhỏ, tay khác cầm cái bàn chải, khước miệng hần rướn lên, sau đó bỏ bàn chải vào trong cái chén nhỏ, thấm một ít dung dịch màu vàng, hần cầm cái bàn chải chà lên cái trán nóng hôi của cô, đầu cô bị cố định khiến cô không thể nhúc nhích chỉ có thể mặc anh ta muốn làm gì thì làm.

Trong lúc khủng hoảng hình như cô nghĩ thấy mùi vì gì đó, thứ anh ta quét lên đầu cô chính là mỡ!

Lại một lớp nữa, người đàn ông đặt bàn chải vào trong bát rồi đặt qua một bên sau đó cầm cái bật lửa.

"Không, không, không...." Người phụ nữ trợn to mắt nhìn hẳn đang bật lửa, cô đoán được hẳn sắp làm gì, cô cố gắng giùng giàng, cái ghế dao động theo động tác của cô nhưng cô vẫn không thể thoát khỏi.

"Không, á..." Cô khàn giọng cầu xin nhưng vẫn không thể ngăn được ngọn lửa đang bốc trên trán cô, cái trán đang nóng nhưng vì ngọn lửa cộng thêm lớp mỡ khi này nên càng bốc cháy dữ dội.

"Á, á, á..." Người phụ nữ đau đớn gào lên, cô ta thậm chí có thể cảm thấy cảm giác thiêu cháy trên trán mình: "Á, á..."

Toàn thân cô ta giãy giụa dữ dội, tay cô nắm thật chặt, móng tay cắm chặt vào lòng bàn tay.

Người đàn ông lặng lẽ nhìn ngọn lửa trên đầu cô ta, hẳn chẳng để ý đến vẻ đau đớn của cô, chỉ cầm cái đĩa từ phía sau, dùng cái kẹp gấp miếng thịt muối bỏ lên trán cô, miếng thịt ở trên lửa phát lên tiếng xì xì, hòa lẫn với tiếng kêu càng yếu ớt của cô.

Người phụ nữ gần như ngất đi, trong tầng hầm chỉ còn tiếng thịt cháy phát ra thanh âm tuyệt vời.

"Xì, xì..."

Sau đó không lâu, trong tầng hầm to như vậy vang lên giọng nói mê người của người đàn ông: "Thịt chín rồi."

NGƯỜI ĐIỀU KHIỂN TÂM LÝ II

Dực Tô Thức Quý
www.dtv-ebook.com

Chương 22

Sáng sớm, Triệu Cường ăn bánh bao, cầm sữa đậu nành đi vào văn phòng SCIT, hôm nay đến sớm nên trong phòng chỉ có mình Đường Dật, Trần Mặc để túi xách trên ghế, anh ta đi huấn luyện rồi, anh chào Đường Dật một tiếng nhưng phát hiện đối phương không có phản ứng, Triệu Cường đi tới chỗ của mình, để cái túi xuống bên cạnh, nhìn sang Đường Dật, thì ra là đang đọc sách, anh cắn một miếng bánh bao, nhai nhai: "Đường Dật, cậu đang đọc sách gì thế?"

Đường Dật lúc này mới nghe giọng Triệu Cường, quay đầu nhìn anh: "Á, anh Cường, anh tới rồi, sáng nay em mới mượn chị Tiểu Nhã, là tiểu thuyết giả tưởng về Thực Nhân Ma ấy mà."

"Ăn thịt người?" Triệu Cường cho là anh đã nghe nhầm.

Nhưng Đường Dật lại tưởng anh nghe không hiểu, vì thế bèn giải thích: "Đúng ạ, là ăn thịt người."

Ăn thịt người....Thịt người....Thịt....Rõ ràng là thịt....Triệu Cường đang nhai thịt trong miệng, anh cảm thấy không ổn, bèn uống một ngụm sữa rồi nhanh chóng nuốt xuống: "Viết tiểu thuyết ăn thịt người?" Quả thật thế giới này không hiếm chuyện lạ, khẩu vị cũng nặng quá đi.

Đường Dật gật đầu, định kể tỉ mỉ với anh: "Đúng đấy, mấy chục năm trước hẳn đã giết một người phụ nữ, rồi tách xác của cô ta ra, đem đó hẳn ăn mũi và thịt bên đùi cô ta, sau đó lại phân loại những bộ phận khác ướp trong tủ lạnh, sáng hôm sau lại đưa cô ta..."

Nét mặt Triệu Cường khó chịu, anh ta cảm thấy buồn nôn, anh lên tiếng ngăn Đường Dật đang muốn thao thao bất tuyệt: "Ngừng! Bạn học Đường à, bữa sáng anh còn chưa ăn xong đây."

Triệu Cường nhắc vậy, Đường Dật mới phản ứng: "Á, thật xin lỗi, anh Cường."

Triệu Cường ngửa đầu lên thở dài, bụm trán mình: "Sao lại có người có tâm lý biến thái như thế?"

"Bởi vì hẳn cảm thấy cách bày tỏ yêu thương tốt nhất chính là ăn luôn những thứ của cô ấy." Giọng điệu Mộc Cửu bình thản nhưng lại có chút u ám.

Triệu Cường cảm thấy da đầu anh ta đang run lên, anh quay đầu nhìn phía cửa ra vào, Tần Uyên với Mộc Cửu đang đi vào, phía sau còn có Lam Tiểu Nhã.

"Hắn còn móc mắt của cô gái ngâm ở trong rượu của mình." Lam Tiểu Nhã còn lắc lắc thức uống trên tay mình, bên trong chính là ánh mắt giả do cô chế tạo, cô cười cười với Triệu Cường: "Giống như này."

Triệu Cường cảm thấy chắc hôm nay anh không ăn cơm được rồi.

Hồng Mai đang vội vã từ bên ngoài bước vào, nghe Lam Tiểu Nhã nói xong thì lập tức sững sờ: "Hả, các người đều biết tình trạng của vụ án rồi hả?"

Lam Tiểu Nhã quay đầu nhìn Hồng Mai, vẻ mặt mờ mịt: "Hả? Vụ án gì?"

"Hả?" Hồng Mai nhướn mày nói: "Chúng ta vừa mới nhận được một vụ án. Chẳng phải mọi người đang nói về nó sao?"

Phát hiện là hiểu lầm, Lam Tiểu Nhã khoát tay nói: "Đâu có chị Mai, bọn họ đang nói về vụ án Thực Nhân Ma (Ăn thịt người) vài chục năm trước cơ."

Hồng Mai gật đầu nói: "À, là thế à, chị còn tưởng mọi người đã hiểu được tình tiết vụ án xảy ra lần này." Nói đến vụ án, nét mặt cô ấy có phần nghiêm túc.

Nhận được tin tức, Trần Mặc đang huấn luyện cũng chạy về văn phòng.

Tần Uyên vừa nghe có vụ án, nét mặt cũng ngưng trọng: "Chị Mai, vụ án gì vậy ạ?"

Hồng Mai nói tình hình sơ lược cho bọn họ biết: "Sáng nay, có người nhặt ve chai đang nhặt rác trong thùng thì phát hiện túi màu đen chứa xác một người phụ nữ, hai mắt cô ấy đã bị móc, hiện giờ thân phận người bị hại vẫn chưa được xác nhận."

Mọi người nghe rõ xong mới hiểu thì ra lúc này chị Mai tưởng rằng bọn họ đang bàn về vụ án này.

"Chị Mai với Đường Dật tiếp tục xác nhận thân phận của người chết." Tần Uyên nói xong, anh cảm thấy có một ánh mắt nóng bỏng từ bên phải của anh.

Nhìn anh chăm chăm.

Ánh mắt anh vẫn nhìn về phía trước tiếp tục nói: "Trần Mặc, Triệu Cường theo anh đến hiện trường."

Ánh mắt ấy vẫn nhìn anh chăm chăm...

Tần Uyên ho nhẹ một tiếng: "Tiểu Nhã, cô đi cùng tụi tôi đi."

Tiếp tục nhìn nữa....

Thở dài, Tần Uyên nhìn về phía bên phải anh, đối diện với ánh mắt đen thẫm của Mộc Cửu: "Anh biết, nhưng không cho em đi được."

"Á, Cửu muội, em bị làm sao thế?" Triệu Cường nghĩ thầm, Mộc Cửu nhìn thấy máu tanh, chẳng nhân mà một cái, sau đội trưởng lại mạnh mẽ không cho cô ấy đi nhỉ?

Tần Uyên nhẹ nhàng đưa tay nắm lấy tay Mộc Cửu, khoe miện rướn lên nụ cười vui vẻ khiến khuôn mặt vốn lạnh lùng của anh cũng có vài phần ấm áp: "Cô ấy đã có thai, hơn một tháng rồi."

Vài giây im lặng, sữa đậu nành trên tay Triệu Cường rơi xuống đất.

Trần Mặc phản ứng kịp thời, nói với Tần Uyên với Mộc Cửu: "Chúc mừng."

Lam Tiểu Nhã là người thứ hai: "Mộc Cửu, em có thai ư?"

Tiếp theo là Hồng Mai: "Mộc Cửu, em có thai?"

Sau đó là Đường Dật: "Mộc Cửu, em có thai?"

Cuối cùng là Triệu Cường: "Mộc Cửu, em có thể mang thai ư?"

Mộc Cửu: "..."

Mộc Cửu nhìn vẻ mặt khiếp sợ bất ngờ của bọn họ, cộng thêm câu nói của Triệu Cường, Mộc Cửu trừng mắt nhìn, cuối cùng nhìn về phía Triệu Cường: "Cái gì gọi là em có thể mang thai à? Em là phụ nữ, nếu như Tần Uyên mang thai anh nói câu đó mới đúng đấy."

Tần Uyên, anh có thể mang thai à? Triệu Cường tự nhăm trong lòng, sau đó nhìn nét mặt của đội trưởng, rồi anh ta vội vàng cúi đầu, nếu như

anh nói những lời này, chẳng phải tự gây họa sao?

"Được rồi, Mộc Cửu." Lam Tiểu Nhã phục hồi tinh thần từ trong khiếp sợ, nét mặt vui mừng vô cùng, rồi cô nói với Tần Uyên: "Đội trưởng, chúc mừng!"

"Đúng vậy, chúc mừng đội trưởng."

Nét mặt Tần Uyên cũng nhuốm ý cười: "Cảm ơn."

"Mộc Cửu, vậy em còn xuất hiện ở đây làm gì? Có thể có phản ứng phụ hay không?" Dù sao ở đây chẳng những có thi thể còn có thùng rác, mùi vị trong không khí rất buồn nôn, mấy tháng đầu phản ứng rất mạnh, Hồng Mai lo lắng hỏi.

Mộc Cửu lắc đầu: "Không sao ạ."

Tần Uyên: "Đi xem hiện trường trước đi, nếu khó chịu thì hãy để cô ấy trở về xe ngồi."

Vì thế, cộng thêm Mộc Cửu, năm người nhanh chóng đến hiện trường, nơi phát hiện thi thể là trong thùng rác trên con đường vắng vẻ, ở đây ít được dọn dẹp, do đó vừa xuống xe có thể người thấy mùi tanh trong không khí, cũng may bây giờ đã vào thu, nếu không mùi vị ở đây thu hút thêm côn trùng thì tình trạng sẽ càng nghiêm trọng.

Tần Uyên người thấy mùi vị ở đây thì nghiêng đầu hỏi Mộc Cửu: "Em có sao không?"

Mộc Cửu vừa đeo găng tay vừa đáp: "Không sao."

Tần Uyên lấy ra giấy chứng nhận rồi dẫn ba người vào trong dây cảnh báo, Trần Mặc xem xét những thiết bị theo dõi ở gần đó.

Thi thể người chết bị vứt ở bên ngoài thùng rác, đặt nằm ngang trên mặt đất, vì để không phá hỏng manh mối, thi thể vẫn chưa lấy ra, vẫn đặt trong chiếc túi màu đen, Lam Tiểu Nhã cầm đồ nghề đi ở đằng trước, đến ngòi xổm ở bên cạnh thi thể rồi xốc túi lên.

Thi thể trước mắt khiến Lam Tiểu Nhã nhíu mày, hai mắt người phụ nữ đều bị móc, chỉ để lại hai cái lỗ đầy máu, máu vờn trên mặt đã khô lại, điều này không khiến cô giật mình, vấn đề là trên trán nạn nhân có một miếng thịt bị cắt xuống, vết thương rất ngay ngắn, có thể thấy được xương ở bên trong.

"Xảy ra chuyện gì vậy? Trên trán cô ta sao thế?"

Lam Tiểu Nhã nói: "Bị cắt rồi..."

Mộc Cửu nhìn đầu người chết, như nghĩ đến điều gì đó, cô mở miệng nói: "Chị Tiểu Nhã, kiểm tra toàn thân người chết thử xem."

"Ừ." Lam Tiểu Nhã gật đầu, dưới sự giúp đỡ của Tần Uyên với Triệu Cường, thi thể được lấy từ trong túi ra, toàn bộ thi thể hiện ra trước mặt bọn họ, khoảnh khắc nhìn thấy khiến Lam Tiểu Nhã giật mình, cô nhìn những vết khâu trên thi thể, kêu lên: "Cơ thể này đã bị giải phẫu rồi."

Triệu Cường cũng gào lên: "Như thế nào?"

"Hắn đã móc tất cả nội tạng của người chết."

Giọng điệu bình thản vang lên ở phía sau, da đầu Triệu Cường tê rần, quay đầu lại nhìn về phía Mộc Cửu đứng bên cạnh: "Mộc Cửu, sao em biết thế?"

Mộc Cửu nhìn lòng bàn chân người chết, giọng nói đặc biệt chậm rãi: "Hoa hồng ăn thịt người."

NGƯỜI ĐIỀU KHIỂN TÂM LÝ II

Dực Tô Thức Quý
www.dtv-ebook.com

Chương 23

"Hoa hồng ăn thịt người." Tần Uyên nhíu mày, thấp giọng lặp lại sau đó nhường chỗ đứng cho Mộc Cửu, cô nhìn về phía lòng bàn chân của người chết, đó là đóa hoa hồng màu đỏ đang im lặng nở rộ.

Trong đầu Lam Tiểu Nhã suy nghĩ một lát, lúc này cô cũng nhớ năm chữ đó đại diện cho cái gì, nhưng lúc này vấn đề cô nghĩ đến là: "Hung thủ không xuất hiện mười năm rồi mà?"

Vẻ mặt Triệu Cường hoàn toàn mờ mịt, thay phiên nhìn vẻ mặt ba người, nghi ngờ hỏi: "Vụ án gì thế?"

Mười năm trước anh chưa đến thành phố S, nên anh không có ấn tượng với nó.

Tần Uyên giải thích với Triệu Cường về tình hình vụ án năm đó: "Vụ giết người đầu tiên xảy ra vào mười bốn năm trước, người chết là một nữ sinh, sau đó mỗi tháng đều có người chết mới được phát hiện, người chết nam có nữ có, độ tuổi từ mười lăm đến ba lăm tuổi, thi thể của người chết đều được tìm thấy trong thùng rác, mà còn được đặt trong cái túi màu đen, hai mắt bị móc, nội tạng bị lấy sạch, miệng vết thương trên người được khâu chỉnh tề, dưới lòng bàn chân người chết đều phát hiện ký hiệu hoa hồng màu đỏ như này."

Mỗi tháng một người chết, liên tiếp trong bốn năm, vậy có hơn bốn mươi người, Triệu Cường hít một hơi rồi nhìn về phía xác nữ trước mặt anh: "Gần như giống với tình trạng của thi thể này." Anh bước sang bên cạnh vài bước lúc này mới nhìn thấy đóa hoa hồng dưới lòng bàn chân cô

ta: "Cho nên gọi là hoa hồng...Nhưng tại sao lại là ăn thịt người? Nội tạng người chết, chẳng lẽ bị hung thủ..."

Mộc Cửu nói thay Triệu Cường: "Bị hung thủ ăn đấy."

Tần Uyên bổ sung: "Vẫn chưa tìm được hung thủ giết người, trong quá trình điều tra ban đầu, cảnh sát đều cho rằng hung thủ làm vậy buôn bán nội tạng nhưng mãi đến khi mười năm trước người bị hại cuối cùng xuất hiện, cảnh sát mới phát hiện suy đoán của bọn họ là sai."

Triệu Cường nuốt ngụm nước miếng: "Cô ấy bị làm sao thế?"

Mộc Cửu bình tĩnh nói: "Cô ấy bị giết hại trong nhà, từ khi bị giết đến khi hung thủ phẫu thuật móc nội tạng rồi khâu lại rồi hầm nấu nội tạng và ăn chúng, người bạn của người bị hại đã chứng kiến tất cả."

Nấu nội tạng để ăn...Trong đầu Triệu Cường lặp lại những từ này nhiều lần, cảm thấy buồn nôn, anh nói: "Cô ấy bị..." Ăn, chữ này Triệu Cường không dám nói vì hành động này quá tàn nhẫn, quá biến thái, nhưng nghĩ đi cũng phải nghĩ lại:

"Theo lý thuyết mà nói, cô ta đã nhìn thấy dung mạo của hung thủ rồi, vì sao hung thủ không giết cô ta?"

Tần Uyên mở miệng giải thích cho anh hiểu: "Theo những lời cô ấy nói, hung thủ có đeo mặt nạ, cô ấy bị trói ở trên ghế, vì thế cuối cùng chỉ có thể cung cấp chiều cao của hung thủ, tuổi tác và giọng nói của hắn, ở hiện trường không để lại bất kì dấu vân tay hay DNA nào, đều bị hung thủ xóa sạch cả rồi."

Lam Tiểu Nhã ngồi trên mặt đất đến tê rần cả chân, cô đứng lên nói: "Sau đó, hung thủ giống như biến mất, vẫn chưa tìm được, có rất nhiều người suy đoán nhưng việc hắn sống hay chết vẫn là một câu đố, vụ án này

đã trở thành một trong những vụ án hung ác nhất chưa phá của thành phố S, khi ấy khiến lòng người dân toàn thành phố đều hoang mang đấy."

Mộc Cửu mở miệng nói: "Hôm nay chính là ngày diễn ra vụ án cuối cùng vào mười năm trước."

"Vậy người chết là do...tên Hoa hồng ăn thịt người đó gây án hả?" Suốt mười năm, không có người bị hại xuất hiện, nhưng bây giờ lại xuất hiện, chỉ nhớ đến thôi cũng khiến người ta sớn da gà.

Tần Uyên phân tích: "Theo lời của nhân chứng năm đó, hung thủ khoảng chừng ba mươi tuổi, đến bây giờ cũng tầm bốn mươi tuổi, hoàn toàn có khả năng này. Nhưng hoa hồng ăn thịt người năm đó có không ít người hâm mộ hẳn, cũng có người bắt chước gây án giống hẳn, vì thế không thể loại trừ khả năng mô phỏng gây án."

Lam Tiểu Nhã: "Đương nhiên là có rồi, hể là những tên giết người điên cuồng và biến thái kia đều có người hâm mộ, cậu lên mạng tìm kiếm sẽ biết." Người hâm mộ thường sẽ dán ảnh chụp của hung thủ, tìm kiếm tất cả tư liệu về những vụ án của hẳn, gửi thư đến chỗ hẳn bị giam giữ và xem hẳn như một tín ngưỡng, cực đoan và bắt chước gây án.

Triệu Cường cảm thấy tam quan của mình bị đả kích nghiêm trọng.

Lúc này Trần Mặc trở về, nét mặt ngưng trọng nói với Tần Uyên: "Đội trưởng, tôi đã kiểm tra, xung quanh đây không có camera."

Đáng tiếc là, kết quả không ngoài dự tính, hung thủ vút thi thể sẽ chọn trên đường vắng, bởi vì gần đây không có camera khiến cảnh sát không thể nào điều tra được.

Tần Uyên nghe xong gật đầu: "Về cục trước đi, rồi tiến hành điều tra đối chiếu với tài liệu vụ án năm đó."

Trở lại phòng làm việc, Lam Tiểu Nhã tiến hành kiểm tra thi thể, Hồng Mai với Đường Dật đã xác định được thân phận người chết.

"Người chết tên là Lâm Thanh, 21 tuổi, sinh viên đại học, bốn ngày trước người nhà báo mất tích, hôm ấy cô ấy với bạn học ra ngoài chơi, sau khi chia tay thì mất liên lạc."

Triệu Cường á một tiếng: "Bốn ngày trước? Tiểu Nhã nói thời gian tử vong của người chết khoảng 7-8 giờ tối hôm qua."

Tần Uyên nói: "Vậ hung thủ đã nhốt cô ta mấy ngày trước khi giết cô ta."

Lúc này, Mộc Cửu đang ngồi trên ghế uống sữa, cô mở miệng: "Tuổi tác, nghề nghiệp, thời gian bị nhốt cũng giống với nạn nhân thứ nhất năm đó."

Hồ sơ năm đó vẫn chưa lấy ra, Hồng Mai kinh ngạc nhìn Mộc Cửu: "Mộc Cửu, em nhớ những thứ này sao?"

Mộc Cửu bỏ sữa bò xuống, mặt không đổi sắc nói: "Ngôn Phi Văn đã từng cho em xem tài liệu vụ án năm đó." Khi nói, trên miệng cô vẫn dính một ít sữa tươi.

Những người ở đây nghe xong đều cảm thấy trí nhớ hơn người của Mộc Cửu, sau đó mới nhớ đến khi ấy cô chưa tròn mười tuổi.

Tần Uyên giơ tay chỉ vị trí dính sữa trên miệng cô, Mộc Cửu nhìn nhìn, khi phản ứng kịp cô đã vội vàng thè lưỡi liếm sạch.

Một lát sau, Lam Tiểu Nhã cầm báo cáo xét nghiệm đi vào, câu đầu tiên chính là: "Mộc Cửu, em nói đúng, nội tạng trong cơ thể người chết đã bị móc ra hết rồi."

Triệu Cường rất khiếp sợ: "Là thật?"

"Người chết khi còn sống đã từng được giải phẫu, phương pháp giải phẫu và khâu vá rất chuyên nghiệp, nhất định không phải làm lần đầu tiên, nguyên nhân dẫn đến cái chết là bị sốc do mất máu, trước khi chết người chết rất nóng, trên trán cô ấy có dấu hiệu bị nung..." Lam Tiểu Nhã dừng một lát: "Là dùng dầu."

Thạch Nguyên Phi cũng thò đầu ra sau máy tính, cứ ngỡ mình nghe lầm: "Dùng dầu?"

Lam Tiểu Nhã gật đầu, nét mặt hơi phức tạp: "Hơn nữa tôi còn tìm được ít thịt còn sót lại, không phải là thịt người."

Thạch Nguyên Phi hỏi: "Cho nên?"

Sắc mặt Đường Dật hơi trắng bệch: "Hung thủ đã dùng trán người chết để nướng thịt sao?"

Triệu Cường với Thạch Nguyên Phi hít một hơi lạnh đồng thời gào lên: "Mẹ ơi..."

Nhưng điều Mộc Cửu quan tâm lại không giống như vậy: "Chị Hiếu Nhã, khi người chết còn sống đã từng phát sốt sao?"

"Đúng, không sai."

Mộc Cửu gật đầu, không nói gì nữa.

"Hung thủ hãn, rớt cuộc, thịt, nướng thịt trên thân người rồi..." Triệu Cường khiếp sợ, nói năng lộn xộn, sau đó chỉ kết luận bằng hai từ: Biến thái!

Không lâu sau, Trần Mặc tìm ra tất cả tư liệu về vụ án năm đó, ảnh chụp thi thể, đối chiếu với người chết lần này thì có phát hiện kinh người.

Lam Tiểu Nhã lật báo cáo kiểm tra thi thể ra: "Chất liệu túi màu đen giống như năm đó, nguyên nhân dẫn đến cái chết và cách khâu vết mổ cũng giống hệt."

Đường Dật đi qua đi lại, xem nhiều lần rồi nói: "Ngay cả hoa hồng đỏ dưới lòng bàn chân người chết cũng giống."

"Cho nên điểm khác biệt duy nhất lần này chính là vết thương trên trán người chết..." Giọng điệu Triệu Cường phức tạp: "Nướng thịt."

Đường Dật bổ sung: "Sau đó còn cắt phần thịt bị thương trên trán xuống."

Mộc Cửu bình tĩnh nói: "Bởi vì cô ấy sốt cao, đồ ăn có thể nướng chín ở nhiệt độ nóng, điều đó đã cho hung thủ linh cảm."

Những người nghe thấy chỉ cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Triệu Cường suy nghĩ rồi hỏi: "Vậy nguyên nhân khiến cho thực nhân ma im lặng suốt mười năm trời, rồi đột nhiên gây án là gì?" Tất cả tình tiết vụ án gần như giống nhau, Triệu Cường nghĩ có lẽ hoa hồng ăn thịt người muốn lựa hôm nay để tuyên bố với cả thế giới rằng hắn đã trở lại.

Nét mặt Tần Uyên nặng nề, anh lắc đầu: "Trước mắt vẫn chưa xác định, có lẽ đây chỉ là cách mô phỏng gây án tương đối hoàn mỹ thôi, nếu như là vậy, hung thủ có thể biết rõ chi tiết của những vụ án xảy ra năm đó."

Mộc Cửu đang ngồi, cô nhanh chóng lật giở tập hồ sơ trong tay mình, ánh mắt cô dừng lại ở mục cuối cùng lời khai của nhân chứng, rồi ngẩng đầu lên nói với Tần Uyên bằng giọng kiên định: "Em muốn nói chuyện với nhân chứng năm đó."

NGƯỜI ĐIỀU KHIỂN TÂM LÝ II

Dực Tô Thức Quý
www.dtv-ebook.com

Chương 24

Sắp xếp xong phương hướng điều tra cho từng người, liên lạc với nhân chứng Viên Đình năm đó, Tần Uyên mới lái xe đưa Mộc Cửu đến nhà Viên Đình, trên xe, Mộc Cửu mang theo bánh pudding sáng sớm Tần Uyên mua cho cô, với bánh ngọt trà xanh của Lam Tiểu Nhã. Vừa lên xe, cô đã bốc vỏ ra ăn.

Ai cũng nói sau khi mang thai, sức ăn của phụ nữ sẽ tăng lên, nhưng Tần Uyên thấy tựa hồ cũng không có gì thay đổi vì bình thường Mộc Cửu cũng rất tham ăn.

Chén xong hai cánh bánh pudding và cái bánh ngọt, xe của Tần Uyên đã đến dưới tiểu khu nhà của Viên Đình, xe dừng ở dưới lầu, Mộc Cửu cảm thấy thỏa mãn ném giấy gói vào thùng rác, rồi mới cùng Tần Uyên lên lầu tìm nhà của Viên Đình.

Đi đến cửa lầu ba, phòng 301. Tần Uyên nhấn chuông cửa, lát sau phía trong nhà truyền đến tiếng bước chân, sau đó giọng phụ nữ vang lên: "Ai đấy?"

Tần Uyên mở miệng nói: "Cô Viên, chúng tôi bên SCIT đây, trước đó đã liên lạc với cô."

Thoáng do dự giây lát, nhưng lát sau cô ta đã mở cửa, lộ ra một người phụ nữ có gương mặt bình thường, Viên Đình cột tóc đuôi ngựa, mặc bộ đồ ở nhà, cô ta nhìn Tần Uyên với Mộc Cửu rồi hơi ngượng ngùng vì cách ăn mặc tùy ý của mình, cô ta thò tay cột lại mái tóc rối bời và sửa sang lại quần áo một chút.

Cô ấy mở miệng nói: "Mời vào." Rồi xoay người lấy ra hai đôi dép lê trong tủ giày.

"Làm phiền rồi." Mộc Cửu với Tần Uyên cùng thay dép rồi theo Viên Đình vào trong nhà.

Trong căn nhà hai phòng ngủ một phòng khách ở khu tiểu khu kiểu cũ này là nhà của Viên Đình, đồng thời cũng là hiện trường vụ án xảy ra vào mười năm trước. Năm đó, Viên Đình với người bị hại Tống Hiểu Dư cùng thuê chung, về sau, Viên Đình mua lại căn nhà rồi vẫn sống một mình ở đây.

Viên Đình mời bọn họ ngồi trên ghế salon trong phòng khách, còn cô ta đi vào bếp rót nước cho họ.

Mộc Cửu từ khi vào nhà vẫn chưa nói câu nào, cô chỉ âm thầm quan sát căn nhà này, sau đó trong đầu cô xuất hiện ảnh chụp về hiện trường năm đó, căn nhà này chắc từng sửa sang lắp đặt lại, nhưng màu sắc sàn nhà với giấy dán tường vẫn không thay đổi, chỉ nhìn phòng khách với nhà bếp thôi, thì vị trí đồ dùng trong nhà không khác với năm đó. Có thể thấy, dù được sửa chữa nhưng căn nhà vẫn giữ nguyên dáng vẻ như lúc trước.

Chỉ thiếu chiếc ghế sofa bên cạnh giá sách năm đó. Khi Mộc Cửu đang quan sát giá sách thì Viên Đình đã trở lại, đặt hai ly nước lên bàn trà.

"Cảm ơn." Tần Uyên nói, nhưng không định uống nước, Mộc Cửu liếc mắt nhìn ly thủy tinh sau đó cầm lên uống một hớp.

Viên Đình vẫn chưa ngồi, mà hơi áy náy nói: "Hai người chờ một chút." Cô ta nói xong rồi đi vào phòng, sau khi trở ra trên người đã thay bộ quần áo khác

Mộc Cửu chú ý, cô ta không những thay bộ quần áo khác mà còn cầm thêm một cây bút máy.

Viên Đình ngồi xuống ghế salon đối diện hai người họ, hơi khó hiểu hỏi: "Trong điện thoại anh nói muốn nghe tôi kể lại chuyện của Hiếu Dư năm đó, sao mười năm rồi, bây giờ lại nhắc lại?"

Tần Uyên chỉ nói: "Chúng tôi chỉ muốn tra lại vụ án năm đó."

"Có phải..." Cô hơi do dự, ngược mắt nhìn Tần Uyên: "Hắn lại gây án không?" Khi cô ta nói chuyện, tay vuốt ve cây bút máy, hình như đây là động tác theo bản năng của cô ta.

"Chỉ xem xét vụ án bình thường thôi." Tần Uyên không nói nhiều về việc này cũng không để lộ những vụ án xảy ra gần đây: "Bởi vì cô là người duy nhất chứng kiến tất cả những chuyện năm đó nên chúng tôi muốn hỏi thăm một chút."

"À, là vậy à." Động tác vuốt ve bút máy hơi ngừng lại, sau đó cô ta nhìn xuống dưới, rồi im lặng.

Tần Uyên bắt đầu hỏi: "Cô Viên, cô còn nhớ khi đó hung thủ đã vào nhà bằng cách nào không?"

Câu hỏi của Tần Uyên khiến cô ta ngẩng đầu lên, cô ta nhấp miệng, mở miệng nói: "Là Hiếu Dư để hắn vào nhà, hôm ấy đường cống toilet nhà tôi bị tắc, vì thế mời người đến sửa, khi đó tôi vẫn đang ở trong phòng."

Tần Uyên tiếp tục hỏi: "Vậy sau đó thì sao? Cô đã nghe thấy tiếng động gì?"

Ánh mắt Viên Đình nhìn về phía trước, hình như đang nhớ lại hồi ức đã trải qua: "Tiếng kêu của Hiếu Dư sau đó là tiếng người ngã xuống đất, tôi cảm thấy kì lạ nên nhanh chóng đi ra ngoài xem, đi đến phòng khách thì nhìn thấy Hiếu Dư ngã trên mặt đất, trên đầu có vết máu, tôi sợ quá hét lên, sau đó bị đánh bất tỉnh."

"Sau khi cô tỉnh lại thì sao?"

Viên Đình rũ mắt xuống, ánh mắt nhìn bàn trà, giọng cô từ từ: "Tôi bị trói ở trên ghế, miệng bị dán lại, không giãy giụa được, tôi nhìn thấy Hiếu Dư nằm ở trên mặt bàn, cô ấy bị thương nặng hơn tôi nên vẫn chưa tỉnh."

Tần Uyên đợi cô ta nói xong, hỏi tiếp: "Vậy hung thủ thì sao? Hắn ở đâu?"

"Toàn thân hắn mặc bộ âu phục màu đen, hắn phát hiện tôi đã tỉnh thì đi tới, cười với tôi." Nói đoạn, cô ta vuốt ve cây bút máy trên tay.

"Sau đó hắn đứng bên cạnh Hiếu Dư, trên tay hắn có đeo găng tay, hắn móc từ trong túi ra một cái hộp, từ trong hộp lấy ra ống tiêm, hắn nói với tôi hắn sẽ tiêm thuốc mê cho Hiếu Dư nhưng chỉ gây tê cục bộ thôi, vì thế đầu óc cô ấy vẫn còn tỉnh táo, khi hắn cởi quần áo của cô ấy, lúc đó cô ấy mặc chiếc váy mới mua, hắn nhìn thân thể cô ấy rất lâu, hắn nói đó là một việc rất kì diệu."

Giọng nói của cô càng thấp, tay Viên Đình hơi nắm chặt chiếc bút máy, người khẽ run: "Sau đó hắn lấy dao trong hộp ra rồi cắt ở trước mặt tôi, cắt xuống thân thể của cô ấy, tôi nhìn thấy Hiếu Dư mở mắt, nhưng hắn vẫn nở nụ cười." Viên Đình nhắm mắt lại, cô ta tựa hồ có thể thấy lại cảnh tượng đó

Tần Uyên không nói gì, chờ cô ta nói tiếp.

Cô ta hòa hoãn, hít sâu một hơi: "Sau đấy tôi không dám nhìn nữa, tôi thật sự không dám nhìn, nhưng hắn lại liên tục nói những việc mà hắn làm, mỗi một bước đều nói cho tôi biết, hắn nói hắn lấy nội tạng của cô ấy ra, mặc dù tôi chưa nhìn thấy, nhưng tôi có thể nghe được thanh âm kinh khủng đó, một lát sau, hắn nói mình đã khâu thân thể của cô ấy xong rồi, kế tiếp, có thể, có thể ăn chung rồi."

Cô ta cúi đầu, thân thể hơi run rẩy, như nhìn thấy lại cảnh tượng máu tanh khi ấy: "Tôi mở mắt ra nhìn thấy hăn đang cười."

Tần Uyên chú ý Viên Đình nói về nụ cười những ba lần, anh hơi nhú mào: "Từ đầu đến cuối hung thủ đều đeo khăn trùm đầu sao?"

Viên Đình gật đầu, tiếp tục vuốt ve bút máy trong tay: "Đúng, tôi chỉ nhìn thấy mắt và miệng của hăn, ánh mắt hăn rất sáng, bờ môi rất mỏng, còn giọng nói thì trầm thấp, tôi có thể cảm giác được hăn khoảng 30 mấy tuổi."

Tần Uyên tiếp tục: "Tiếp đó hăn đã làm gì?"

"Hăn đi vào nhà bếp, sau đó lấy vài bát đĩa ra, tôi biết đó không phải bát đĩa nhà chúng tôi, có lẽ do hăn tự mang đến, hăn còn đem theo rượu đỏ và cái ly, trong ly rượu đỏ sáng sủa có chứa đôi mắt của Hiếu Dư, hăn lấy ăn cho tôi xem... Những thứ hăn để trong khay đều là...của Hiếu Dư đấy." Hốc mắt Viên Đình chứa nước mắt, cô ta hơi nhú mào, không nói nữa.

"Hăn đã nói gì với cô sao?"

"Hăn vẽ một đóa hoa hồng ở dưới lòng bàn chân của Hiếu Dư rồi hăn quay lại hỏi tôi có nhìn thấy không?" Ánh mắt Viên Đình nhìn ly nước trên bàn, lát sau cô phục hồi tinh thần lại: "Hăn dọn dẹp rồi rời khỏi, lúc hăn đi không có đóng cửa, hăn nói lát nữa sẽ có người đến cởi trói cho tôi."

Giống như lời khai trong ghi chép mười năm trước, nhưng Tần Uyên cảm thấy hơi khác chỗ nào đấy, anh nhìn Mộc Cửu không nói gì ở bên cạnh, anh phát hiện cô vẫn nhìn Viên Đình đăm đăm, Tần Uyên có thể khẳng định cô ấy đã phát hiện ra vấn đề.

Quả nhiên một giây sau, Mộc Cửu đã nghiêng đầu nhìn anh, mở miệng nói: "Em đói bụng rồi."

Mộc Cửu ra hiệu, Tần Uyên dĩ nhiên hiểu được, Mộc Cửu muốn một mình hỏi cô ta, nên anh bèn đứng dậy: "Anh ra ngoài mua cho em, anh sẽ trở lại nhanh thôi."

Viên Đình ừ một tiếng, sau khi nghe tiếng cửa đóng lại, cô mới nhìn về phía Mộc Cửu vẫn chưa lên tiếng, người cảnh sát lúc này đặt câu hỏi nên cô không để ý đến cô, bây giờ mới phát hiện, tuổi cô cũng không lớn, cắt mái ngang, ánh mắt đen thẫm, Viên Đình do dự một chút, mở miệng hỏi: "Có ít bánh quy, cô có muốn ăn không?"

"Không cần đâu." Mộc Cửu lắc đầu, cô nhìn nét mặt Viên Đình, ánh mắt đen thẫm mang theo cảm giác có thể nhìn thấu lòng người, giọng nói cô lạnh như băng: "Những lời nói dối trước đó tôi nghe chán rồi, bây giờ hãy để tôi nghe những lời nói thật."

NGƯỜI ĐIỀU KHIỂN TÂM LÝ II

Dực Tô Thức Quý
www.dtv-ebook.com

Chương 25

Con người có thể vì yêu một người mà trở thành thiên sứ, nhưng cũng có thể biến thành ác quỷ.

Nét mặt Viên Đình tràn đầy kinh ngạc nhìn Mộc Cửu, ánh mắt đối phương quá sắc bén, khiến cô thoáng buông nắm tay ra, bút máy cứ thế rơi xuống đùi cô, trên đùi truyền đến cảm giác khiến cô nhảy dựng lên, sau đó cô lấy lại tinh thần, cúi đầu nhặt bút máy như nhặt bảo bối rồi bỏ vào trong ngực.

Cô nhìn Mộc Cửu lần nữa, mặt lộ vẻ bức rức: "Cô, cô có ý gì?"

Mộc Cửu không trả lời vấn đề của cô ta mà mở miệng hỏi cô ta một vấn đề khác: "Sao trước đây cô lại muốn mua căn nhà này?"

Viên Đình không ngờ Mộc Cửu sẽ hỏi vấn đề này, cô hơi sững sờ rồi trả lời: "Chuyện ấy, bởi vì, đây là nơi Hiếu Dư từng ở, cho nên tôi muốn mua lại."

Mộc Cửu chẳng hề đánh giá về câu trả lời của cô ta, chỉ hỏi vấn đề thứ hai: "Căn nhà này đã từng được sửa chữa, nhưng lại không khác hiện trường vụ án năm đó bao nhiêu, sàn nhà và giấy dán tường đều giống như trước đây, vì sao thế?"

Lần này, Viên Đình đã khá hơn nhiều, trả lời cũng trôi chảy hơn: "Lý do vẫn giống lúc trước, vì tôi muốn căn nhà giống như lúc cô ấy còn ở..."

Mộc Cửu rõ ràng đã mất kiên nhẫn, lần này chưa đợi cô ta nói hết cô đã cắt ngang, lạnh lùng nói hai tiếng: Nói dối.

Hai chữ thẳng thắn như vậy khiến Viên Đình sững sốt, sau đó cô ta ngừng lại, không nhịn được cười lạnh: "Nếu các người cảm thấy tôi nói dối, vì sao còn muốn đến tìm tôi?"

Mộc Cửu uống một hớp nước, sau đó đặt cái ly xuống, cô gõ vào thành thủy tinh, ánh mắt đen thẫm của cô nhìn Viên Đình xen lẫn tức giận: "Bởi vì cô che giấu quá nhiều."

Viên Đình như bị chọc giận, cô ta nói lớn tiếng, khuôn mặt tức giận: "Những gì tôi biết tôi đã nói cho cảnh sát hết rồi, mười năm trước đã nói hết rồi, chuyện khi đó là việc cả đời này tôi cũng không muốn nhắc lại, các người không có năng lực bắt hãm, lại bắt tôi nhớ lại những chi tiết đó, các người quá đáng rồi đấy! Bây giờ còn chế giễu, còn bảo tôi nói dối, sao tôi phải nói dối các người chứ?"

So với Viên Đình đang tức giận, Mộc Cửu vẫn bình tĩnh nhìn cô ta, như đang xem kịch, cô chậm rãi mở miệng: "Khi tôi vừa vào cửa, tôi vẫn chưa xác định được vì sao cô nói dối và che giấu bao nhiêu chuyện, nhưng mà..." Mộc Cửu dừng lại, hạ thấp giọng nói: "Lúc này cô đã bại lộ rồi, bại lộ hoàn toàn."

Viên Đình thở hổn hển, hơi nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: "Cô muốn nói cái gì?"

Mộc Cửu hơi nghiêng người về phía trước, giọng nói lộ vẻ u ám: "Cô mua căn nhà này không phải vì cô ấy mà là vì gã."

Cô nhìn nét mặt Viên Đình thay đổi, tiếp tục nói: "Cô sửa chữa, nhưng vẫn giữ lại hình dáng ban đầu của căn nhà, không phải vì cô ấy, cũng là vì gã."

Mặc dù trong lòng đang gào thét mãnh liệt nhưng trên mặt Viên Đình vẫn cố duy trì nét bình tĩnh, nở nụ cười nói: "Cái gì cô ấy, gã ấy, tôi không hiểu."

"Không, cô hiểu ý tôi." Mộc Cửu ép sát từng bước, nói xong cô thả người về phía sau, nhìn thẳng vào cô ta: "Khi cô biết chúng tôi đến tìm cô hỏi về chuyện năm đó, cô hỏi: Hãn lại gây án hả? Cô muốn biết có phải gã đã xuất hiện hay không? Mà khi nhận được câu phủ định, cô hơi mất mát."

Viên Đình lắc đầu giải thích: "Bởi vì hãn xuất hiện, các người mới có cơ hội bắt được hãn!"

Mộc Cửu lạnh lùng nói: "Đúng vậy không?"

Cô nhìn Viên Đình vì hốt hoảng mà nắm chặt tay: "Cô nghĩ là chúng tôi có thể bắt được gã hay cô với gã có thể gặp nhau?"

Viên Đình kinh ngạc nhìn Mộc Cửu: "Sao tôi lại muốn gặp hãn?"

Ánh mắt Mộc Cửu đen thẫm nhìn cô ta đăm đăm: "Bởi vì mười năm nay cô đều ở đây mong chờ hãn xuất hiện, hãn có thể về đây, nơi cuối cùng hãn gây án."

Ánh mắt Viên Đình chợt lóe, cô né tầm mắt của Mộc Cửu, nhìn xuống chiếc ly thủy tinh: "Cô đang nói bậy gì vậy? Nếu hãn xuất hiện tôi sẽ báo cảnh sát, sẽ giúp Hiếu Dư báo thù."

Mộc Cửu chậm rãi lắc đầu, cô xoay ly thủy tinh trong tay một vòng rồi mặt đối mặt với Viên Đình nói: "Cô sẽ không báo cảnh sát, bởi vì với cô hãn không phải hung thủ, không phải là kẻ cuồng giết người, cũng không phải là kẻ ăn thịt người mà đơn giản chỉ là hãn, một người đàn ông mà thôi."

Viên Đình cắn chặt môi, tựa hồ đang khắc chế tâm trạng của mình: "Nhưng hãn đã giết bạn tôi!"

Mộc Cửu nghe xong, nói bằng giọng bình thản: "Vậy thì sao?"

Viên Đình dường như bị kinh sợ bởi ba chữ này, cô ta ngây ngốc nhìn Mộc Cửu.

"Cô vốn không để tâm mà?" Mộc Cửu nói đoạn, cô nghiêng người về phía trước áp chế cô ta, cô nhìn thoáng qua cây bút Viên Đình đang nắm chặt trong tay: "Nếu không sao cô lại giữ cây bút máy này, ban nãy khi nói chuyện cô còn cố tình đi lấy nó."

Viên Đình càng siết chặt cây bút, nuốt ngụm nước miếng nói: "Đây là vật may mắn của tôi, cầm nó sẽ khiến tôi..."

"Nói dối." Mộc Cửu lại lần nữa cắt ngang lời giải thích của cô ta: "Hoa hồng ăn thịt người, cô có biết vì sao mọi người lại đặt cho hãn cái danh hiệu này không?" Cô nhìn ánh mắt chột dạ của đối phương: "Một là vì hãn ăn thịt người, hai là vì hãn yêu hoa hồng tha thiết, ba là vì cây bút trên tay cô có khắc hoa hồng, đây là đồ của hãn."

Viên Đình vội vàng nói: "Đây là đồ của tôi."

Mộc Cửu bình tĩnh mở miệng: "Dĩ nhiên, hãn tặng cho cô rồi."

Viên Đình dùng hai tay ôm ngực, cô ta dùng hai tay để giấu kín cây bút trong lòng: "Cô có bằng chứng gì?"

"Tôi không có bằng chứng nhưng ánh mắt và động tác của cô đã giúp tôi chứng minh."

Các cô nhìn nhau vài giây rồi Viên Đình dời tầm mắt đi, hừ một tiếng nói: "Cô thật hoang đường!"

Mộc Cửu lạnh lùng nhìn cô ta nói: "Cô cảm thấy so với người yêu hung thủ giết bạn của mình thì ai hoang đường hơn?"

Viên Đình kinh hoàng nhìn Mộc Cửu, gào to phủ nhận: "Tôi không có."

Mộc Cửu hạ thấp giọng nói, ánh mắt đen thẫm như nhìn thấu lòng người: "Cô có, vì thế cô mới mua căn nhà này, đây là nơi duy nhất cô từng tiếp xúc với hắn. Cho dù cô đã từng sửa chữa nhưng vẫn không thay đổi nơi này, cô muốn giữ lại hình dáng khi đó, như vậy cô có thể hồi tưởng lại lúc đó. Cô biết hắn thích hoa hồng nên trên ly thủy tinh của cô đều có hoa hồng, trên mấy bát đĩa của cô cũng có hoa hồng."

Ánh mắt Viên Đình hoảng loạn, bộ dạng như bị nhìn thấu: "Nói bậy, cô đang ở đây nói bậy!"

Tốc độ lời nói của Mộc Cửu rất chậm, nói từng chữ từng chữ: "Nói bậy? Vậy hãy nghe câu trả lời trước đó của cô nhé, cô miêu tả hắn khác xa người bạn Tống Hiểu Dư của cô, bởi vì lòng cô đã bị động tác hắn thu hút, nên cô căn bản không quan tâm bạn của cô đã trải qua những gì, thậm chí cô còn nảy sinh đổ kị, vì cô chỉ gặp kẻ ăn thịt người có một giờ, cô ghen ghét bạn cô."

Cô ta lắc đầu như điên, gắng sức phủ nhận: "Không! Không!"

"Hắn cởi quần áo của cô ấy, khi đó cô ấy mặc chiếc váy mới mua, hắn đã nhìn thân thể của cô ấy thật lâu." Mộc Cửu lặp lại lời của cô ta nói, sau đó liếc nhìn bộ quần áo dưới chiếc áo khoác của cô ta, trong ánh mắt hiện lên vẻ giễu cợt:

"Cô ấy mặc quần áo mới, còn cô chỉ mặc bộ đồ ở nhà, điều này khiến cô ghen tị, cô đang nhớ lại vì sao Tống Hiểu Dư lại muốn trang điểm thật đẹp, vì sao người thu hút hắn là cô ấy không phải là cô? Hắn nhìn thân thể

cô ta thật lâu, nhưng không có nhìn cô, điều này khiến cô ghen tị, ánh mắt hằn ôn nhu, mê đắm, nhưng chỉ thuộc về cô ấy, không thuộc về cô."

Mắt Viên Đình đỏ hoe, cô ta nắm chặt ghế sofa, ánh mắt tức giận nói: "Đừng nói nữa! Đừng nói nữa!"

Mộc Cửu nhìn cảm xúc kích động muốn chạy trốn của Viên Đình, cô quyết định kích thích cô ta một chút: "Cô nói anh ta cười với cô, nhưng trong lời khai mười năm trước của cô không có điều này, bởi vì hẳn căn bản không có cười với cô, cô chỉ ngồi ở trong căn phòng này chứng kiến điều đó mà thôi, cô nhớ mỗi ánh mắt của hẳn, mỗi lời hẳn nói, sau đó tự tặng ảo giác cho mình, mười năm đủ để cô tự thôi miên chính mình.'

"Không! Không đúng." Điều này kích thích tinh thần cô ta rất lớn, cô ta trợn tròn mắt, nét mặt giống như một người điên, từ tức giận biến thành cười ngơ ngẩn: "Hẳn thật sự đã nở nụ cười với tôi! Là tôi! Hẳn còn..." Như ý thức được sai lầm của mình, cô ta nhanh chóng ngậm miệng lại.

"Hẳn còn cái gì?" Mộc Cửu nhanh chóng nắm bắt được: "Hẳn còn nhìn thấy ánh mắt cô, hẳn biết cô đang suy nghĩ cái gì, sau đó khi hẳn cười trối cho cô, hẳn còn đút cô ăn." Cô dừng lại một chút rồi mở miệng nói: "Ăn nội tạng của Tống Hiếu Dư.'

Câu nói cuối cùng khiến Viên Đình xụi lơ trên ghế salon, cô ta nhìn người phụ nữ trông nhỏ xinh lại đáng sợ trước mặt, hơi yếu ớt cười: "Sao cô biết?"

"Ban đầu tôi đã nói rồi, cô đã bại lộ, bại lộ hoàn toàn." Mộc Cửu trừng mắt nhìn, lại nghĩ tới một điểm: "Còn có một điểm quan trọng cô đã nói dối, bởi vì cô đã nhìn thấy mặt mũi của hẳn, hẳn biết cô nhất định sẽ không báo cảnh sát.'

Viên Đình không còn gì để nói, cô ta cúi đầu, si ngốc nhìn cây bút máy trong tay.

"Mười năm nay cô vẫn chưa quên được hẳn, vẫn ở đây chờ hẳn xuất hiện, trên giá sách đều là sách tâm lý học, trong phòng cô chắc vẫn còn giữ những tư liệu cô thu thập được về hẳn, cô muốn biết rõ về hẳn, đợi đến khi gặp gỡ hẳn lần nữa, cô sẽ cam tâm tình nguyện trở thành 'thức ăn' của hẳn."

"Có phải cô cảm thấy tôi điên rồi không? Không hề." Viên Đình nghiêng đầu cười lạnh: "Hahaha, cô sẽ không hiểu đâu, chỉ có từng gặp mới hiểu được, hẳn rất dễ tâm đến cô ấy, tôi là người duy nhất ở bên cạnh hẳn, nhìn hẳn hoàn thành tất cả công đoạn, tôi là duy nhất đấy, duy nhất đấy..." Miệng cô ta không ngừng lặp lại ba từ này, mười năm nay, cô ta giống như tự thôi miên chính bản thân mình.

Mộc Cửu lạnh lùng nhìn người phụ nữ đáng hận đến bi ai này, cô đứng dậy nói với Viên Đình câu cuối cùng: "Mười hai năm trước, Tống Hiểu Dư đã từng cứu cô một mạng."

Câu nói ấy rót vào tai cô ta, nụ cười cô ta ngừng lại, ánh mắt cô ta rơi giọt nước mắt, không biết là vì hẳn hay vì cô ấy.

Mộc Cửu chẳng liếc nhìn Viên Đình mà đi tới cửa, Tần Uyên đứng ở ngoài cửa nghe được tiếng động, quay đầu lại nhìn cô.

Mộc Cửu đi tới bên cạnh anh, dường như cô hơi mệt, cô nghiêng đầu, tựa vào trên người Tần Uyên, giọng nói vang lên: "Trong nhà cô ấy có lẽ có bức họa của Hoa hồng ăn thịt người."

Tần Uyên hơi sững sờ, sau đó đưa tay vuốt tóc cô: "Lợi hại."

Mộc Cửu ngẩng đầu lên, sau đó mới thò tay tìm kiếm trong túi của anh.

"Em tìm cái gì?"

"Ăn." Mộc Cửu mở miệng, nhưng cô phát hiện trong túi anh không có gì cả.

Tần Uyên không khỏi nở nụ cười: "Em đói rồi?" Anh cho rằng Mộc Cửu chỉ lấy cớ, nên anh vẫn đứng ở cửa chờ cô, anh không yên tâm về cô.

Mộc Cửu nhìn anh, đầu môi nói: "Ừ, em đói rồi."

NGƯỜI ĐIỀU KHIỂN TÂM LÝ II

Dực Tô Thức Quý
www.dtv-ebook.com

Chương 26

Chúng ta mãi mãi không biết được giây tiếp theo đang chờ đợi chúng ta là cái gì?

Đúng như Mộc Cửu suy đoán, trong phòng ngủ của Viên Đình dán đầy tư liệu về hoa hồng ăn thịt người, từ vụ án đầu tiên đến vụ án cuối cùng, cô ta sưu tầm tất cả tư liệu, phần lớn đều cắt trên báo xuống, còn dùng bút đỏ khoanh tròn lên những bức tranh, bên cạnh còn dính những tấm ảnh hiện trường vụ án, toàn bộ đều do cô ta chụp lại.

Hơn mười năm, cảnh sát đang tìm hoa hồng ăn thịt người, cô ta cũng tìm, cảnh sát tìm vì muốn đưa hăng ra công lý, còn cô tìm chỉ vì muốn gặp hăng một lần, thậm chí hy vọng trở thành 'thức ăn' của hăng. Chuyện điên khùng khiến người ta khó tin như vậy chỉ vì cô ta đã yêu đến điên cuồng, vụn vụn mất rồi.

Bên trong tư liệu có một bức tranh, là người đàn ông mặc âu phục khoảng hơn 30 tuổi, mày kiếm, ánh mắt kiên định và dịu dàng, khóe miệng hơi rướn lên giống như một quý ông tao nhã, nhưng hăng chính là hoa hồng ăn thịt người, kẻ biến thái giết bốn mươi lăm mạng người trong vòng bốn năm.

Sau khi cảnh sát đến phòng ngủ của Viên Đình, lấy toàn bộ tư liệu trong tủ quần áo của cô ta, thì cô ta chỉ đứng ở cửa nhìn, nhìn những thứ cô ta sưu tầm suốt mười năm bị bỏ vào trong thùng, cả người cô ta chết lặng. Nhưng khi nhìn thấy bức tranh cô ta vẽ cũng bị tháo xuống, chuyện này đã kích thích cô ta, cô ta nổi điên lên, gào thét muốn xông lên: "Không được

đưa anh ấy đi! Trả anh ấy lại cho tôi! Đó là vật thuộc về tôi! Là của tôi đấy!"

Viên Đình bị ngăn lại, nhưng cô ta vẫn gào lên, thậm chí cô ta còn dùng tay ngăn mặt người cảnh sát đã giữ cô ta lại, bức tranh ấy như toàn bộ mười năm của cô ta, cô ta từ bỏ lương tri, từ bỏ bạn bè, là thứ duy nhất còn sót lại, thế mà giờ người ta cũng muốn cướp đi, việc này như có ai đó cầm dao khứa một dao lại một dao trên người cô ta.

Viên Đình nhanh chóng bị cảnh sát khống chế, cô quỳ xuống đất khóc nức nở nhìn bức tranh bị bỏ vào trong gương cuối cùng nắp thùng bị đóng lại.

"Á, á..... Đó là của tôi mà" Cô ta dường như đã tiêu hết sức lực cuối cùng, ngã quỵ trên mặt đất.

Mộc Cửu nhìn người phụ nữ phía sau lưng cô, nhìn người phụ nữ đang điên loạn hoàn toàn, Hoa hồng ăn thịt người đã giết tổng cộng bốn mươi chín mạng người, nhưng những người hản làm tổn thương đâu chỉ dừng lại ở con số ấy.

Rời khỏi nhà Viên Đình, Tân Uyên với Mộc Cửu mang tư liệu trở về cục, Tân Uyên đưa bức tranh của Viên Đình cho Thạch Nguyên Phi đối chiếu với ảnh chụp CMND trong hệ thống.

Thạch Nguyên Phi nhận lấy bức tranh, không khỏi sửng sò, nháy mắt nhìn Tân Uyên: "Đội trưởng đây là hoa hồng ăn thịt người sao?"

Trần Mặc nghe xong cảm thấy kì lạ: "Ai vẽ bức tranh này vậy?"

"Viên Đình."

Nghe vậy các thành viên trong đội đều kinh hãi: "Nhân chứng?"

Hồng Mai nghi ngờ, cảm thấy khó tin: "Chẳng phải cô ta nói khi đó hung thủ đeo khăn trùm đầu nên cô ta không nhìn rõ mặt sao?"

"Không, cô ta nhìn thấy." Mộc Cửu móc bút ghi âm trong túi ra, đưa cho Đường Dật.

Mấy người bọn họ nghe quá trình Mộc Cửu thẩm vấn, càng nghe mắt họ càng trừng lớn, Hồng Mai lấy tay bịt miệng, bọn họ không ngờ sẽ có chuyện như vậy, một người được xem là người bị hại nhưng lại yêu kẻ hoa hồng ăn thịt người giết chết bạn mình, vì tên ăn thịt người đó, che giấu suốt mười năm.

Thạch Nguyên Phi vừa dùng máy tính đối chiếu với bức tranh, vừa hỏi Mộc Cửu: "Mộc Cửu, cô ta thực sự đã ăn, ăn...?" Anh thật sự không dám tiếp nhận điều này, đó là bạn của cô ta, cho dù là người lạ, nhưng ăn thịt người....

Mộc Cửu nghiêng đầu nhìn anh, nét mặt không đổi, gật đầu.

"Trời ạ." Thạch Nguyên Phi che ngực, cảm thấy buồn nôn, không phải ép buộc mà là tự nguyện, như thế còn là con người sao?

Hồng Mai tức giận nói: "Lúc trước Tống Hiếu Dư từng cứu mạng cô ta, sao cô ta có thể như vậy?"

Mộc Cửu nói: "Bởi vì tâm lý của cô ta đã bị bóp méo rồi."

Bọn họ tưởng rằng tâm lý hung thủ rất khó hiểu nào ngờ ngay cả lòng người cũng không tài nào giải thích nổi, các thành viên trong đội càng thêm bội phục Mộc Cửu, đây là lần đầu tiên cô ấy gặp Viên Đình, nhưng chỉ trong thời gian ngắn cô ấy đã dựa vào cặp mắt của mình nhìn thấu người phụ nữ đó, bởi móc ra bí mật cô ta che giấu suốt mười năm trời.

Thạch Nguyên Phi nhìn cô với vẻ sùng bái: "Mộc Cửu, em..."

Còn chưa dứt lời, Mộc Cửu đã biết anh ta muốn nói gì, gật đầu nói: "Ừ, em biết rồi."

Đường Dật đi đến bên cạnh Thạch Nguyên Phi nhìn bức tranh, mở miệng hỏi: "Nhưng bức tranh của Viên Đình có đáng tin cậy không? Dù sao cô ta cũng đâu nhìn hẵn mà vẽ, nhờ có độ chênh lệch thì sao?"

Mộc Cửu lại nói: "Đây là người đàn ông cô ấy yêu nhất, khuôn mặt của hẵn đã khắc sâu trong tâm trí cô ta, cô ta không quên đâu."

Những người nghe ở đây chẳng ai thấy cảm động, tình yêu dị dạng như thế chỉ khiến người nghe thấy ớn lạnh.

Lúc này, Tần Uyên đột nhiên phát hiện không nghe thấy tiếng của Triệu Cường, vì vậy hỏi: "Triệu Cường đâu rồi?"

Tần Uyên vừa nói, bọn họ mới phản ứng kịp, Đường Dật ồ một tiếng: "Kỳ lạ, đội trưởng, anh không gặp anh ta sao? Lúc anh ta gọi điện về, anh ta đã lái xe đi rồi."

Tần Uyên nhắm tính thời gian, bọn họ đã chờ ở đó rất lâu, nếu như cậu ta đi chung với nhóm cảnh sát sau thì phải đến rồi chứ, trừ phi, anh nhú mày: "Cậu ta lái xe đi một mình sao?"

Trần Mặc gật đầu: "Đúng."

Đường Dật nghĩ thầm: "Nhẽ nào anh Cường lại bị lạc đường?"

Bọn họ đang nói chuyện thì điện thoại của Thạch Nguyên Phi reo lên, anh ta cúi đầu nhìn: "Là Triệu Cường." Nhanh chóng nhận điện thoại, anh mở loa ngoài ra.

"Alo, Triệu Cường."

Trong điện thoại truyền đến giọng nói gấp gáp của Triệu Cường: "Thạch Nguyên Phi, cậu mau xem giúp tôi bây giờ tôi đang ở đâu thế?"

Thạch Nguyên Phi nghe xong suýt nháy dựng lên, mở to hai mắt nhìn điện thoại di động chăm chăm, còn dùng ngón tay chỉ mình: "Anh đang ở đâu, sao lại hỏi tôi?"

Triệu Cường nói bằng giọng vô tội: "Tôi bị lạc đường rồi, nhưng bên cạnh không thấy cột chỉ đường."

Thạch Nguyên Phi liếc mắt, tiếc là lúc này Triệu Cường không nhìn thấy: "Anh hay thật đấy, trên xe anh có hệ thống chỉ đường đấy, đừng nói với tôi anh không biết dùng nhé?"

Triệu Cường gào lên: "Nhưng vấn đề ở đây là nó đã dẫn tôi đến cái chỗ quỷ quái nào rồi."

"Tôi phục anh rồi đấy." Thạch Nguyên Phi thông qua định vị xác định vị trí của Triệu Cường, nhưng lại trợn to mắt: "Tôi tìm thấy anh rồi, sao anh lại đến chỗ đấy?"

Rõ ràng ngược hướng với nơi cần đến, Thạch Nguyên Phi hết cách, chỉ đành chỉ anh ta: "Anh cứ đi thẳng, sau đó đến phía trước thì quay đầu xe lại."

"Đúng, cứ đi thẳng, sau đó rẽ sang đường nhỏ bên phải." Thạch Nguyên Phi nhìn chiếc xe Triệu Cường đang phóng nhanh trên màn hình thì gào lên: "Ấy, ấy ấy, là ngã rẽ bên phải, bây giờ anh đang rẽ trái rồi."

Thạch Nguyên Phi nghĩ có lẽ giờ bảo anh chết còn sướng hơn!

Tất cả mọi người trong văn phòng không dám nghe tiếp, Tần Uyên đưa tay xoa xoa mi tâm, lần sau tuyệt đối không thể để Triệu Cường một mình lái xe ra ngoài.

Cuối cùng, Thạch Nguyên Phỉ quả thật mất kiên nhẫn đành giao Triệu Cường lại cho Đường Dật - người vô cùng có kiên nhẫn, khi Triệu Cường còn đang quẹo trái, quẹo phải thì Thạch Nguyên Phỉ đã tìm thấy một người đàn ông có chiều cao tương xứng với bức họa.

Thạch Nguyên Phỉ suy nghĩ, hơi bất dĩ nói: "Chúng ta có lẽ nên cảm ơn bức tranh của Viên Đình nhỉ?"

Tần Uyên nhìn bức ảnh người đàn ông xuất hiện trên màn hình, thấp giọng nói: "Nếu như cô ta chẳng che giấu mười năm, có lẽ hoa hồng ăn thịt người đã sa lưới rồi."

Thạch Nguyên Phỉ thở dài: "Đúng vậy, người bị hại mới sẽ không xuất hiện."

"Thạch đầu, mau điều tra tư liệu về hắn."

Thạch Nguyên Phỉ nhanh chóng điều tra tư liệu về hắn, nhìn những tài liệu xuất hiện trên màn hình, anh nghiêng đầu nhìn về phía Tần Uyên: "Đội trưởng, hắn chết rồi, tám năm trước đã chết rồi."

Mục lục

[Chương 27: Quý Ông Ăn Thịt Người](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Lời Cuối](#)

[Chương 32](#)

NGƯỜI ĐIỀU KHIỂN TÂM LÝ II

Dực Tô Thức Quý

Chương 27: Quý Ông Ăn Thịt Người

Mọi người ở đây nghe được đều vô cùng khiếp sợ : "Tám năm trước đã chết?"

Tần Uyên nhìn tư liệu trên màn hình máy tính cẩn thận nói: "Còn chưa thể xác định người đàn ông này có phải là 'Hoa hồng thực người ma' (Hoa hồng ăn thịt người) "

Đường Dật nhíu mày nói: "Nhưng xác định như thế nào bây giờ ? Năm đó ở hiện trường vụ án hung thủ đều không có lưu lại bất cứ cái gì dù là DNA hay dấu vân tay." Hung thủ sở dĩ nhiều năm như vậy đều không bị phát hiện chính là bởi vì hắn gây án rất tinh tế ,cẩn thận, không có lưu lại một chút manh mối.

"Trước tiên phải nhờ Viên Đình tới giúp chúng ta xác nhận."

Mọi người nhìn về người vừa mở miệng Mộc Cửu đang ngồi an nhàn trên ghế , Thạch Nguyên Phi búng tay một cái: "Đúng vậy, cô ta là người duy nhất gặp qua hung thủ , mà cô ta lại yêu hắn, nhìn người mà mình đã nhưng nhớ mười năm khẳng định sẽ lập tức nhận ra ."

Tần Uyên cùng Mộc Cửu cầm ảnh chụp tới phòng thẩm vấn , Tần Uyên đi đến phòng giám sát bên cạnh , còn Mộc Cửu đi đến thẩm vấn Viên Đình , vì không khống chế được cảm xúc của mình , cảnh sát đã cho còng một tay cô ta lại treo lên cao (Nguyên bản : tay nàng thượng bị khảo thượng thủ khảo), khi được áp giải đến phòng thẩm vấn ,Viên Đình không kêu không khóc mà lại ngồi yên lặng nhìn mặt bàn không nhúc nhích.

Cho nên đối với việc có người tiến vào, Viên Đình không có bất kì phản ứng gì , vẫn duy trì trạng thái ban đầu , mãi cho đến khi Mộc Cửu ngồi đối diện Viên Đình ,gọi tên cô :

"Viên Đình."

Đối diện truyền đến thanh âm làm Viên Đình cả người run lên, cô chậm rãi

ngẩng đầu, liền đối diện với đôi mắt đen nhánh

Biểu tình chết lặng trong nháy mắt chuyển thành phần nộ, chỉ một cái nhìn của Mộc Cửu đã khiến bí mật của cô ta che giấu suốt mười năm bị vạch trần , chính người phụ nữ trước mặt đã cướp đi mọi thứ của cô , Viên Đình nghiêng rãnh nghiêng lợi nói: "Là mày!"

Mộc Cửu sắc mặt bình tĩnh mà nhìn cô ta : "Là tôi."

Viên Đình gào thét: "Mày còn tới làm gì? Còn định cướp đi cái gì của tao nữa ?!"

Mộc Cửu không quan tâm đến sự tức giận đó bình tĩnh nói : "Tôi muốn cho cô xem một bức ảnh " Mộc Cửu lấy ra bức ảnh đặt trên bàn, từ đầu đến cuối nhìn chăm chăm vào mắt Viên Đình .

Viên Đình thấy ảnh chụp trên bàn , nhìn ảnh người đàn ông đó , lập tức trừng lớn hai mắt, ngực kịch liệt phập phồng, khiếp sợ , tiếp theo ức chế sự vui sướng, đôi tay bởi vì kích động mà run rẩy , liền như vậy si ngốc mà nhìn ảnh chụp , rồi mở miệng cười .

Là hấn, là hấn! Cô liếc mắt một cái là có thể khẳng định!

Hấn đang nhìn cô , hấn lại đang nhìn cô, Viên Đình vĩnh viễn cũng không quên được cảm giác khi đó , cái cảm giác bị hấn nhìn chăm chú ,suốt mười năm, cô rốt cuộc lại một lần nữa được nhìn thấy hấn, cho dù chỉ là nhìn hấn qua ảnh chụp, nhưng như cũ vẫn làm cô kích động không thôi.

Viên Đình cười đến chảy nước mắt , duỗi tay muốn đụng vào kia bức ảnh, khi sắp đụng tới ,trước một giây, ảnh chụp bị lấy mất.

Ảnh chụp liền biến mất trong tầm mắt , Viên Đình trợn to mắt nhìn Mộc Cửu đem ảnh chụp cầm trở về, tầm mắt hướng về phía trước, thấy được một khuôn mặt không có biểu tình .

Mộc Cửu nhìn thẳng vào đôi mắt Viên Đình , chậm rãi mở miệng: "Tôi tới chỉ là nhờ cô giúp chúng tôi xác định người đàn ông này có phải hoa hồng ăn thịt người hay không " Cô ta phản ứng không hề phòng bị chỉ là bản năng trong vô thức , cho nên dù Viên Đình không tỏ ra bất kì thái độ gì , Mộc Cửu vẫn có thể xác định người đàn ông này chính là hoa hồng ăn thịt người.

Viên Đình lúc này mới bừng tỉnh phát hiện chính mình vừa rồi làm cái gì,

cô đã làm bại lộ thân phận của hần, cô trừng mắt lên nhìn Mộc Cửu , nhưng ngay sau đó lại nghĩ tới cái gì đó ,cô ta nở nụ cười: "Ha ha , các người bắt không được hần, mười năm trước các người bắt không được, hiện tại làm như thế nào bắt được đây?"

"Chúng tôi chính xác không bắt được hần." Mộc Cửu nhìn về phía trước , hạ giọng từng chữ từng chữ nói ra : "Bởi vì hần đã chết."

Viên Đình cả người chấn động, không thể tin được nhìn Mộc Cửu:"Cái, cái gì, cô nói cái gì?"

Mộc Cửu lạnh lùng nói : "Hần tám năm trước đã chết."

"Mày nói bậy! Mày nói bậy! Hần sao có thể chết, không thể, không thể!"

Viên Đình lắc mạnh đầu, liều mạng phủ nhận, cô ta thậm chí dùng tay muốn che đi tai của mình , nhưng mà tay cô ta bị còng nên không thể làm gì , cô ta phát điên dường như dùng năm đấm hướng tới Mộc Cửu : "A a! Mày nói dối, Mày....."

Mộc Cửu mở miệng đánh gãy câu nói của người phụ nữ đang điên loạn trước mặt , sửa cho đúng rồi nói: "Người nói dối vẫn luôn là cô."

"Không! Không!" Viên Đình muốn đứng lên đuổi tay muốn bắt Mộc Cửu, nhưng một tay bị còng , cô chỉ có thể áp tay còn lại lên trên bàn, nhưng như thế nào cũng không bắt được Mộc Cửu ,cô ta gào thét lớn: "Đem hần trả lại cho tao, trả lại cho tao!"

Mộc Cửu đứng lên, trên cao nhìn xuống, dùng ngữ điệu bình thản mở miệng: "Viên Đình, nếu mười năm trước cô không có dấu diếm , có lẽ năm đó cô còn có thể một lần nữa nhìn thấy hần." cô đẩy ghế ra tiến về phía cửa ,đi qua Viên Đình , lạnh lùng nói: "Cô nói đi?"

Âm thanh truyền đến tai Viên Đình, tiếng hét đột nhiên ngừng lại , vài giây tiếp theo nó vang lên nhưng càng thêm tê tâm phế liệt , Viên Đình đã hoàn toàn điên rồi : "A! A a a! A a a a a a!" Tiếng hét vang vọng toàn bộ phòng thăm vấn, cô mười năm hy vọng , chờ đợi để được gặp hần nhưng đến hôm nay bỗng chốc mọi thứ biến thành tro tàn.

Cô sẽ không còn được gặp lại hần, sẽ không còn được gặp lại.....

"Ảnh chụp! Đúng rồi, ảnh chụp, đem ảnh chụp cho tôi !" Viên Đình cầu xin nhìn Mộc Cửu: "Xin cô !"

Mộc Cửu mở cửa quay đầu lại nhìn cô ta một cái, trực tiếp đi ra ngoài.

***

Tần Uyên cùng Mộc Cửu trở lại văn phòng, Triệu Cường ở bên ngoài lái xe hơn một giờ cuối cùng cũng đã trở lại.

"Đội trưởng, Mộc Cửu tôi đều nghe được, em làm tốt lắm!" Sau đó nhìn thấy ánh mắt Mộc Cửu, Triệu Cường còn không quên bao biện: "Đều tại GPRS hướng dẫn! Chỉ đường không rõ ràng."

Lam Tiêu Nhã nghe xong nói: "Toàn thế giới hướng dẫn đều rõ ràng chỉ có một người thì không rõ."

(Nguyên bản: Triệu Cường còn không quên biện giải: "Đều là này hướng dẫn hồ ta! Chỉ lộ đều chỉ không rõ ràng lắm.")

Lam Tiêu Nhã nghe xong ở một bên phun tào nói: "Toàn thế giới hướng dẫn đều hồ người một người hảo đi.")

Triệu Cường đành phải bĩu môi không nói.

Tần Uyên đi đến bên cạnh Thạch Nguyên Phi: "Thạch Đầu, tìm một chút tư liệu về người này."

Thạch Nguyên Phi chạy nhanh về phía máy tính: "Hắn tên là Lục Hưởng Thanh, nam, chết năm 37 tuổi, điều tra ra được hồ sơ bệnh án ở bệnh viện có ghi thời kì cuối ung thư, hắn là chết vì bị bệnh."

'Hoa hồng ăn thịt người' mười năm không có gây án, đối với thân phận và hành tung của hắn vẫn luôn không rõ ràng, như vậy tên tội phạm giết người liên hoàn tránh được cảnh sát nhiều năm truy bắt, thế nhưng cuối cùng là chết vì ung thư, đây là điều mà mọi người không dự đoán đến, có lẽ hắn cũng không nghĩ tới.

Đường Dật nghe xong hỏi Lam Tiêu Nhã: "Chị Tiêu Nhã, hắn bị ung thư với việc hắn ăn thịt người có quan hệ sao?"

Lam Tiêu Nhã lắc đầu: "Chưa khám nghiệm tử thi, nên không thể phán đoán."

Triệu Cường nắm chặt tay cắn giận nói: "Nếu thật là bởi vì ăn thịt người mà nhiễm bệnh, thì thật đúng là báo ứng! Bốn mươi chín mạng người!"

(Nguyên bản: Lam Tiêu Nhã lắc đầu, "Chưa đi đến hành quá thi kiểm, này ta không thể phán đoán.")

Triệu Cường nắm chặt năm tay cảm giận nói: "Nếu thật là bởi vì ăn thịt người thịt nhiễm bệnh, kia thật đúng là báo ứng! Bốn mươi chín điều mạng người đâu!")

Tần Uyên nhìn Lục Hương Thanh nhú mày nói: "36 tuổi khi kiểm tra phát hiện ung thư, xem ra hẳn là bởi vì sinh bệnh mà không có gây án nữa."

"Cho nên nếu năm đó hẳn không có bệnh, hẳn sẽ vẫn tiếp tục gây án cho đến khi bị bắt" Triệu Cường nói xong cảm thấy lạnh cả người, nếu thật là như vậy, thì sẽ có thêm bao nhiêu người bị thiệt mạng nữa .....

Tần Uyên hơi suy tư, mở miệng hỏi Thạch Nguyên Phi: "Thạch Đầu, hẳn còn có người thân nào khác không?"

Thạch Nguyên Phi đánh bàn phím, lập tức tra được: "Có, hẳn còn có một người em."

"Đem địa chỉ gửi vào điện thoại cho tôi, chúng ta đi tìm em hẳn"

NGƯỜI ĐIỀU KHIỂN TÂM LÝ II

Dực Tô Thức Quý

Chương 28

(Bóng tối che dấu hết tất cả , bao gồm tội ác)

Tần Uyên cùng ba người đi đến nhà em Lục Hưởng Thanh - Lục Hưởng Thần , Lục Hưởng Thần so Lục Hưởng Thanh nhỏ hơn ba tuổi, tuy rằng là anh em , nhưng dù là từ diện mạo hay là thân phận địa vị đều kém hơn rất nhiều, Lục Hưởng Thần diện mạo bình thường, từ sau khi tốt nghiệp , thay đổi vô số công việc, nhưng đều làm những công việc chức vụ thấp kém , mà Lục Hưởng Thanh là luật sư, hưởng thụ sự tôn kính từ người khác , nhưng chính một người ôn tồn, cử chỉ, khí chất đều giống như một người đàn ông trưởng thành có học thức , lại là người mười mấy năm trước làm ai cũng run sợ vì vụ án 'Hoa hồng ăn thịt người ' , giết hại bốn mươi chín người vô tội rồi ăn nội tạng của bọn họ .

Lục Hưởng Thần hiện tại ở nhà của Lục Hưởng Thanh trước khi qua đời ,hắn từng có một đoạn hôn nhân, nhưng vài năm sau liền ly hôn, không có con , sau đó bán nhà ở lúc trước, khi Lục Hưởng Thanh chết liền một mình ở tại nhà anh hắn .(Nguyên bản : ...không có hài tử, phía trước trụ phòng ở bán, từ kia lúc sau liền một mình ở tại nơi này..)

Lục Hưởng Thần nhà ở lầu một, Tần Uyên ấn chuông cửa, một lát sau từ trong nhà truyền đến tiếng bước chân, đối phương không hỏi là ai, trực tiếp mở cửa, mà người mở cửa là Lục Hưởng Thần.

Tần Uyên đưa thẻ ngành: "Cảnh sát."

Lục Hưởng Thần nhìn thấy thẻ , trên mặt trong nháy mắt lộ ra một ít kinh hoảng, "Cảnh sát? Các người tìm tôi có chuyện gì sao?"

Tần Uyên hỏi tiếp nói: "Lục Hưởng Thanh là anh của cậu ?"

"Đúng vậy." Phát hiện cảnh sát không phải tới tìm mình, Lục Hưởng Thần lập tức thả lỏng chút: "Các người tìm hắn? Mấy năm trước hắn đã chết."

Tần Uyên gật đầu nói: "Việc này chúng tôi biết, chúng tôi hiện tại hoài nghi

Lục Hường Thần và vụ án giết người mười mấy năm trước có liên quan , cho nên tới đây tiến hành điều tra."

Lục Hường Thần nghe xong biểu tình biến đổi, không tin tưởng mà kêu lên: "Các người nói giết người ?! Anh ta làm sao có thể liên quan đến vụ án giết người ?" Hắn tỏ ra khiếp sợ không giống như là nguy trang.

"Không sai."

Lục Hường Thần nhìn bọn họ, buông tay nói: "Nhưng các người hỏi tôi cũng vô dụng, chuyện của hắn tôi cũng không biết "

Triệu Cường hỏi tiếp: "Đồ vật dùng trước khi chết của Lục Hường Thanh đâu?"

Lục Hường Thần mấp máy miệng, bắt đầu có chút mất kiên nhẫn: "Đồ điện gia dụng tôi vẫn dùng , đồ vô dụng liền ném đi , hắn đã qua đời, tôi cũng không để lại đồ của hắn làm gì , các người nói có phải hay không?" Trong lời nói của hắn biểu thị rõ ràng là muốn cùng Lục Hường Thanh phủi sạch mọi quan hệ , và có thể thấy được hắn cũng không muốn cho cảnh sát tiến vào trong nhà điều tra: "Căn nhà này có tầng hầm sao ?"

Đột nhiên xuất hiện giọng nữ làm Lục Hường Thần sửng sốt một chút, hắn lúc này mới chú ý tới kia bên cạnh ba cảnh sát nam có một cảnh sát nữ : "Tầng hầm ? Sao có thể? Nhà này chỉ có một tầng "

Tần Uyên nghe xong , liền nói: "Có thể cho chúng tôi xem được không ?"

Lục Hường Thần tựa hồ có chút không tình nguyện, đứng trước cửa ,không có trực tiếp cự tuyệt cũng không cho bọn họ vào nhà .

Mộc Cửu nhìn biểu tình của hắn có chút chột dạ, trực tiếp hỏi: " Có gì không tiện sao ?"

Lục Hường Thần nhìn cặp mắt kia, trong lòng cả kinh, ánh mắt hắn dao động một chút , sau đó nói : "Không có không có, vào đi."

Tần Uyên: "Làm phiền rồi ."

Lục Hường Thần nghĩ đến cái gì, từ tủ giày lấy ra bốn đôi dép : "Mọi người thay dép lê đi."

Nhìn bọn họ đổi dép lê, Lục Hường Thần để bọn họ vào.

Mộc Cửu đi cuối cùng, gọi Trần Mặc lại .

Căn hộ này có ba phòng và một phòng ở , phòng rất lớn, nhưng đồng thời

cũng rất lộn xộn , quần áo của Lục Hương thần vứt bừa bãi , hăn sinh hoạt rất lười thôi, trong nhà đồ đạc đều để linh tinh , trong phòng bếp lại càng bần.

Ở trên bàn có một hộp cơm , hăn thấy vậy cầm lấy rồi ném vào thùng rác: "Thật ngại quá , trong nhà có chút bừa bộn , mấy ngày không dọn ."

Bọn họ đi vào phòng khách , Tần Uyên hỏi Lục Hương Thần: "Lục tiên sinh, bốn ngày trước buổi chiều anh ở đâu, đang làm gì?"

Lục Hương Thần tính tính ngày, trả lời: "Bốn ngày trước? Tôi đi làm ."

Tần Uyên hỏi tiếp: "Từ đêm qua cho tới buổi sáng hôm nay anh ở đâu?"

Một bên Triệu Cường vừa nghe, lập tức liền hiểu , đội trưởng là muốn xác nhận Lục Hương Thần có thể là hung thủ gây án hay không , hai câu hỏi đều hỏi thời gian mà một cái là thời gian người chết mất tích , một cái còn lại là thời gian vứt xác

Lục Hương Thần nghe thấy cái này, ánh mắt dao động một chút, lấp bắp nói: "Đương, đương nhiên ở nhà ngủ ." Hăn nói xong lập tức liền thay đổi đề tài, cười cười: "Cái kia mọi người tùy tiện xem, tôi đi lấy nước".Nói xong liền đi vào phòng bếp.

Lục Hương Thần vừa đi, Triệu Cường liền hỏi Mộc Cửu: "Mộc Cửu, em thấy căn hộ này ở phía dưới có tầng hầm à ?" Mộc Cửu đi khắp phòng , thanh âm không hề phập phồng nói : "Theo điều tra ,mười năm trước người bị hại bị nhốt tại tầng hầm ,Lục Hương Thanh không có kết hôn, vẫn luôn là sống một mình, mà công việc của hăn rất bận, nếu muốn bảo đảm nội tạng người chết không hư hại, nhất định lúc nào cũng phải kiểm tra tình trạng thân thể người bị hại , cho nên hăn nhất định sẽ để người bị hại ở nơi gần hăn nhất"

Triệu Cường búng tay một cái: "A, có đạo lý, vậy nên hăn lấy tầng hầm làm nơi bảo quản, em Lục Hương Thanh như thế nào mà lại không biết ?"

Mà lúc này bên trong phòng bếp , Lục Hương Thần dáo dác lăm la lăm lét lau mồ hôi , nhìn bọn họ đi vào bên trong phòng, xác định không có vấn đề gì , hăn chạy nhanh đến phòng khách cầm một cái bao, sau đó bỏ lại dép lê, chân trần đi tới cửa, hăn chú ý động tĩnh trong phòng , một bên chạy nhanh thay giày, không nói gì ,lập tức liền chạy trốn đi ra ngoài.

Lúc trước khi vào phòng , Mộc Cửu gọi Trần Mặc ở ngoài cửa chờ, không cần đi vào, cho nên Trần Mặc vẫn luôn đứng ngoài , thân thể dựa vào vách tường, hút thuốc.

Hắn nghe được động tĩnh, tưởng rằng là bọn họ điều tra xong rồi, nhưng vừa nghiêng đầu nhìn , hắn nhíu mày ,người đi ra là Lục Hương Thần ,thân ôm một cái bao, lén lút mà chạy ra.

Trần Mặc vừa thấy không thích hợp, không tiếng động, lập tức phản ứng , đem điếu thuốc ngậm ở miệng, cơ hồ lúc Lục Hương Thần xuất hiện ,giây tiếp theo vươn chân nghiêng người liền hướng căng chân hắn đá, không biết bên ngoài còn có một người cảnh sát ,Lục Hương Thần liền không hề phòng bị mà ngã trên mặt đất, kêu lên đau đớn, tiếp theo hai tay đã bị khống chế ra sau lưng , sự việc diễn ra bất ngờ chỉ mất mấy giây .

Nghe được động tĩnh , Tần Uyên cùng Triệu Cường liền lao ra thấy được một màn, Trần Mặc trong miệng ngậm thuốc lá, một tay ấn đầu Lục Hương Thần xuống đất , một tay bắt lấy hai tay hắn bẻ ra đằng sau, mà Lục Hương Thần ngã trên mặt đất hoàn toàn không có cách nào nhúc nhích.

Triệu Cường vừa thấy nhin không được cảm thán: "Trần Mặc, cậu quả thực rất ngầu !"

Trần Mặc đối với câu nói này không có phản ứng , nhìn về phía Tần Uyên, báo cáo: "Đội trưởng, hắn vừa rồi muốn chạy trốn ."

Triệu Cường đi đến chỗ Lục Hương Thần , cúi đầu nhìn hắn: "Ai da, đây gọi là chột dạ ."

Lục Hương Thần ngẩng đầu, đầu bị kìm hãm , nhưng hắn vẫn không ngừng biện minh: " Không phải , tôi không có giết người, anh cảnh sát à tôi thật sự không biết cũng không tham dự ! Thật sự, tôi cái gì cũng không biết!"

Triệu Cường hoàn toàn không tin, chỉ vào hắn nói: "Cậu không có giết người ,không tham dự vậy cậu chạy cái gì ?"

"Tôi, tôi....." Lục Hương Thần chính là không nói, chỉ là lặp lại: "Dù sao tôi không có giết người!"

"Hắn buôn lậu thuốc phiện." Lúc này Mộc Cửu từ trong phòng đi ra, trong tay cầm một cái túi

Triệu Cường sách hai túi nói : "Buôn lậu thuốc phiện , khó trách thấy chúng

ta lại khẩn trương, cho nên hấn chạy trốn là bởi vì nguyên nhân này?"

"Đúng vậy, tôi buôn lậu thuốc phiện, tôi thừa nhận, nhưng đồng chí cảnh sát, tôi không có giết người!" Vì chứng minh chính mình không có giết người, Lục Hương Thanh một chút không giáo biện, trực tiếp nhận chính mình buôn lậu thuốc phiện .

Đã tra ra được thuốc phiện, hấn cũng thừa nhận, Tần Uyên mở miệng nói: "Trần Mặc, còng hấn lại ."

Trần Mặc còng tay hấn, sau đó đem hấn từ trên mặt đất nhấc lên.

Tần Uyên nghĩ đến vừa rồi hỏi hấn đêm qua làm gì, hấn tỏ ra chột dạ, liền hỏi: "Cậu đêm qua có phải đi giao dịch thuốc phiện không ?"

Lục Hương Thần gật gật đầu: "Đúng ."

"Về Lục Hương Thanh , có phải cậu vẫn che giấu cái gì đó không ?" Triệu Cường là cảm thấy hấn không đáng tin, nói không chừng còn giấu giếm cái gì đó.

Lục Hương Thần thật sự không nói dối , vẻ mặt đau khổ nói: "Không có, đồng chí cảnh sát , thật không có, hấn lúc nào cũng xem thường tôi , chúng tôi gần như không gặp mặt nhau , hấn sinh bệnh tôi mãi sau này mới biết ."

Mộc Cửu nhìn Tần Uyên gật đầu, tỏ vẻ Lục Hương Thần không nói dối, hấn đối với Lục Hương Thanh hoàn toàn không có cảm tình.

Ở trong nhà hấn tìm được thuốc phiện, Trần Mặc áp giải hấn lên xe cảnh sát, Tần Uyên cùng ba người tiếp tục điều tra.

Trừ bỏ phòng khách , còn lại ba phòng một là phòng ngủ, một là thư phòng, còn có một cái bị Lục Hương Thần coi như phòng để đồ bỏ đi , Triệu Cường dẫm mặt đất nửa ngày, không phát hiện ra cái gì cả : "Sẽ không có ở đây đi?"

Mộc Cửu không nói gì, đi một vòng , lại về tới phòng ngủ, ánh mắt quét một lần, cuối cùng dừng ở tủ quần áo , cô đi qua mở tủ , nhón chân lấy quần áo treo bên trong bỏ ra , Tần Uyên đi vào thấy, chạy nhanh đến: "Đề anh."

Tần Uyên đem quần áo lấy xuống đặt trên giường, mà Mộc Cửu vào tủ quần áo, duỗi tay gõ vào vách tủ, nghe thanh âm, phán đoán, sau đó quay đầu lại chỉ vào chính giữa , nhìn Tần Uyên nói: "Rỗng ruột."

Triệu Cường cũng đã đi tới, nghe được Mộc Cửu nói, lập tức hỏi: "Phải đem tủ quần áo dờ ra ?"

Tần Uyên đi đến một bên nhìn ,lúc sau nói: "Tủ quần áo gắn với tường"

Mộc Cửu: "Hắn là có cơ quan." Nhưng Tần Uyên sờ soạng tủ một lần, cũng không có phát hiện.

Triệu Cường tìm không thấy chốt mở, nghĩ đơn giản nói : "Bằng không trực tiếp phá đi?"

Mộc Cửu từ tủ quần áo đi ra, đôi mắt đen nhánh nhìn xung quanh tủ quần áo, sau đó đi đến bên cạnh đầu giường, cô ngồi ở trên giường, đem cái ngăn kéo tủ thứ nhất mở ra, luồn bàn tay vào, vào đến tận trong cùng đụng phải một cái gì đó nhô lên , liền ấn vào.

Tủ quần áo chuyển động , một đường hầm xuất hiện ở trước mặt Tần Uyên và Triệu Cường .

Đường hầm tối đen như mực, Trần Uyên cùng Triệu Cường và Mộc Cửu bước vào trong .

NGƯỜI ĐIỀU KHIỂN TÂM LÝ II

Dực Tô Thức Quý

Chương 29

Tần Uyên đi đằng trước, lấy di động mở đèn pin soi đường, Tần Uyên nhờ có ánh sáng mà tìm thấy công tắc đèn liền bật lên , dọc theo vách tường mấy cái đèn ngay lập tức sáng , chiếu ánh sáng xuống phía dưới bậc thang.

Triệu Cường và Tần Uyên đi xuống , nhưng ánh sáng đèn này lại quá yếu ớt, nên phía dưới vẫn là một mảng không thấy rõ , căn bản không thấy nơi đó có cái gì, Triệu Cường nuốt một ngụm nước bọt : "Tầng hầm này có vẻ rất sâu ."

Triệu Cường cảm thấy tầng hầm này có chút quỷ dị, chậm rì rì quay đầu lại, thấy được phía sau cái mặt vô cảm bình tĩnh của Mộc Cửu, hẳn đột nhiên có chủ ý:

"Cái kia , Mộc Cửu em xem em đang mang thai, đừng nên đi xuống."

Mộc Cửu nhìn hẳn trong chốc lát: "Sau đó anh cùng em đi lên ?"

Phát hiện tâm tư bị Mộc Cửu vạch trần Triệu Cường yếu ớt mở miệng:

"Đúng vậy, em xem em mà trên đó một mình đội trường không yên tâm ."

Tần Uyên quay đầu lại nhìn hẳn một cái, không phát biểu ý kiến.

Mộc Cửu gật đầu, "Anh Cường , em cùng Tần Uyên đi xuống, anh lên trên đợi đi."

Để thai phụ đi xuống , sau đó anh - một đại nam nhân ở trên chờ? Triệu Cường cho dù lá gan rất nhỏ bé nhưng cũng không hèn nhát như vậy , vì thế anh để Mộc Cửu đi ở giữa, còn mình đi cuối cùng, đi xuống cảm giác ngày một khác trước, quay đầu lại nhìn thoáng qua cửa hầm, trong lòng có chút thấp thỏm, vì sao luôn có cảm giác chờ bọn họ đi xuống cái cửa này sẽ tự động đóng lại ?!

Tần Uyên nghiêng thân mình đi xuống dưới, một tay cầm di động chiếu sáng, một tay khác nắm tay Mộc Cửu , cứ như vậy đi mấy chục bậc thang ,

bọn họ liền tới được tầng hầm .

Tần Uyên cầm di động chiếu tới vách tường, tìm được một loạt công tắc liền bật lên , giây tiếp theo, tầng hầm tối tăm có chút sáng , nhưng như cũ vẫn là ánh sáng yếu ớt , không đủ nhìn rõ.

Triệu Cường nhìn thoáng qua hít một ngụm khí lạnh: "Tầng hầm này cũng lớn quá đi !"

Dưới tầng hầm cơ bản cùng bên trên diện tích là giống nhau, chỉ có mấy bức tường , cũng không có phân chia phòng, cho nên nhìn có vẻ trống trải, tầng hầm không có trang hoàng, hoàn toàn là xi-măng u ám mà đơn điệu.

Ở giữa tầng hầm có một cái lồng sắt to, đã rỉ sét , hiển nhiên, đây là cái mà Lục Hương Thanh dùng để giam giữ người bị hại , hẳn thường cầm tù bọn họ mấy ngày, cơ bản chỉ cấp nước, không cho đồ ăn, cho đến người khi thân thể người bị hại đạt tới trạng thái hãn vừa lòng , hẳn liền sẽ "ăn" bọn họ, ở trong mắt hãn, người bị hại không phải người, không phải đồng loại của hãn, mà chỉ là "đồ ăn" của hãn.

Chỉ là nhìn lồng sắt trống trơn này, có lẽ rất khó để hiểu hết những gì người bị hại phải chịu đựng dù là về mặt tinh thần hay thể xác , nhưng mới chỉ nhìn thấy lồng sắt thôi đều có thể làm người ta cảm thấy lạnh cả sống lưng, nhân loại vẫn luôn là chuỗi thức ăn ở đỉnh ,và trong cái này tầng hầm này, có 48 con người trở thành một món đồ ăn trong mâm cơm của người khác Ở bên cạnh lồng sắt là một cái bàn dài, mặt trên màu trắng , cố định xích sắt, xích sắt cũng đã rỉ sét loang lỗ, cái bàn này có một cái ngăn tủ, bên trong có các loại dụng cụ giải phẫu, Lục Hương Thanh dùng những thứ đó để lấy "thức ăn", đưa nội tạng từ cơ thể của họ lấy ra từng cái một, phân loại rồi đặt ở trên bàn .

Bên trái tầng hầm là phòng bếp, bộ đồ nấu ăn đều được bày biện chỉnh tề , bao gồm các loại gia vị , nó dùng để nấu các loại thịt nhưng không phải thịt động vật , mà là thịt người, phía trước phòng bếp là một cái bàn ăn cùng hai cái ghế dựa, trên bàn cơm còn bố trí bày biện như một bữa ăn, không thể nghi ngờ thêm nữa , đây là bàn Lục Hương Thanh dùng để ăn.

Nơi này được rửa rất sạch sẽ, nhìn không thấy một chút vết máu nào, thậm chí không ngửi được mùi máu tươi, cái tầng hầm này đã vứt đi tám năm,

nhưng ở đây, tựa hồ vẫn có thể tưởng tượng hình ảnh ghê rợn, người bị hại tuyệt vọng, bọn họ kêu rên, bọn họ khóc rống, bọn họ tử vong.

Bên phải tầng hầm bố trí sofa, bàn trà, còn có kệ , bên trên bày biện đầy đủ các loại sách.

Mộc Cửu đi đến kệ , từ trên xuống dưới,nhìn một vòng, sách đều được phân loại , cái gì cũng có, từ tâm lý học, đến giải phẫu học, đến kinh tế học, tiểu thuyết, thậm chí còn có nuôi trồng thực vật, Mộc Cửu tùy ý rút ra một quyển sách, mỗi một quyển đều có dấu vết lật dở, nhìn ra được Lục Hương Thanh thường xuyên ở chỗ này đọc sách, có lẽ hẳn xem khi người bị hại ở bên cạnh lồng sắt đau khổ cầu xin, cũng có thể là khi hăn ăn, lúc sau lau khô miệng, cầm một ly rượu vang đỏ chậm rãi đi đến kệ sách , lấy một quyển, sau đó ngồi ở trên sofa bắt đầu đọc.

Bên cạnh giá sách ,trên vách tường treo một bức tranh sơn dầu rất lớn, trên bức tranh chỉ có một đóa hoa hồng, đóa hoa hồng này với đóa hoa hồng dưới chân người bị hại giống nhau như đúc .

Mộc Cửu đi qua, tầm mắt dừng lại trên bức tranh một lát, sau đó đến gần, vươn đôi tay cầm lấy bức tranh, đem nó để xuống dưới, Tần Uyên nhìn thấy thế đi qua đỡ bức tranh đặt ở một bên, mà dưới bức tranh lộ ra một cái tủ sắt.

Triệu Cường không khỏi có chút kinh ngạc nói: "Mộc Cửu , em như thế nào biết mặt sau có tủ sắt?"

Mộc Cửu không có quay đầu lại, chỉ mở miệng nói hai chữ: "Cảm giác."

Triệu Cường không khỏi thở dài, mình mà nói chuyện với người này khẳng sẽ tức chết, vì sao mỗi lần cảm giác của mình đều không chuẩn ?

Thu hồi lại tâm tư, Triệu Cường thò đầu lại gần nhìn thoáng qua, kinh ngạc nói: "Tủ sắt thế mà còn điện."

"Yêu cầu mật mã." Tần Uyên dùng di động chiếu sáng, vốn định thông qua sự mài mòn số để phán đoán là bốn con số nào, nhưng không thể phát hiện ra, Lục Hương Thanh tương đối cẩn thận, mỗi lần ấn mật mã hẳn là đều mang bao tay.

Triệu Cường nghĩ : "Có thể hay không là ngày sinh nhật của Lục Hương Thanh ?"

"Ngày 18 tháng 4." Tần Uyên nhập 0418, nhưng lại hiển thị sai mật mã .

"Không phải sinh nhật ....."

Mộc Cửu thanh âm không hề phập phồng nói: "Ngày đầu tiên hắc gậy án."

"Ngày 12 tháng 8" Tần Uyên nhập 0812, nhưng không nghĩ mật mã thế nhưng lại sai .

Triệu Cường nhìn mật mã không đúng, khiếp sợ mà mở to hai mắt , nhưng không vì là bốn con số này không phải là mật mã ,mà là bởi vì người suy đoán như thần Mộc Cửu cư nhiên lại sai !

"Không phải ngày 12 tháng 8 còn có thể là ngày nào có ý nghĩa với Lục Hương Thanh ?" Triệu Cường vuốt cằm nghĩ nghĩ, có thể hay không: "Có lẽ chúng ta nghĩ quá phức tạp, nơi này trước kia không ai có thể vào, Lục Hương Thanh nói không chừng liền lập một cái mã rất đơn giản như 0000?" Giống hắc , mật mã di động cũng dễ thế cho dễ nhớ .

Triệu Cường nói xong liền đi thử, kết quả , đương nhiên là không đúng ..... Không buông tay Triệu Cường tiếp tục suy đoán: "Chẳng lẽ là 1234? 0101? 1010?"

Mộc Cửu không lên tiếng, chỉ dùng đôi mắt đen nhánh nhìn chăm chăm vào bàn phím tủ sắt, 0812, là mật mã hợp lí nhất, đây là ngày đầu tiên hắc giết người, là lần đầu tiên hắc nhấm nháp nội tạng con người, hắc ở tủ sắt ngoài treo bức tranh hoa hồng.....

Bức tranh!

Mộc Cửu hạ tầm mắt xuống phía dưới, dừng ở bức tranh để lên trên mặt đất,Mộc Cửu lập tức ngồi xổm xuống dưới, tìm ở trong tranh cả ngày , rốt cuộc chính là không có.

Tần Uyên nhìn động tác của Mộc Cửu, cúi người nói: "Mộc Cửu, em phát hiện cái gì?"

Mộc Cửu chỉ vào tranh: "Đem khung kính bỏ ra đi."

Tần Uyên ngồi xổm xuống đem bỏ khung đi, Mộc Cửu từ bên trong đem bức tranh sơn dầu ra, không có ,lại xem chính diện bức tranh, tầm mắt dừng chỗ giấy trắng góc phải bên dưới.

Nhìn lên một cái , Mộc Cửu nhìn bốn chữ số hơi hơi nheo đôi mắt lại , sau đó đứng lên, đến bên tủ sắt, ấn xuống một dãy số như trong tờ giấy .

Tích tích hai tiếng, tủ sắt mở ra.

Ở một bên Triệu Cường nhìn thấy rõ ràng bốn con số:
"0712?!"

NGƯỜI ĐIỀU KHIỂN TÂM LÝ II

Dực Tô Thức Quý

Chương 30

Triệu Cường nhìn tủ sắt mở ra rồi lại nhìn về phía Mộc Cửu, vẻ mặt mê mang khó hiểu: "Vì sao lại là 0712?" Đưa tay cầm lấy bức tranh trên tay Mộc Cửu, vừa nhìn thấy liền nhận ra: "A, thì ra là lúc Lục Hương Thanh vẽ bức tranh này"

Tần Uyên nhìn vào trong tủ sắt có một túi văn kiện, nhú mày nói: "Sợ rằng không chỉ là nguyên nhân này."

"Hả" Triệu Cường nuốt một ngụm nước bọt: "Kia, còn có nguyên nhân gì nữa?"

Mộc Cửu từ tủ sắt lấy ra túi văn kiện, thanh âm lạnh như băng không hề phập phồng nói: "Đây là thời gian mà hãn giết người lần đầu tiên."

"A?" Triệu Cường nghe xong kinh ngạc, đem tầm mắt nhìn Mộc Cửu: "Không phải, nhưng người đầu tiên bị hãn sát hại không phải vào ngày 12 tháng 8 sao?"

Mộc Cửu không lập tức trả lời Triệu Cường mà là mở túi văn kiện, từ bên trong lấy ra một xấp ảnh chụp.

Triệu Cường thò đầu lại gần, mở to hai mắt nhìn: "Đây là....."

Tần Uyên nhìn những ảnh chụp cũ, biểu tình ngưng đọng nói: "Ảnh chụp của người bị sát hại."

Mộc Cửu xem từng tấm từng tấm, ảnh chụp có nam có nữ, từ trẻ con hơn mười tuổi đến người hơn ba mươi tuổi, hơn bốn mươi bức ảnh, toàn bộ đều là người mà Lục Hương Thanh giết hại.

Năm đó hồ sơ có lưu lại ảnh chụp, cho nên những tấm ảnh đó đều được Mộc Cửu ghi tạc trong đầu, cô nhanh chóng xem, thẳng đến khi còn thừa mấy tấm, cô dừng động tác, nhìn về phía Tần Uyên: "Là cô ta."

Triệu Cường nhìn ảnh chụp là người phụ nữ hơn ba mươi tuổi, khó hiểu hỏi Mộc Cửu: "Cô ta làm sao?"

Mộc Cửu nhìn tấm ảnh người phụ nữ đang mở nụ cười, mặt không biến sắc nói: "Cô ta mới là người đầu tiên mà Lục Hương Thanh giết ."

Triệu Cường hít một ngụm khí lạnh, "A? Cho nên nói ngày 12 tháng 7 là ngày cô ta bị giết ?"

Mộc Cửu nhìn những bức ảnh còn lại: "Năm mươi bức ảnh." Đồng thời đại biểu rằng những bức ảnh này chính là danh sách những người hãm giết , Lục Hương Thanh thu thập ảnh người bị hại, coi như kỷ niệm.

Tần Uyên lạnh lùng nói: "Trên thực tế Lục Hương Thanh đã giết chết không phải bốn mươi chín người , mà là năm mươi người ."

Triệu Cường đột nhiên nghĩ tới vấn đề mấu chốt: "Nhưng thi thể cô ta đâu? Có phải hay không bởi vì Lục Hương Thanh giết cô ta dùng thủ pháp khác với những người sau đó bị giết, nên căn bản không tìm được thi thể?"

Tần Uyên lắc đầu nói: "Cái này hiện tại còn không thể xác định." Bởi vì tầng hầm tín hiệu không tốt, Tần Uyên nhìn Triệu Cường nói: "Triệu Cường, cậu đi lên trước đem bức ảnh này cho Thạch Đầu, bảo hắn điều tra tư liệu về người phụ nữ này."

"Được được , em lập tức đi lên." Rốt cuộc cũng rời khỏi tầng hầm quý dị này, Triệu Cường đương nhiên là vui vẻ, cầm ảnh chụp chạy lên .

Mộc Cửu buông ảnh chụp, đem túi văn kiện đổ ra, từ bên trong rút ra một thứ, vừa đúng lúc dừng trong tay Mộc Cửu , là một chiếc chìa khóa.

Mộc Cửu duỗi tay đưa cho Tần Uyên.

Tần Uyên tiếp nhận chìa khóa, nhíu mày nói: "Chìa khóa này dùng để mở cái gì ?"

Nhưng bọn họ ở tầng hầm tìm một vòng, lại không tìm được bất luận cái gì cần chìa khóa, Tần Uyên cùng Mộc Cửu từ tầng hầm đi lên Thạch Nguyên Phi đã tra được thân phận của người đầu tiên bị Lục Hương Thanh giết

Triệu Cường mở miệng nói: "Thạch Đầu nói đi, đội trưởng cùng Mộc Cửu đều ở đây."

Thạch Nguyên Phi nói: "Cô ta tên là Phương Lệ, xác thực là mười bốn năm trước bị hại, năm đó cô ta chỉ có ba mươi lăm tuổi, lúc ấy ghi lại thời gian tử vong là ngày 12 tháng 7 ."

"Thật sự là ngày 12 tháng 7 ?" Vậy phán đoán của Mộc Cửu là đúng , Triệu

Cường bội phục nhìn Mộc Cửu đồng thời tiếp tục hỏi: "Vậy nguyên nhân cái chết là gì?"

Lúc này trong điện thoại truyền đến giọng nói của Lam Tiêu Nhã: "Cái này không thể xác định."

Triệu Cường liền nhanh miệng hỏi: "Vì sao lại thế?"

Lam Tiêu Nhã giải thích nói: "Bởi vì chỉ tìm được phần đầu, còn thân thể đến nay không có tìm được."

Triệu Cường nghĩ thầm cư nhiên thật sự không tìm được?! Cậu hướng điện thoại trả lời "Cũng đã 14 năm rồi!"

Lam Tiêu Nhã ở văn phòng nhún vai, bất đắc dĩ nói: "Đúng vậy, xác thật không tìm được, sau mười bốn năm tìm được thi thể không đầu nhưng qua giám định thì DNA không trùng khớp."

"Được, đã biết." Hiểu đại khái tình huống, Tân Uyên tắt máy, quyết định: "Chúng ta về cục trước."

Lục Hường Thần cũng bị mang về, ở phòng thẩm vấn, Trần Mặc tiến hành thẩm vấn một lần nữa.

Tân Uyên cùng ba người trở về văn phòng SCIT, Đường Dật từ phòng hồ sơ tìm ra tư liệu về vụ án của Phương Lệ.

Mộc Cửu như cũ ngồi ở trên ghế dùng tốc độ phi thường lật xem.

Tân Uyên đi đến bên cạnh Thạch Nguyên Phi, hỏi: "Thạch Đầu, Phương Lệ có người nhà không?"

Thạch Nguyên Phi gật gật đầu: "Có, có một đứa con, chồng Phương Lệ mười tám năm trước rời khỏi nhà, cho nên trước cô ta trước khi chết vẫn luôn ở cùng thằng bé."

Mộc Cửu nhìn tư liệu, rất nhanh hiểu tình huống, năm đó Phương Lệ bị giết hại, con trai cô là Triệu Vũ Văn mười bốn tuổi, ngày đó tan học về phát hiện mẹ không ở nhà, tới buổi tối cũng không có về, cậu bé hướng đến tủ lạnh tìm thức ăn, sau khi mở tủ lạnh ra, thứ đầu tiên cậu bé nhìn thấy chính là đầu của mẹ mình, đôi mắt bị móc ra hốc mắt có lỗ hồng như đang nhìn cậu.

Lúc sau Triệu Vũ Văn báo cảnh sát, mà từ đó cho tới bây giờ, các bộ phận khác hay đúng hơn là thi thể của Phương Lệ vẫn chưa được tìm thấy.

"Trời ạ....." Triệu Cường nghe xong tưởng tượng ra hình ảnh lúc đó, một cậu bé mới mười bốn tuổi mở tủ lạnh thấy đầu mẹ mình , thật là khiến người ta hồng mắt thôi:"Lục Hương Thanh quả thực điên rồi!"

Tần Uyên chú ý tới điểm mấu chốt : "Hắn chặt bỏ phần đầu , mặt khác lại đem thân thể dấu đi, vụ án này thủ đoạn hoàn toàn khác so với những vụ án sau này ." Trừ cái cuối cùng không giống ra vì các vụ án sau thi thể người chết đều là bị cất vào túi nilong màu đen sau đó bị ném vào thùng rác.

Mộc Cửu ngẩng đầu, đôi mắt đen nhánh nhìn về phía Tần Uyên, hiển nhiên cái bọn họ chú ý đến chính là điểm không giống nhau: "Hình thức phạm tội không khớp, cho dù hắn giải phẫu thi thể, hắn cũng sẽ tiến hành khâu lại, bởi vì hắn muốn để cho thi thể có vẻ ngoài đẹp nhất."

Triệu Cường nghĩ phỏng đoán nói: "Có phải hay không là bởi vì Lục Hương Thanh biết Phương Lệ , dù sao là người quen và cũng là người lần đầu hắn giết nên hắn mới làm như vậy , trong khi đó vụ án đầu tiên của hắn lại thành công làm hắn cảm thấy kích thích , vì thế những vụ án sau này sẽ dùng phương thức sát hại khác với lúc giết Phương Lệ."

Đường Dật ngẩng đầu lên, giơ tay nói: "Tôi và chị Mi tìm hiểu về quan hệ của hai người này nhưng không có tìm thấy bất kì sự liên quan nào ."

Triệu Cường nhìn trời, cảm giác của mình lại sai rồi.

Văn phòng trầm mặc vài giây, một âm thanh đặc biệt bỗng vang lên : "Nguyên nhân hắn chọn Phương Lệ không phải bởi vì hắn quen cô ta, mà là bởi vì cô ta ba mươi lăm tuổi và một mình nuôi con ."

Triệu Cường nhìn về phía Mộc Cửu nói : "Ba mươi lăm tuổi một mình nuôi con ?"

Tần Uyên nhớ lại tư liệu của Lục Hương Thanh : "Cha mẹ Lục Hương Thanh ly hôn khi hắn còn nhỏ , hắn là do mẹ mình nuôi lớn ,còn em hắn là do ba nuôi , mà mẹ hắn ba mươi lăm tuổi thì bị bệnh và mất" Tần Uyên nhìn Mộc Cửu nói : "Đây mới là lí do tại sao Lục Hương Thanh chọn Phương Lệ?"

Mộc Cửu gật đầu nói: "Lục Hương Thanh xem Phương Lệ giống như mẹ hắn , hắn biến thành hoa ăn thịt người chắc cũng vì như vậy ." Nói xong suy đoán, Mộc Cửu nhìn về phía Thạch Nguyên Phi: "Anh Thạch Đầu

,giúp em tra xem mẹ Lục Hương Thành vì sao mà chết?"

"Được !" Thạch Nguyên Phi đánh bàn phím,rất nhanh liền tra được : "Đột ngột phát bệnh tim tử vong,tôi còn tìm thấy một tờ báo có đưa tin về mẹ của Lục Hương Thanh, viết : một người phụ nữ phát hiện chết ở nhà do bệnh tim tái phát , vài ngày cảnh sát đến hiện trường tìm thấy được con của người chết , người con luôn bị ngốt ở đó , hẳn đã ăn thịt động vật đã bị thối rữa để sống..... Trời ạ....." Thạch Nguyên Phi nói xong liền dùng tay che miệng.

Mộc Cửu chậm rãi chớp đôi mắt, âm thanh không chút sợ hãi nói : "Thịt động vật thối rữa, chính vì như vậy mà hẳn đã không ăn thịt động vật , sau đó hẳn đột nhiên nghĩ đến hẳn có thể ăn thịt mà đó nhưng cần sự tươi mới như là thịt người ."

Tần Uyên biểu tình ngưng đọng nói: "Cho nên hẳn tìm người cùng tuổi với mẹ hẳn rồi ăn nội tạng."

Mộc Cửu: " Giống như ăn thịt mẹ mình vậy ."

NGƯỜI ĐIỀU KHIỂN TÂM LÝ II

Dực Tô Thức Quý

Chương 31

"Giống như ăn thịt mẹ mình vậy." âm thanh của Mộc Cửu không hề phập phồng nhưng ngữ điệu giống như từ địa ngục phát ra vậy, làm người khác cảm thấy sồn tóc gáy.

Văn phòng SCIT liền trầm mặc, tựa hồ tất cả đều đắm chìm vào câu nói của Mộc Cửu, lúc này thì Tần Uyên phá vỡ sự tĩnh lặng bằng âm thanh trầm thấp : "Thạch Đầu, tra một chút ngày 12 tháng trước, có phải cũng phát sinh vụ mưu sát giống với vụ Phương Lệ không ?"

Thạch Nguyên Phi đầu tiên là sững sốt, phản ứng lại ngẩng đầu hỏi Tần Uyên: "Đội trưởng, có phải là người chết bị chặt mất đầu , chỉ tìm được phần đầu, nhưng không tìm thấy phần thân đúng không?" Đây là thủ pháp gây án không thường thấy , tình huống giống nhau là bình thường , nhưng dù thi thể bị tách rời, thì phần đầu và phần thân thi thể sẽ đều bị giấu đi, chứ không để lại đầu người chết .

Tần Uyên gật đầu nói: "Đúng ."

Triệu Cường xoay tròn mắt, có chút kinh ngạc: "Vậy tức là đội trưởng nghi ngờ ngày 12 tháng 8 không phải là ngày đầu tiên hung thủ gây án ? Mà là ngày 12 tháng 7?"

Nếu mười mấy năm trước 'Hoa hồng ăn thịt người' Lục Hương Thanh đã chết, như vậy người giết Lâm Thanh đang mô phỏng lại vụ án năm đấy , vậy thời gian mà Lục Hương Thanh chọn lựa mười bốn năm trước để gây án rõ ràng là vì kỷ niệm, nhưng nếu hung thủ chọn thời gian là một tháng trước vào ngày 12 tháng 7, thủ pháp gây án giống với vụ Phương Lệ năm đó, vậy có vẻ thực sự rất đáng sợ.

Tần Uyên chỉ nói: "Phải điều tra mới biết suy đoán đó có chính xác không ."

Thạch Nguyên Phi điều tra một chút, thật sự phát hiện: "Má ơi, thật sự có

một vụ án như vậy , ngày 12 tháng 7 một người phụ nữ bị giết hại ,ở trong nhà phát hiện phần đầu của nạn nhân , bộ phận khác không tìm được, đến nay vẫn không rõ tình hình ."

Đội viên khác nghe xong liền khiếp sợ , thật sự là đúng ngày 12 tháng 7!

Một bên Đường Dật nghe xong hỏi: "Anh Thạch Đầu , người phụ nữ đó bao nhiêu tuổi ?"

Thạch Nguyên Phi nhìn tin tức trên màn hình trả lời: "Ba mươi lăm tuổi."

Triệu Cường chà xát cánh tay có chút nổi da gà : "Đừng nói là người phụ nữ đó cũng một mình nuôi con nha ?"

Thạch Nguyên Phi ngẩng đầu nhìn Triệu Cường, búng tay một cái: "Không sai, người chết Thang Mộng Như và Phương Lệ có cuộc sống gia đình giống nhau , ly hôn, có một đứa con , tự mình nuôi ."

Như vậy cơ bản có thể suy đoán người này và Lâm Thanh bị giết bởi cùng một người, hơn nữa xác suất cực cao, Tần Uyên dùng tay gõ mặt bàn, hỏi Thạch Nguyên Phi: "Vụ án đó đội nào xử lý?"

Thạch Nguyên Phi nói: "Đội một."

Tần Uyên nghe xong tầm mắt nhìn sang Hồng Mi, nhanh chóng quyết định nói: "Chị Mi , thương lượng với đội trưởng đội một một chút , đem những thông tin chúng ta nắm dữ cho họ xem, nói cho họ vụ án này hy vọng sẽ chuyển cho SCIT tiếp nhận."

Hồng Mi tiếp nhận tư liệu cùng lời truyền đạt của Tần Uyên , gật đầu nói: "Được, tôi lập tức đi."

Chờ Hồng Mi rời đi , Triệu Cường cắn ngón tay, biểu tình rối rắm nói: "Trời ơi ! Vậy hung thủ lần này không chọn ngày gây án cuối của 'Hoa hồng ăn thịt người' Lục Hương Thanh mười bốn năm trước , mà là ngày đầu tiên hấn gây án vào mười bốn năm trước " Triệu Cường một hơi nói xong, đột nhiên cảm thấy chóng mặt.

Đường Dật nói thẳng ra trọng điểm: "Nếu hai vụ án này đều cùng một hung thủ thì hẳn biết trước được rằng Phương Lệ mới chính là người bị Lục Hương Thành sát hại đầu tiên ."

"Đúng vậy!" Đường Dật đánh thức Triệu Cường, trước sau loạng choạng ngón tay, có chút kích động nói: "Chẳng lẽ tầng hầm trong nhà của Lục

Hương Thành bị hắn tìm ra ? Hắn tìm được tử sắt, cũng giải ra mật mã, rồi sau đó phát hiện bên trong có ảnh chụp người bị hại ?"

"Không loại trừ khả năng đó." Còn chưa điều tra cụ thể, nên tồn tại rất nhiều khả năng, có rất nhiều chứng cứ chưa được xác thực, ai cũng không thể khẳng định, Tần Uyên trầm giọng nói: "Trước tiên đợi tư liệu của đội một."

Không bao lâu, Hồng Mi đã trở lại, trong tay ôm một chồng tư liệu, Triệu Cường chạy nhanh qua tiếp nhận đặt trên bàn.

Hồng Mi nhìn Triệu Cường cười, sau đó nhìn Tần Uyên nói: "Đội trưởng, tôi đã đem hết tất cả tài liệu của vụ án đến rồi, bao gồm cả tài liệu điều tra được của đội một, còn tư liệu về phần đầu của người chết đã giao cho Tiểu Nhã ." Hồng Mi nói xong, tiếp theo lại mở miệng: "Đúng rồi, Hứa đội trưởng là người phá án lúc đó còn nói nhớ mời đội bọn họ đi ăn cơm ."

Tần Uyên cười nhạt: "Đã biết."

Mọi người cùng xem xét tư liệu, so với vụ án của Phương Lệ đúng là không sai biệt lắm, con của người chết Thang Mộng Như từ trường học về đến nhà, trên chiếc bàn đặt ở phòng khách phát hiện đầu của mẹ, sau đó liền chạy ra khỏi nhà nhờ hàng xóm, thấy vậy họ lập tức báo cảnh sát, căn cứ vào kết quả khám nghiệm, thời gian tử vong từ 12h trưa đến 1h chiều, có thể phán đoán phần đầu người chết sau khi chết mới bị chặt bỏ, trừ việc hung thủ không đem để vào tủ lạnh ra, thì những thứ khác đều giống nhau. "Cameras ở tiểu khu góc quay nhỏ, cho nên không có quay được bất cứ hình ảnh nào."

"Cửa phòng không có dấu hiệu cạy, hàng xóm cũng xác định là không nghe thấy âm thanh kì lạ ."

"Cho nên rất có khả năng giống với vụ án mười năm trước của Tống Hiểu Dư, hung thủ cải trang thành người sửa chữa linh tinh, làm người bị hại chủ động mở cửa."

"Hung thủ muốn di dời thi thể người chết, khẳng định là có xe."

Mọi người nhìn ảnh chụp hiện trường, phân tích.

Cho đến khi .....

"Có thể tiến hành khắc họa."

Âm thanh Mộc Cửu làm tất cả mọi người ngừng lại, sôi nổi nhìn về phía cô.

Lúc trước bao giờ Mộ Cửu khắc họa cũng rất rõ ràng và tỉ mỉ, nhưng lần này cô lại chỉ nói một câu : "Hung thủ và Lục Hương Thanh có khác họa giống nhau."

"Giống nhau?!"

Đường Dật rõ ràng có chút nghi vấn: "Chính là, lần này hung thủ không phải bắt chước Lục Hương Thanh sao? Cũng chỉ là bắt chước nên tâm lí cũng phải có phần khác biệt chứ!!!"

Mộc Cửu lắc đầu, phủ định lời Đường Dật : "Không, hẳn đối Lục Hương Thanh không chỉ đơn thuần là bắt chước, mà bởi vì bọn họ là cùng một loại người."

"Một loại người....." Triệu Cường nhảm lại ba chữ này.

Mộc Cửu tiếp tục nói: "Bọn họ trở thành như vậy, đều vì xuất phát từ một điểm giống nhau đó chính là mẹ"

"Hửm....." Triệu Cường suy nghĩ một phen, sau đó nói ra suy đoán của mình: "Lục Hương Thanh là bởi vì khi còn nhỏ bị mẹ ngược đãi, thường xuyên bị nhốt tại tầng hầm , mà một lần mẹ hẳn ở nhà liền đột ngột phát bệnh chết , làm cho hẳn ở tầng hầm phải ăn thịt thối để sống, sau đó hẳn liền nghĩ mình có thể ăn "thịt" mà thứ "thịt" đó là thịt người , lần đầu tiên chọn lựa đối tượng cũng là giống với mẹ hẳn , vậy..... lần này hung thủ, cũng là vì bị mẹ ngược đãi, sau đó tìm được vụ án 'Hoa hồng ăn thịt người' , và biết được người đầu tiên bị hại của vụ án đó, phát hiện mình và Lục Hương Thanh giống nhau, vì thế bắt đầu bắt chước hình thức gây án của hẳn?"

Nói nhiều như vậy, Hồng Mi nghe không khỏi nhìn hẳn giơ ngón tay cái lên: "Triệu Cường, không tồi , cảm giác rất hợp lí"

Thạch Nguyên Phi lại ở một bên phun trào: "Cảm giác của cậu chỉ là suy đoán thôi có bao giờ là chính xác." Nói xong thói quen nhìn Mộc Cửu: "Mộc Cửu em thử nói xem ?"

Không nghĩ tới, Mộc Cửu lại mở miệng nói: "Đích thực là hợp lý."Được Mộc Cửu nói như vậy! Triệu Cường kích động , cả người thiếu chút nữa

nhảy dựng lên; "Úc gia! Thạch Đầu, có nghe thấy không? Ai nói cảm giác của tôi sai!"

Thạch Nguyên Phi dương cầm, chỉ vào hắn nói: "Vậy cậu nói người tình nghi là ai....?"

"Người tình nghi....." Giọng nói Triệu Cường lập tức yếu xuống: "Cái này làm sao tôi biết được?"

"Có một người rất phù hợp."

Thạch Nguyên Phi chạy nhanh hỏi: "Mộc Cửu, là ai?"

Mộc Cửu đôi mắt đen nhánh nhìn về phía trước, thanh âm không hề phập phồng nói: "Con của Phương Lệ người mà Lục Hương Thành giết đầu tiên."

***

Nửa giờ sau, Tần Uyên, Mộc Cửu cùng Triệu Cường ba người tới trước cửa nhà Triệu Vũ Văn con của người bị hại Phương Lệ, Tần Uyên ấn chuông cửa, không bao lâu, cửa mở, người mở chính là Triệu Vũ Văn.

Nhìn ngoài cửa là cảnh sát, Triệu Vũ Văn tỏ ra kinh hãi lắp bắp nói: "Các người tới có chuyện gì sao?"

Tần Uyên đưa thẻ ngành, làm rõ thân phận: "Triệu tiên sinh, chúng tôi ở tổ SCIT, muốn hỏi cậu để tìm hiểu thêm về một vụ án."

Triệu Vũ Văn nghe Tần Uyên nói, có vẻ đầy mặt mê mang, nhưng vẫn là nghiêng người để bọn họ vào nhà: "À, mời vào."

Triệu Vũ Văn lấy ba đôi dép lê cho bọn họ, sau đó dẫn họ vào, Triệu Cường đi cuối đóng cửa lại, nhớ đến lần trước Lục Hương Thần chạy trốn, nghĩ có nên phòng thủ ở chỗ này không? Bất quá cuối cùng vẫn là theo vào. "Mời ngồi." Đột nhiên cảnh sát tìm tới cửa, Triệu Vũ Văn có chút bất an mà xoa xoa tay: "Ừm..., mọi người có muốn uống nước không?"

Tần Uyên lắc đầu nói: "Không cần, cảm ơn."

Bốn người đều ngồi ở trên ghế sofa, Tần Uyên mở miệng: "Triệu tiên sinh, là thế này, chúng tôi tới đây là vì vụ án mười bốn năm trước của mẹ anh"

Triệu Vũ Văn nghe được việc có liên quan đến cái chết của mẹ mình, lập tức kích động, thân thể nghiêng về phía trước, vội vã hỏi: "Có phải tìm

được hung thủ rời không ?"

Tần Uyên thuật lại tình huống: "Đúng, trước mắt chúng tôi đã xác định thân phận hung thủ, bất quá hẳn đã chết tám năm trước."

"Tám năm trước đã chết....." Triệu Vũ Văn ánh mắt lập tức ảm đạm, tâm tình tựa hồ rất phức tạp, một lát sau, có chút gian nan mở miệng: "Vậy các người biết, hẳn, hẳn tại sao lại giết chết mẹ tôi không ?"

Tần Uyên đại khái nói ra nguyên nhân.

"Gia đình đơn thân, bị mẹ ngược đãi?" Triệu Vũ Văn tựa hồ có chút khó có thể lý giải: "Tuy rằng cha mẹ tôi cũng ly hôn, nhưng mẹ tôi đối với tôi rất tốt, bà ấy thậm chí cũng chưa đánh tôi."Nhắc tới mẹ mình, hẳn không cảm được có chút ghen ngào.

Triệu Cường nghe Triệu Vũ Văn nói, trong lòng cảm thấy có chút kỳ quái, hẳn không bị mẹ mình ngược đãi? Là nói dối sao?

"Triệu tiên sinh, năm đó cậu là người đầu tiên phát hiện ra thi thể mẹ cậu?"

Tần Uyên muốn xác nhận lại những gì năm đó , nhưng mà khi Triệu Vũ Văn nghe được khuôn mặt lộ ra một chút kì quái.

"Cái này....." Hẳn cúi đầu, tránh ánh mắt Tần Uyên.

"Làm sao vậy? Có vấn đề gì sao?"

Đang cúi đầu hẳn bỗng nghe vậy , liền ngẩng đầu lên chạm ngay vào đôi mắt đen nhánh, hẳn lập tức cảm thấy mình đang bị nhìn thấu, hẳn nhấp nhấp môi, do dự một chút, mới mở miệng: "Kỳ thật, khi đó tôi không phải là người đầu tiên phát hiện ra thi thể , tôi là sau khi về nhà mới biết ."

Tần Uyên nhíu mày nói: "Năm đó cảnh sát ghi chép có người báo là phát hiện thi thể, sau đó cảnh sát đến, trong nhà chỉ có một người là cậu."

Triệu Vũ Văn thở dài, lộ vẻ mặt đau khổ: "Bởi vì thân phận của hẳn luôn được mẹ tôi giấu giếm."

Mộc Cửu nói thẳng: "Mẹ cậu có con riêng"

Triệu Vũ Văn giật mình nhìn Mộc Cửu: "Cô, cô sao lại biết?"

Nhìn gương mặt đối phương , Mộc Cửu lộ ra khuôn mặt vô cảm nói : "Tên của hẳn."

"Mai Dịch Thành."

NGƯỜI ĐIỀU KHIỂN TÂM LÝ II

Dực Tô Thức Quý

Lời Cuối

Như mọi người đã biết thì mình có nghe tin là Hanahh148 bắt đầu edit lại bộ này nên có lẽ mình sẽ dừng tại đây các bạn có thể lên fb của Hanahh148 để đọc tiếp . Cảm ơn mọi người đã theo dõi bộ tr này :)))

NGƯỜI ĐIỀU KHIỂN TÂM LÝ II

Dực Tô Thức Quý

Chương 32

Một nam nhân mặc tây trang đứng soi gương, trong gương hiện lên một người ngũ quan tinh xảo cùng thân hình cao gầy, trong tay cầm một đóa hoa hồng màu đỏ, để nó vào chiếc túi trước ngực, hắt sữa sang lại y phục, sau đó đi ra khỏi phòng.

Xuyên qua dãy hành lang dài, hắt dừng lại trước một cánh cửa lấy chìa khóa mở cửa đi vào phòng, đi đến trước kệ sách ấn chốt mở, vách tường hướng ra hai bên, lộ ra bên trong là một cánh cửa, hắt chậm rãi đi vào, mở cửa ra ở đằng sau đó là tầng hầm, bao phủ là một mảng tối đen, hắt liền tiến vào.

Dọc theo bậc thang của tầng hầm, ánh đèn màu đỏ sẫm chiếu vào khuôn mặt lạnh băng của hắt, hắt đi đến chỗ sâu nhất, cuối cùng dừng lại ở một cái tủ màu đỏ sẫm, hắt từ túi lấy ra chìa khóa mở cánh tủ.

Ở đó có một cái bình pha lê lớn, bên trong chứa một loại dung dịch, mà dung dịch lại bao vây lấy một thi thể không đầu.

Hắt vươn tay, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve bình pha lê, giống như đang vuốt ve cái thi thể bên trong vậy.

Người nam nhân anh tuấn trên mặt lộ ra sắc cười nhợt nhạt, đôi mắt nhìn chăm chú thi thể bên trong, hơi hơi mở miệng, thốt lên một chữ:

"Mẹ."

***

Căn cứ vào những gì Triệu Vũ Văn cung cấp, Thạch Nguyên Phi xác định hắt có anh em cùng mẹ khác cha tên là Mai Dịch Thành, đứa con riêng này của Phương Lệ so Triệu Vũ Văn lớn hơn hai tuổi, sau khi sinh Mai Dịch Thành không lâu, Phương Lệ liền tìm được một người đàn ông có tiền, liền vứt bỏ bố con Mai Dịch Thành, cùng cha Triệu Vũ Văn kết hôn, bà rất nhanh sau đó liền mang thai sinh hạ Triệu Vũ Văn, từ đấy liền không không

quan tâm đến Mai Dịch Thành , bà ta cũng chưa từng nói cho cha Triệu Vũ Văn, bà còn có một đứa con riêng.

Bà che giấu rất nhiều năm, mãi đến khi cha Mai Dịch Thành bị bệnh nặng, mang theo con tìm tới Phương Lệ, vậy nên cái bí mật mà bà ta tưởng như giấu được cả đời liền bị bại lộ, cha Triệu Vũ Văn bất mãn vì bị lừa dối nên đã đưa ra đơn ly hôn, hôn nhân tan vỡ, Phương Lệ không chấp nhận Mai Dịch Thành, mà đuổi bọn họ đi.

Khi Mai Dịch Thành mười tuổi cha hắn chết vì bệnh, hắn liền một mình ở lại căn nhà duy nhất mà cha để lại , Phương Lệ bởi vì oán hận bọn họ đã huỷ hoại hôn nhân của bà, nên cho dù là vì lí do gì bà cũng không quan tâm đến Mai Dịch Thành, ngược lại Triệu Vũ Văn biết mình có anh trai, vẫn luôn làm bạn với hắn, mỗi khi Phương Lệ không có nhà , liền đưa Mai Dịch Thành đến nhà chơi.

Vì thế đến một lần, cho rằng Phương Lệ không ở nhà Triệu Vũ Văn bảo Mai Dịch Thành vào trong nhà đợi , mà đương nhiên khi đợi Triệu Vũ Văn về, Mai Dịch Thành đã phát hiện Phương Lệ bị chặt mất đầu, Mai Dịch Thành ngay sau nói cho Triệu Vũ Văn biết rồi lập tức rời khỏi đó, nếu mẹ đã không muốn nhận mình , vậy cái bí mật này nên tiếp tục chôn dấu, vì thế khi cảnh sát tới hiện trường, ở nhà chỉ có mỗi Triệu Vũ Văn.

Một đứa con khi sinh ra đã bị mẹ vứt bỏ, mãi đến khi mẹ hắn chết hắn cũng chưa một lần được mẹ yêu thương, cái đó đối với một đứa bé vẫn luôn là bóng ma, có lẽ ai cũng không thể tưởng tượng hắn với mẹ có bao nhiêu tình cảm thì thù hận cũng có bấy nhiêu.

Mai Dịch Thành có nhà ở phía Tây thành phố S, cho dù lúc nhỏ hắn có gian khổ như thế nào, nhưng hắn vẫn ở lại nơi này, dựa vào chính bản thân để tạo cho mình một chỗ đứng

Từ SCIT tới nhà của Mai Dịch Thành, vừa đúng 12 giờ trưa, Tần Uyên đi tới ấn chuông cửa, một lát sau cửa mở, đứng ở đằng sau cánh cửa là một nam nhân cao gầy mặc tây trang , diện mạo của Mai Dịch Thành và Triệu Vũ Văn đều khá giống Phương Lệ, ngũ quan tinh xảo, dung mạo tuấn tú, bọn họ cũng có diện mạo vài phần giống nhau, nhưng khí chất có một chút khác biệt.

Mai Dịch Thành mang thần sắc từ tốn điềm nhiên nhìn vào nhóm người Tần Uyên , có vẻ như không quá kinh ngạc vì họ đến,Tần Uyên đang chuẩn bị đưa thẻ ngành, hần bỗng lui ra phía sau một bước, mở miệng nói: "Mời vào."

Hần không dừng lại, nói xong liền xoay người hướng vào trong.

Tần Uyên và mấy người đi theo hần tiến vào,nhà hần được trang trí theo phong cách Âu hóa, xa hoa diễm lệ, Triệu Cường vừa đi vừa nhìn bốn phía,đi đến phòng khách, nhìn về phía tường ,trên cái lò sưởi có bộ xương , hốc mắt phát ra ánh sáng, giống như là nhìn chăm chú vào hần.

(Nguyên nhân : ...ở đi đến phòng khách khi, hần thấy được lò sưởi trong tường bên nhân thể khung xương, hốc mắt chỗ phát ra luồng đạo lục quang, giống như là ở nhìn chăm chú vào hần giống nhau.)

Triệu Cường lưng chợt lạnh, nhanh chóng dời tầm mắt.

Mai Dịch Thành không hề có ý tứ chiêu đãi bọn họ , hần không nói một tiếng mà đi đến phòng ăn, sau đó ở trước bàn ăn tinh xảo ngồi xuống, cầm lấy dao nĩa bắt đầu ăn, sắc mặt nhu hòa, cử chỉ ưu nhã.

"Mai tiên sinh."

Tần Uyên phát thanh âm làm Mai Dịch Thành hơi hơi nhú mày, hần ngừng đầu nhìn bọn họ ở cửa phòng , biểu tình có một tia bất mãn: "Tôi biết các người muốn tìm tôi nói chuyện gì, nhưng tôi không thích người khác quấy rầy khi tôi đang ăn. "

"Tôi cũng không thích." Mộc Cửu kéo ghế đối diện Mai Dịch Thành , trực tiếp ngồi xuống .

Đối với hành động Mộc Cửu, Mai Dịch Thành cũng không có biểu hiện ra bất mãn, hần nhìn về phía đôi mắt đen láy của cô, hỏi: "Có muốn cùng ăn không ?"

Đối với cái người tham ăn mà nói, cự tuyệt một phần đồ ăn mỹ vị là vô cùng gian nan, đặc biệt là khi đang đói bụng, nhưng Mộc Cửu nhìn thoáng qua vẫn là cự tuyệt: "Không cần."

Mai Dịch Thành không có kiên trì, rũ mắt tiếp tục ăn

Vì thế bốn người, ba người đứng, một người ngồi , liền như vậy lảng lảng mà nhìn Mai Dịch Thành ăn cơm, năm phút sau, Mai Dịch Thành bắt đầu dĩ

mà cười khẽ một tiếng, hấn buông dao nữa trong tay xuống , cầm lấy khăn nhẹ nhàng lau khóe miệng.

Mai Dịch Thành buông khăn ra , ngẩng đầu nhìn bọn họ:"Xem ra các người sẽ không cho tôi ăn bữa cơm cuối cùng ."

Mộc Cửu nhìn hấn hỏi: "Vì cái gì nói là bữa cơm cuối cùng?"

"Các người không phải tới điều tra về vụ án ngày 12 tháng 7 cùng ngày 12 tháng 8 sao?" Mai Dịch Thành hiển nhiên đã sớm đã biết.

Tần Uyên gật đầu nói: "Không sai."

"Bọn họ là tôi giết." Làm người khác ngoài ý muốn, Mai Dịch Thành trực tiếp thừa nhận.

Mộc Cửu mở miệng hỏi hấn: "Vì sao?"

Mai Dịch Thành ánh mắt bình tĩnh mà mở miệng: "Nếu đã tra được, các người hẳn là đã biết ."

Mộc Cửu nhìn chằm chằm đôi mắt hấn , thanh âm lạnh lùng nói: "Tôi hỏi chính là vì sao anh muốn thừa nhận?"

Mai Dịch Thành khóe miệng hơi cong lên, hỏi lại : "Vì sao tôi lại không thừa nhận ?"

Hai người nhìn nhau vài giây, Mộc Cửu lại mở miệng nói: "Cái nhà này là Lục Hưởng Thanh để cho anh?."

Mai Dịch Thành chậm rãi gật đầu: "Sau khi giết mẹ tôi, hấn vẫn luôn chiếu cố tôi, có phải là cảm thấy rất kỳ quái không? Nhiều năm như vậy tôi lại theo một người giết chết mẹ mình ."

Mộc Cửu không có trả lời, chỉ dùng đôi mắt đen nhánh nhìn hấn.

"Phần thi thể còn lại của mẹ tôi ở dưới tầng hầm" Hấn có chút tự giễu mà cười: "Cũng chỉ sau khi chết, bà ấy mới nguyện ý ở cùng với tôi ."

"Vì cái gì muốn thừa nhận?" Mộc Cửu tựa hồ đặc biệt chấp nhất với vấn đề này, cô lặp lại dò hỏi hấn.

Mai Dịch Thành như cũ không có trả lời, tầm mắt từ trên người Mộc Cửu dời đi, nhìn về phía Tần Uyên: "Đi thôi, tôi mang các người đi xuống tầng hầm."

Tầng hầm nhà này cùng với tầng hầm nhà trước kia của Lục Hưởng Thanh có chút giống nhau, trong tủ có một khối bình pha lê lớn, bên trong có phần

thân một người phụ nữ ngâm đầy dung dịch formalin , Mai Dịch Thành nói cho bọn họ, đây là phần còn lại của thi thể Phương Lệ .

Lúc sau, thi thể Thang Mộng Như được đào ra ở hoa viên, mà người bị hiềm nghi - Mai Dịch Thành giết hại Thang Mộng Như và Lâm Thanh bị mang về sở.

Một ngày sau.

Mộc Cửu đi vào phòng thẩm vấn, Mai Dịch Thành ngồi trên ghế, đôi tay bị còng đặt ở trên bàn, sắc mặt bình tĩnh, nghe được âm thanh mở cửa , hắn không có ngẩng đầu , chờ đến khi Mộc Cửu ngồi trước mặt, hắn mới giương mắt nhìn lên.

Mộc Cửu mở miệng nói: "Triệu Vũ Văn bị bắt, hắn vừa mới nhận tội."

Nghe thấy tin tức này, không có khiếp sợ ,không có nghi hoặc, Mai Dịch Thành biểu tình không một chút biến hóa , bởi vì hắn lập tức liền minh bạch: "Các người, đã sớm biết?"

"Một lúc sau khi Triệu Vũ Văn rời đi, chúng tôi liền tiến hành điều tra, chính xác, ở thời điểm Thang Mộng Như bị hại , xe của anh có xuất hiện ở ngoài tiểu khu nhà Thang Mộc Như , nhưng là lúc ấy anh căn bản là không ở thành phố S." Mộc Cửu nhìn vẻ mặt của hắn tiếp tục nói: "Tủ sắt ở nhà Lục Hương Thanh trừ ảnh chụp người bị hại ảnh , còn có chìa khóa, chúng tôi ở sàn nhà hắn tìm được rồi một cái rương gỗ có khắc hình hoa hồng, bên trong chỉ thả một sấp ảnh chụp, có Lục Hương Thanh, anh còn có Triệu Vũ Văn."

"Còn có đồ bày biện dưới tầng hầm, anh thuận tay trái, Triệu Vũ Văn lại thuận tay phải, mà đồ vật bên trong.... tất cả đều là vì hắn mà sắp xếp."

Tổng hợp tất cả các manh mối liền vạch trần bộ mặt thật của Triệu Vũ Văn, bất quá cho dù là như thế nào, bọn họ như cũ đi đến nhà Mai Dịch Thành , đem hắn trở thành người tình nghi rồi đưa về cục cảnh sát, vì chính sự gấp rút của Triệu Vũ Văn tạo ra biểu hiện giả dối, lúc sau bọn họ âm thầm theo dõi Triệu Vũ Văn, mà ngay ngày hôm nay, hắn lại bắt cóc một người phụ nữ , bị phát hiện nên đã bắt giữ hắn.

Mai Dịch Thành trước sau lẳng lẳng nghe Mộc Cửu nói chuyện, một chữ cũng chưa nói.

Mộc Cửu dùng ngữ điệu không hề phập phồng hỏi hản: "Vì cái gì muốn thay hản nhận tội?"

Mai Dịch Thành nắm hai tay lại , nhàn nhạt mà cười, đối mặt nhìn vào mắt Mộc Cửu, sau một hồi mới mở miệng: "Cô biết mẹ tôi năm đó nói câu cuối cùng gì với Lục Hương Thanh không ?" Tầm mắt nhìn Mộc Cửu liền dời đi, nhìn về phía gương bên cạnh, hản nhẹ giọng một chữ một chữ mà nói ra: "Đừng làm tổn thương Triệu Vũ Văn."

Mộc Cửu đi ra phòng thẩm vấn, Tần Uyên liền đứng ở ngoài cửa, nhìn cô đi tới, liền tiếp nhận đồ vật trong tay Mộc Cửu, sau đó đưa cho cô một cái bánh pudding.

Mộc Cửu lấy bánh pudding, lại ngoài ý muốn không có ăn ngay lập tức , Tần Uyên thấy thế, gương mặt có chút ngưng đọng: "Làm sao vậy? Vụ án Triệu Vũ Văn còn có vấn đề sao?"

"Không phải." Mộc Cửu liếm liếm môi, trong lòng còn nhớ thương đến bò bi tết ở nhà của Mai Dịch Thành ngày hôm qua : "Muốn ăn bò bi tết."

Như đã hứa mình đã quay trở lại mong mọi người có thể bình chọn cho bộ tr để mình có động lực mà tiếp tục edit :))))

Mục lục

Chương 32: Quý Ông Ăn Thịt Người

Chương 33: Ngôi Làng Im Lặng

Chương 34: Ngôi Làng Im Lặng (2)

Chương 35: Ngôi Làng Im Lặng (3)

Chương 36: Ngôi Làng Im Lặng (4)

Chương 37: Ngôi Làng Im Lặng (5)

Đôi Lời

Chương 38: Ngôi Làng Im Lặng (6)

NGƯỜI ĐIỀU KHIỂN TÂM LÝ II

Dực Tô Thức Quý

Chương 32: Quý Ông Ăn Thịt Người

Người đàn ông mặc bộ âu phục màu đỏ thẫm nghiêm chỉnh đứng trước gương, trong gương hiện ra ngũ quantinh xảo cùng thân hìnhcao gầy, trong tay hắn cầm một cành hoa hồng màu đỏ, sau đó nhẹ nhàng mà cài vào túi áo bộ âu phục, hắn cẩn thận sửa sang lại quần áo của mình rồi bước ra khỏi phòng.

Xuyên qua dãy hành lang thật dài, hắn dùng chìa khóa mở cửa thư phòng, đi đến kệ sách hắn ấn một cái chốt mở, vách tường đối diện tách làm hai, lộ ra một cánh cửa, hắn chậm rãi đi qua mở cửa , bên trong một mảnh đen nhánh, hắn đi vào.

Dọc theo cầu thang đi đến hơi tối tầng hầm ngầm, ánh đèn màu đỏ sậm chiếu vào gương mặt lạnh băng, hắn đi đến tầng hầm ngầm chỗ sâu nhất, cuối cùng dừng lại ở một ngăn tủ màu đỏ sẫm,từ trong túi lấy ra chìa khóa mở ra cửa tủ.

Trong ngăn tủ là một vật chứa làm bằng pha lê, bên trong tràn đầy chất lỏng, mà chất dung dịch đó bao vây lấy một khối thi thể không đầu.

Hắn vươn tay, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve vật chứa làm bằng pha lê đó, giống như vuốt ve thi thể bên trong kia.

Người đàn ông tuấn mỹ trên mặt lộ ra nụ cười nhợt nhạt, đôi mắt trước sau nhìn chăm chú bên trong thi thể, hơi hơi mở miệng, phát ra âm thanh trầm thấp:

"Mẹ."

***

Căn cứ vào thông tin mà Triệu Vũ Văn cung cấp, Thạch Nguyên Phi xác định hắn và anh trai là cùng mẹ khác cha, Mai Dịch Thành là con trai của

Phương Lệ, so với Triệu Vũ Văn lớn hơn hai tuổi, sinh hạ Mai Dịch Thành không lâu, Phương Lệ tìm được người mình yêu lúc trước, liền vứt bỏ bọn họ, cùng cha của Triệu Vũ Văn kết hôn, cô nhanh chóng mang thai cũng sinh hạ Triệu Vũ Văn, từ đây về sau không còn liên lạc hay lui tới với cậu con trai đầu Mai Dịch Thành, cô cũng chưa từng có nói cho cha của Triệu Vũ Văn biết mình còn có một đứa con trai.

Cô che giấu rất nhiều năm, cho đến khi cha của Mai Dịch Thành sinh bệnh nặng, mang theo con trai tìm tới Phương Lệ, cô giấu giếm cả đời không ngờ chỉ một khắc tất cả sự thật đều bị phơi bày trước ánh sáng, cha của Triệu Vũ Văn

bất mãn vì Phương Lệ cố tình nói dối mà đưa ra ly hôn, sau khi ly hôn Phương Lệ một mực không nhận Mai Dịch Thành, mà là đuổi bọn họ đi.

Mười tuổi, cha của Mai Dịch Thành bị bệnh mà qua đời, hãnh một mình ở lại căn nhà duy nhất mà cha hãnh để lại, Phương Lệ bởi vì oán hận bọn họ huỷ hoại hôn nhân của cô, cho dù là tình huống nào, cô cũng chưa bao giờ đi xem Mai Dịch Thành, ngược lại Triệu Vũ Văn khi biết mình có anh trai, vẫn luôn đi xem hãnh, cũng sẽ nhân lúc Phương Lệ không có ở nhà mà dẫn Mai Dịch Thành về nhà chơi.

Vì thế có một lần, cho rằng Phương Lệ không ở nhà Triệu Vũ Văn bảo Mai Dịch Thành đi trước ở trong nhà chờ hãnh, lúc Triệu Vũ Văn về đến nhà, Mai Dịch Thành đã phát hiện Phương Lệ bị chặt bỏ đầu, Mai Dịch Thành nói với Triệu Vũ Văn rằng nếu mẹ không muốn nhận mình vậy bí mật này tiếp tục giấu diếm đi, vì thế khi cảnh sát tới hiện trường, ở nhà chỉ nhìn thấy một người là Triệu Vũ Văn.

Từ sau khi sinh đã bị mẫu thân vứt bỏ đến khi mẹ tử vong một khắc đều không được mẹ mình nhìn mặt, luôn ở trong bóng đêm bị coi là vết nhơ, có lẽ ai không ai có thể tưởng tượng được hãnh đối với người mẹ của mình có bao nhiêu tình cảm, đối với mẹ mình có bao nhiêu oán hận.

Nhà của Mai Dịch Thành ở phía Tây thành phố S, cho dù tuổi thơ của hãnh đối với nơi này đau khổ như thế nhưng hãnh vẫn một mình ở lại cái nơi này, dựa vào chính mình từng bước đạt được địa vị cùng danh lợi.

Đội Điều Tra Đặc Biệt tới nhà Mai Dịch Thành là lúc 12 giờ trưa, Tần

Uyên đi tới ấn chuồn cửa, một lát sau cửa mở ra, đứng ở bên trong cánh cửa là một người đàn ông cao gầy mặc tây trang, Mai Dịch Thành cùng Triệu Vũ Văn diện mạo tựa hồ đều giống như người mẹ Phương Lệ đã mất của họ, ngũ quan tinh xảo, dung mạo tuấn mỹ, bọn họ diện mạo có vài phần tương tự, nhưng khí chất lại có vài phần bất đồng.

Mai Dịch Thành thần sắc đạm nhiên nhìn Tần Uyên cùng mấy người trước mặt, cũng không kinh ngạc khi thấy bọn họ đến, Tần Uyên chuẩn bị lấy thẻ cảnh sát thì hấn lui ra phía sau một bước, mở miệng nói: " vào đi."

Sau khi nói xong liền xoay người đi vào trong.

Tần Uyên cùng mọi người đi theo hấn tiến vào nhà, ngôi nhà được trang hoàng theo phong cách Châu Âu, xa hoa diễm lệ, Triệu Cường vừa đi vừa nhìn bốn phía, khi đi đến phòng khách, Triệu Cường nhìn thấy bên cạnh lò sưởi là một bộ xương người, hốc mắt phát ra ánh sáng màu xanh lục, giống như đang nhìn chăm chú vào hấn.

Sống lưng Triệu Cường chợt ớn lạnh, nhanh chóng dời đi tầm mắt.

Mai Dịch Thành không hề có ý muốn tiếp đãi bọn họ, hấn không nói một tiếng mà đi đến nhà ăn, sau đó ngồi xuống chiếc bàn ăn tinh xảo, nho nhã mà cầm dao nĩa, sắc mặt nhu hòa, cử chỉ ưu nhã.

"Mai tiên sinh."

Giọng nói của Tần Uyên làm Mai Dịch Thành hơi nhíu mày, hấn ngẩng đầu nhìn bọn họ đứng ở trước cửa nhà ăn, nét mặt hiện một tia bất mãn, "Tôi biết các người muốn tìm ta nói chuyện gì, nhưng tôi không thích đang ăn cơm thì có người quấy rầy."

"Tôi cũng không thích." Mộc Cửu kéo ghế ra ngồi đối diện Mai Dịch Thành

Đối với hành động của Mộc Cửu, Mai Dịch Thành cũng không biểu hiện ra bất mãn, hấn nhìn đôi mắt đen nhánh của cô, ngược lại hỏi: "Muốn ăn một chút sao?"

Đối với một người ham ăn như cô, cự tuyệt một phần đồ ăn thượng hạng quả là một điều khó khăn, đặc biệt là lúc này cô vừa đói vừa mệt, nhưng Mộc Cửu nhìn thoáng qua vẫn cự tuyệt, "Không cần."

Mai Dịch Thành không nói thêm gì, rũ mắt tiếp tục ăn.

Vì thế Đội Điều Tra bốn người, ba người đứng, một người ngồi, lảng lảng mà nhìn Mai Dịch Thành ăn cơm, năm phút đồng hồ sau, Mai Dịch Thành bắt đấm dĩ mà cười khẽ một tiếng, hấn buông dao nữa, cầm lấy khăn ăn nhẹ nhàng lau khóe miệng.

Mai Dịch Thành buông khăn ăn, ngẩng đầu nhìn bọn họ, "Xem ra các người sẽ ở đây mà chờ tôi ăn xong bữa cơm cuối cùng."

Mộc Cửu nhìn hấn hỏi: "Vì cái gì nói là một bữa cơm cuối cùng?"

"Các người không phải tới điều tra 2 vụ án vào ngày 12 tháng 7 và 12 tháng 8 hay sao?" Mai Dịch Thành hiển nhiên đã sớm biết.

Tần Uyên gật đầu nói: "Không sai."

"Là ta giết." ngoài dự đoán của mọi người, Mai Dịch Thành trực tiếp thừa nhận.

Mộc Cửu mở miệng hỏi hấn: "Vì cái gì?"

Ánh mắt Mai Dịch Thành bình tĩnh: "Nếu đã tra được tôi, các người hấn là đã biết chuyện."

Mộc Cửu nhìn chăm chăm đôi mắt hấn, thanh âm lãnh đạm nói: "Tôi hỏi chính là anh vì cái gì muốn thừa nhận?"

Mai Dịch Thành hơi hơi cong khóe miệng, hỏi lại cô: "Vì cái gì lại không thừa nhận?"

Hai người nhìn nhau vài giây, Mộc Cửu lại mở miệng nói: "Cái nhà này là Lục Hưởng Thanh để lại cho anh?."

Mai Dịch Thành chậm rãi gật đầu, "sau khi giết mẹ tôi, ông ấy vẫn luôn chiếu cố cho tôi, có phải rất kì quái hay không? tôi lại đi theo một người mà ở trước mặt tôi giết chết người mẹ đã sinh ra mình."

Mộc Cửu không trả lời hấn, chỉ dùng đôi mắt đen nhánh nhìn hấn.

"thi thể của bà ấy đang ở tầng hầm ngầm." Hấn có chút tự giễu mà cười, "Cũng chỉ có sau khi chết, bà ấy mới nguyện ý cùng tôi ở một chỗ."

"Vì cái gì muốn thừa nhận?" Mộc Cửu hình như đặc biệt chấp nhất với vấn đề này, cô lại hỏi hấn.

Mai Dịch Thành như cũ không trả lời, hấn dời tầm mắt trên người Mộc Cửu nhìn về phía phía sau "Đi thôi, tôi mang các người đi xuống tầng hầm ngầm."

Tầng hầm ngầm này cùng tầng hầm ngầm ở nhà Lục Hường Thanh cơ bản là giống nhau, mà ở nơi sâu nhất bên trong ngăn tủ, một khối thi thể không đầu được ngâm đầy formalin, Mai Dịch Thành nói cho bọn họ, đây là thi thể Phương Lệ.

Lúc sau, thi thể Thang Mộng Như cũng được tìm thấy ở hoa viên, Mai Dịch Thành bị bắt vì hiềm nghi giết hại Thang Mộng Như cùng Lâm Thanh.

Một ngày sau.

Mộc Cửu đi vào phòng thẩm vấn, Mai Dịch Thành ngồi trên ghế, hai tay bị còng đặt ở trên bàn, hần sắc mặt bình tĩnh, nghe âm thanh mở cửa, hần không quay đầu lại, chờ đến khi Mộc Cửu xuất hiện ở phía đối diện, hần mới giương mắt nhìn về phía cô.

Mộc Cửu nói: "Triệu Vũ Văn bị bắt, hần vừa mới nhận tội."

Nghe thấy tin tức này, không có khiếp sợ không có nghi hoặc, Mai Dịch Thành sắc mặt thậm chí không biến hóa "Các người, đã sớm biết?"

"khi rời khỏi nhà Triệu Vũ Văn, chúng tôi liền tiến hành điều tra, chính xác là lúc Thang Mộng Như bị hại, anh căn bản là không ở thành phố S." Mộc Cửu nhìn về mặt của hần tiếp tục nói: " trong tủ sắt của Lục Hường Thanh tìm thấy ảnh chụp của người bị hại, còn có một chiếc chìa khóa, chúng tôi ở nhà hần tìm được một cái rương gỗ khắc hoa hồng, bên trong chỉ có 1 tấm ảnh, mặt trên là Lục Hường Thanh, mặt còn lại là Triệu Vũ Văn."

"Đồ vật bày biện ở dưới tầng hầm ngầm là người thuận tay phải sử dụng, anh là người thuận tay trái còn Triệu Vũ Văn thuận tay phải."

Tổng hợp những manh mối trên liền vạch trần Triệu Vũ Văn nói dối, bất quá cho dù là như thế, bọn họ vẫn đến nhà Mai Dịch Thành, đem hần làm kẻ tình nghi mang về cục cảnh sát, chính là muốn vạch trần bộ mặt giả dối của Triệu Vũ Văn, đồng thời âm thầm theo dõi Triệu Vũ Văn, ngay hôm nay, hần lại bắt cóc một người phụ nữ đã bị cảnh sát bắt giữ.

Mai Dịch Thành trước sau lẳng lẳng nghe Mộc Cửu nói chuyện, một chữ cũng chưa nói.

Mộc Cửu dùng không dùng ngữ điệu hỏi hần: "Vì cái gì muốn thay hần nhận tội?"

Đôi tay Mai Dịch Thành đan vào nhau, hần nhàn nhạt cười, giương mắt

nhìn thẳng vào đôi mắt Mộc Cửu, sau một hồi mới mở miệng: "Cô biết câu cuối cùng mà mẹ tôi nói với Lục Hương Thanh là cái gì không?" Hần dờn tầm mắt khỏi đôi mắt của Mộc Cửu, nhìn về phía cửa gương, nhẹ giọng mà nói ra từng chữ: "đừng làm tổn thương hẳn."

Mộc Cửu ra khỏi phòng thăm vấn, Tần Uyên đứng ở ngoài cửa, nhìn cô đi ra, sau đó đưa cho nàng một cái bánh pudding.

Mộc Cửu nhìn thấy chiếc bánh lập tức ăn, Tần Uyên nhìn vẻ mặt ngưng đọng của cô, hỏi: "Làm sao vậy? Vụ án của Triệu Vũ Văn còn có vấn đề?"

"Không phải." Mộc Cửu liếm liếm môi, trong lòng còn nhớ ngày hôm qua Mai Dịch Thành ở nhà ăn bò bít tết, liền nói "Muốn ăn bò bít tết."

NGƯỜI ĐIỀU KHIỂN TÂM LÝ II

Dực Tô Thức Quý

Chương 33: Ngôi Làng Im Lặng

Sáng sớm sau lễ Thất Tịch một ngày, Thạch Nguyên Phi mang túi đi vào văn phòng, tâm tình có vẻ rất tốt, Triệu Cường nhìn thấy Thạch Nguyên Phi sáng ngày hôm qua hoàn toàn rơi vào trạng thái trên mây so với hôm nay thật sự là khác biệt, trong miệng ngậm một bao sữa đậu nành đi qua, ôm lấy bờ vai của Thạch Nguyên Phi, "Thạch Đầu, sao thế này? Có chuyện gì tốt?"

Thạch Nguyên Phi cảnh xuân đầy mặt nói: "Đó là đương nhiên, đêm qua tôi đi xem mắt."

Triệu Cường vẻ mặt kinh ngạc nhìn Thạch Nguyên Phi, "Thất Tịch đi xem mắt?"

"Thì sao?!" Thạch Nguyên Phi quay đầu nhìn vẻ mặt Triệu Cường lúc này không khỏi cảm thấy tức giận "Các người ngày hôm qua một đám có đôi có cặp mà đi ra ngoài ăn Thất Tịch, tôi tìm không thấy một người bạn còn chưa tính, còn không cho phép tôi đi xem mắt?"

Triệu Cường vỗ vỗ bờ vai của hắn, trấn an nói: "Không phải, chủ yếu là cuộc sống này rất đặc biệt."

Thạch Nguyên Phi mở máy tính ngồi xuống, "lần gặp mặt này chỗ nào cũng nhìn vừa mắt, có thể tôi sẽ thoát kiếp đơn độc nhờ Lễ Thất Tịch cũng nên!"

Triệu Cường nhìn tâm tình phấn chấn của Thạch Nguyên Phi, làm mặt quỷ nói: "Thế nào? Xem dáng vẻ của cậu, là đã thích người ta sao?"

Thạch Nguyên Phi cười hắc hắc, "Dù sao tôi cũng để lại ấn tượng khá tốt, lại có cùng đề tài nói chuyện, lại là đồng nghiệp."

Triệu Cường lòng như lửa đốt, nhanh chóng kéo chiếc ghế bên cạnh mà

ngồi xuống: "Vậy hai người có ăn cơm hay rủ đi xem phim không?."

"Có"

"Không tồi nha!" Triệu Cường kích động mà chụp lấy bờ vai của Thạch Nguyên Phi, tiếp tục tìm hiểu: "Cuối cùng cậu có đưa người ta về đến nhà không?"

Thạch Nguyên Phi dùng ngón tay đẩy đẩy mắt kính, "Đương nhiên không đưa, cô ấy vốn dĩ là ở nhà của mình."

Triệu Cường vừa nghe, thiếu chút nữa từ ghế nhảy dựng lên, nhìn Thạch Nguyên Phi, thật nhìn không ra cậu ta lại có bản lĩnh này, "Ai nha, thật không nghĩ tới, cậu lại tới nhà cô ấy gặp mặt?"

Thạch Nguyên Phi vừa nghe đã biết Triệu Cường hiểu lầm, liền giải thích: "Không phải, tôi ở nhà tôi."

"Không, không phải....." Triệu Cường cảm thấy đầu óc của mình thật không đủ dùng, "Cô ấy ở nhà cô ấy, cậu ở nhà cậu, hai người làm thế nào mà gặp mặt?"

Thạch Nguyên Phi chỉ tay lên trên bàn "Máy tính!"

"Cậu nói cái gì? Máy tính?!" Triệu Cường vẻ mặt khiếp sợ, trong nháy mắt còn tưởng rằng chính mình nghe lầm.

Bị tiếng hét của Triệu Cường làm cho hoảng sợ, Thạch Nguyên Phi dùng ngón tay gãi gãi lỗ tai, "Đúng vậy, công việc bận rộn quá, nên chúng tôi nói chuyện qua video."

Triệu Cường mắt trợn trắng, "Vậy có nghĩa là căn bản hai người không gặp mặt."

"Có cái gì khác nhau sao?" Thạch Nguyên Phi nói, không phải đều có thể nhìn thấy đối phương, còn có thể nói chuyện phiếm sao?

"Cái này mà giống nhau sao?" Triệu Cường lại mắt trợn trắng, sau đó đột nhiên nghĩ tới một vấn đề, "Không đúng, vậy hai người làm thế nào ăn cơm, xem phim?"

Thạch Nguyên Phi nhìn vẻ mặt ngu ngốc của Triệu Cường, đáp "cái này có gì là khó? Mỗi người ăn phần của mình, tôi ở nhà mở phim lên xem, cô ấy có thể nhìn thấy qua camera máy tính, còn không phải là cùng nhau xem phim sao? Xem xong chúng tôi còn thảo luận đấy."

Triệu Cường "..."

Thạch Nguyên Phi vỗ vỗ bờ vai của Triệu Cường, "Thời đại bây giờ đã tiến bộ rồi, cậu cần phải tiếp thu thêm đi."

Lúc này Lam Tiêu Nhã đi đến, "Chào buổi sáng." Chào hỏi xong, liền thấy Triệu Cường, cô nhướn mày nói: "Triệu Cường vẻ mặt này của cậu là có chuyện gì?"

Triệu Cường đem câu chuyện của Thạch Nguyên Phi mà kể chi tiết cho Lam Tiêu Nhã nghe, Lam Tiêu Nhã sau khi nghe xong, đi đến bên cạnh Thạch Nguyên Phi nói: "Thạch Đầu, nếu cảm thấy cô ấy là người tốt, phải nhanh chóng rước về nhà, không được bỏ lỡ!"

A! Tại sao Lâm Tiêu Nhã cùng anh phản ứng lại không giống nhau, Triệu Cường nóng nảy, "Chị hai à, bọn họ rõ ràng phương thức gặp mặt không bình thường, chị nghe xong mà không kinh ngạc sao?"

Lam Tiêu Nhã đôi tay ôm ngực nhìn hằm, hỏi ngược lại: "Có cái gì kinh ngạc sao?"

Lúc sau Triệu Cường chạy lại hỏi Hồng Mi cùng Trần Mặc, phản ứng đều không như anh ta dự đoán, cuối cùng vẫn chỉ có Đường Dật để an ủi lấy chính mình, bởi vì cậu ta cùng Triệu Cường hoàn toàn là cùng phản ứng.

Không bao lâu sau, Tần Uyên cùng Mộc Cửu đi tới, Tần Uyên xách túi đi trước, Mộc Cửu ở phía sau ăn cơm sáng, Thạch Nguyên Phi vừa thấy cô, đã nói: "Mộc Cửu muội, em có thư "

Lam Tiêu Nhã vừa nghe thấy, đột nhiên nghĩ tới, "Có phải A Bố gửi tới không?"

Mộc Cửu nuốt xuống cơm sáng, đi qua cầm lá thư, xem địa chỉ cùng người gửi, cô nhìn Lam Tiêu Nhã gật đầu, sau đó mở phong thư ra.

Cô đọc lá thư bên trong, chữ người viết thư giống như là chữ của trẻ vừa mới học chữ không được bao lâu, nhưng mỗi nét đều viết thật sự nghiêm túc, từng nét bút đều rất chỉnh tề.

Mà trong tư chỉ có mấy chữ, "Mộc Cửu: Tôi hiện tại sống rất tốt."

Ngoài lá thư trên, bên trong còn có một bức họa, tranh được vẽ bằng bút sáp, trời xanh, mây trắng, đồng ruộng cùng người bù nhìn, cơ hồ là một vùng quê yên bình, nhưng ẩn sâu cảnh sắc đó lại tồn tại một điều gì khác.

***

Hai tháng trước.

Trên đường cao tốc, ngồi ở ghế phụ Triệu Cường nhìn ngoài cửa sổ xe khung cảnh càng ngày càng hoang vu, nặng nề mà thờ dài, "Tôi có một loại cảm giác, hơn nữa loại cảm giác này càng ngày càng cường liệt."

Ngồi ở trên ghế sau Lam Tiêu Nhã gặm đồ ăn vặt liếc mắt nhìn hẳn, "Không phải cậu muốn cùng chúng tôi tới đây sao?"

Triệu Cường cảm thấy rất ủy khuất, cảm thấy mình thực sự bị lừa, cậu liền quay đầu nhìn Lâm Tiểu Nhã, "Không phải chị nói là nghỉ phép đi du lịch hay sao!" Cho nên khi đó Triệu Cường cũng chưa hỏi đi chỗ nào, liền thu thập hành lí chạy theo bọn họ lên xe.

Lam Tiêu Nhã buông tay nói: "Đúng vậy, không phải chúng ta đang trên đường sao?"

"Chị." Triệu Cường kích động mà kêu lên: "Không, không phải! Bình thường du lịch thường là đi biển hay lên núi chơi, bơi lội hoặc là leo núi, tắm suối nước nóng dạo thăm cổ trấn, không phải sao?"

"Ai nha, những nơi đó....." Lam Tiêu Nhã tắt tắc hai tiếng, nói: "Chúng ta đều đi rất nhiều lần, cậu vẫn thấy thú vị sao?"

Triệu Cường vẻ mặt đau khổ, giọng nói đều mang theo tia kích động, "Vậy đến cái nơi quý quái này thì thú vị hay sao!"

"Đương nhiên." Lam Tiêu Nhã nói nhìn về phía hai bên, "Mộc Cửu, em nói xem có đúng hay không? Đường Dật cậu nói có phải hay không?"

Mộc Cửu ăn xong một cái quả nho, mặt vô biểu tình mà mở miệng: "Ừm."

Đường Dật cũng gật gật đầu, vẻ mặt vui vẻ, "Đúng vậy."

Nơi này là do Đường Dật mấy năm trước ở trên mạng phát hiện ra, thôn này không có tên, tất cả mọi người đều kêu nó là thôn quý (ở đây nó không nói rõ là thôn tên gì nên mình tự chế đó nhé ^_^), đây là một cái thôn vô cùng quý dị, có rất nhiều truyền thuyết ly kỳ, mười mấy năm qua có rất nhiều người đi thám hiểm, lại chung quy không có cách nào làm sáng tỏ bí mật đang giấu giếm bên trong.

Đường Dật đem truyền thuyết về thôn Quý kể cho Mộc Cửu cùng Lam Tiêu Nhã nghe, nghe xong hai người đều tỏ vẻ vô cùng hứng thú muốn đi

xem, nhưng vẫn luôn không có thời gian, lần này vừa lúc nghỉ phép, vì thế liền quyết định đi thôn Quý thám hiểm, Tần Uyên còn đang do dự, mà Triệu Cường vừa nghe đi du lịch, cái gì cũng chưa hỏi, lập tức muốn đi theo.

Sau khi Triệu Cường lên xe mới biết được bọn họ muốn đi ngoại thành, căn bản không phải là đi du lịch thăm danh lam thắng cảnh, vừa nghe đến cái tên thôn Quý, từ trước đến nay Triệu Cường luôn sợ những câu chuyện ma quỷ, vẻ mặt của cậu đau khổ lại nhìn về phía Tần Uyên đang lái xe, "Đội trưởng! bây giờ có thể thay đổi địa điểm du lịch được không....."

"Làm loạn cái gì chứ, mau ăn đi." Lam Tiêu Nhã đưa người về phía trước, vươn tay trực tiếp đem một cái quả nho nhét vào trong miệng Triệu Cường. Triệu Cường phản kháng không có hiệu quả, cuối cùng xe vẫn là thẳng hướng thôn Quý mà đi.

Còn chưa chạy đến địa điểm đó, trời đã tối đen, đường đi ban đêm không an toàn, bọn họ quyết định đến một thôn gần nhất tá túc một đêm, đi thêm một đoạn, liền đến Diêu thôn.

Tần Uyên lái xe vào thôn, ở cổng liền gặp một thôn dân độ tuổi trung niên, Tần Uyên ngừng lại, hạ cửa sổ xe, "Chào chú, chúng tôi đi ngang qua nơi này, bởi vì quá muộn, nên muốn ở trong thôn tá túc một đêm."

Thôn dân nọ đánh giá Tần Uyên cùng người bên cạnh là Triệu Cường, sau đó lại nhìn về phía sau cửa sổ xe, hần mở miệng, có chút nói lắp, "Mượn...tá túc... kia...kia ... các người có mấy người?"

"Năm người, không biết có thuận tiện hay không?"

Người đó gãi gãi cổ, "Thật ra, trong thôn có cái khách sạn, sạch sẽ thì sạch sẽ...nhưng... bất quá các vị...này...này vừa nhìn thấy chính là người từ thành phố lớn tới, có thể ở lại sao?"

Tần Uyên gật đầu nói: "Có thể, có thể phiền chú dẫn chúng tôi đến đó không?"

Người thôn dân đó liền cười sáng khoái mà đáp ứng "được...được chứ...tôi lái xe máy... mọi người đi sau...theo tôi... không... không xa."

"Cảm ơn."

Người đàn ông đó liền leo lên chiếc xe máy bên cạnh khởi động xe chạy về

phía trước, Tần Uyên cũng khởi động xe, đi theo phía sau hẳn.

Năm phút đồng hồ sau, xe máy ngừng lại ở một khách sạn nhỏ, Tần Uyên cũng ngừng xe, năm người mở cửa xuống xe.

Người trung niên đem xe máy dựng một góc, quay đầu lại nhìn về phía bọn họ, "Đến...đến rồi...chính là nơi này." Hẳn nói lời này, đôi mắt đánh giá Mộc Cửu ba người.

Nam thôn dân đối diện với cặp mắt đen nhánh của Mộc Cửu cặp, ánh mắt lập tức tránh đi, gãi gãi tóc, nói: "Tôi...tôi mang các người vào đi thôi."

Hẳn đi trước, mang theo bọn họ vào khách sạn.

Nam thôn dân đi vào liền gọi vào bên trong: "Mai Tử...có...có khách."

"Tới đây, tới đây." Giọng nói của người phụ nữ có chút nhẹ nhàng từ bên trong phòng truyền ra, tiếp theo liền đi ra một người phụ nữ trẻ tuổi, mặc bộ quần áo màu đỏ rực, nhìn người thôn dân kia, trên mặt mang theo ý cười, "Diêu thúc." Tiếp theo liền thấy phía sau có mấy người, "Bọn họ tới tá túc sao?"

Người thôn dân được xưng hô là Diêu thúc nhìn Mai Tử nói: " phải, đi ngang qua này... tới...tới ở một đêm...năm người...có phòng không?"

Mai Tử cười gật đầu: "Có, muốn mấy gian phòng?"

Cuối cùng năm người bọn họ mượn hai gian phòng, Lam Tiêu Nhã cùng Mộc Cửu một gian, Tần Uyên ba người một gian.

An bài mọi việc đâu vào đấy, Diêu thúc chào tạm biệt bọn họ "Nếu...nếu không có việc gì nữa, tôi phải đi rồi."

"Cảm ơn."

"Đúng vậy, làm phiền Diêu thúc rồi."

Bọn họ cảm tạ Diêu thúc, sau đó Mai Tử liền mang dẫn bọn họ đi đến phòng.

Phòng trọ tương đối đơn sơ, nhưng nhìn qua lại rất sạch sẽ, bọn họ thu dọn một chút đồ vật, rửa mặt xong liền đi ngủ.

Ban đêm, trong thôn rất an tĩnh, không có lấy tiếng người, chỉ có tiếng ếch nhái sâu bọ kêu lâu lâu còn truyền đến vài tiếng chó sủa, Mộc Cửu cùng Lam Tiêu Nhã ngủ ở trên một cái giường, nhưng lại không ngủ.

Lam Tiêu Nhã nghe thấy tiếng Mộc Cửu xoay người, nhẹ giọng hỏi: "Mộc

Cửu, ngủ rồi sao?"

"không có."

"Thật là đã lâu không ở bên ngoài, đều ngủ không được." Bởi vì bận công tác, Lam Tiêu Nhã hoặc là ở nhà ngủ, hoặc là ở phòng pháp y nghỉ ngơi, cơ hội ra ngoài du lịch rất ít, bọn họ trong đội mỗi người đều là như thế, Lam Tiêu Nhã thờ dài, lại đột nhiên cười khẽ, "Nhưng mà nghĩ đến ngày mai chúng ta sẽ đến thôn Quý, thật là kích động đến ngủ không được."

Mộc Cửu trợn tròn mắt nhìn trần nhà, "Vẫn nên đi ngủ sớm một chút, ngày mai chúng ta còn phải dậy sớm."

"Được, ngủ đi." Lam Tiêu Nhã nhắm mắt lại, một lát sau lại mở mắt, "Mắt em có khép lại không?"

Mộc Cửu: "Không."

"....."

"A a a a!" Mà đúng lúc này, một tiếng thét chói tai đột nhiên ở khách sạn vang lên, "Gâu gâu gâu!" Ngay sau đó phía sau liền truyền đến từng đợt chó sủa, hoàn toàn phá vỡ màn đêm yên tĩnh của thôn này.

NGƯỜI ĐIỀU KHIỂN TÂM LÝ II

Dực Tô Thức Quý

Chương 34: Ngôi Làng Im Lặng (2)

"Sao lại thế này?!" Nghe được bên ngoài tiếng thét chói tai, Lam Tiêu Nhã cùng Mộc Cửu lập tức từ trên giường ngồi dậy, nhìn ra cửa.

Khi tiếng thét chói tai qua đi, mọi người dân trong thôn đều mở cửa bật đèn, ở trong đêm đen lộ ra ánh sáng, không bao lâu sau, dưới lầu lại liên tục truyền đến tiếng mọi người nói chuyện, có nam có nữ, âm thanh không vang, lại hỗn tạp ở bên nhau, nghe không rõ ràng lắm.

Mộc Cửu quay đầu lại nhìn bên cạnh ngoài cửa sổ, xuyên thấu qua những nhà thôn dân có ánh đèn, bỗng thấy có một hai người vội vã chạy lại, Lam Tiêu Nhã còn đang do dự nên hay không đi ra ngoài nhìn xem, thì ở ngoài liền vang lên tiếng đập cửa, Lam Tiêu Nhã trong lòng khẩn trương, nhưng lập tức liền phát hiện người gõ cửa chính là Tần Uyên.

"Mộc Cửu, Tiêu Nhã, là tôi." Giọng Tần Uyên trầm thấp từ ngoài cửa truyền đến.

Lam Tiêu Nhã chạy nhanh xuống giường, mang giày vào rồi đi ra cửa, Mộc Cửu cũng đi theo phía sau, Lam Tiêu Nhã lấy chìa khóa rồi mở cửa, trên hành lang đèn treo sáng, Tần Uyên, Triệu Cường cùng Đường Dật đều đứng ở ngoài cửa.

"Đường Dật, cậu ở đây với bọn họ." Tần Uyên nhìn Mộc Cửu cùng Lam Tiêu Nhã, nói: "Tôi cùng Triệu Cường đi xuống nhìn xem một chút."

Tiếng kêu thảm thiết vừa rồi thật làm người người khiếp sợ, Lam Tiêu Nhã có chút không yên tâm, dặn dò: "Hai người cẩn thận một chút."

Đôi mắt Mộc Cửu từ mặt Tần Uyên dời đi, sau đó yên lặng mà từ Lam Tiêu Nhã đi tới bên cạnh Tần Uyên.

Tần Uyên cúi đầu nhìn cô, kiên quyết "Em ở lại đây."

Mộc Cửu ngẩng đầu, đôi mắt đen nhánh nhìn Tần Uyên, nhìn chăm chăm.....

Phát hiện đối phương không có phản ứng gì, cô lại nhìn về phía Triệu Cường, mặt vô cảm hỏi: "Triệu Cường, anh đang sợ sao?"

Kỳ thật vẫn là có chút sợ hãi, nhưng nhìn thấy ánh mắt của đội trưởng nhà mình, Triệu Cường đành phải giả vờ nghiêm nghị "Không, không sợ."

"Về phòng đi." Tần Uyên đặt tay lên vai cô, nhìn chiếc áo màu trắng ngắn tay của Mộc Cửu, vội lấy áo khoác của mình khoác lên người cô, sau đó nhẹ nhàng mà đem cô đẩy vào trong phòng.

Lam Tiêu Nhã ở bên trong ôm lấy Mộc Cửu.

"Đường Dật, khóa cửa."

Nhìn cửa đóng lại, Tần Uyên mới cùng với Triệu Cường đi xuống cầu thang.

Hai người vừa xuống cầu thang, Mộc Cửu liền trở lại trên giường, ghé tai vào cửa sổ phía dưới, người dân trong thôn tựa hồ đều dồn cả vào cái khách sạn nhỏ bé này, nghe không rõ cũng nhìn không được cái gì.

Đường Dật ngồi xuống mép giường "Vừa rồi mới phát sinh chuyện gì?"

Lam Tiêu Nhã hai tay ôm ngực đứng ở bên giường, "Tiếng hét kia thật sự rất dọa người, hẳn là tiếng kêu của một người phụ nữ."

Đường Dật suy đoán: "Có khi nào tiếng hét mà chúng ta nghe thấy vừa rồi là của Mai Tử?"

"Có khả năng."

Trong phòng an tĩnh vài giây, Đường Dật hai tay nắm thành quyền, cậu nhìn quanh bốn phía, rõ ràng có chút sợ hãi, "Chị, chị nói nơi này có thể có quỷ không?"

Lam Tiêu Nhã xua xua tay, muốn đánh tan cái suy nghĩ này của Đường Dật, "Ở đâu ra nhiều quỷ như vậy, nói không chừng buổi tối đi vệ sinh người đó bị bóng dáng ai đó hoặc là sâu dọa thôi."

"Chị....."

Lần này không chờ Đường Dật nói xong, Lam Tiêu Nhã liền cắt ngang "Được rồi đừng sợ đừng sợ, có chị ở đây."

Đường Dật vẻ mặt vô tội, "Không phải, em đang nghĩ vì sao phòng chị

không bật đèn?"

"....." Lam Tiêu Nhã lúc này mới phát hiện trong phòng một mảnh đèn tuyền, vừa rồi cũng không bật đèn.

Cô đang chuẩn bị đi lại cửa bật đèn, liền nghe được tiếng Mộc Cửu từ cửa sổ kia truyền đến, "Chỉ sợ không đơn giản như vậy."

"Hả?"

***

Mà Tần Uyên cùng Triệu Cường hai người một đường đi xuống phía dưới, đứng giữa lầu một lầu hai, Tần Uyên xuống phía dưới nhìn thử, đúng lúc nhìn thấy một vị trí, có vài người thôn dân đứng ở đó, anh lại đi xuống dưới vài bước, thấy đứng ở trong đám người bọn họ có chủ nhân khách sạn này là Mai Tử còn có Diêu thúc nói lắp, bọn họ ở bên đó đang thảo luận rất sôi nổi.

Tần Uyên ở góc độ này nhìn không thấy được mặt Mai Tử, nhưng có thể nghe thấy âm thanh có phần sợ hãi của cô "Mọi người nói xem có thể hay không là....."

"Nói bừa cái gì vậy!" Mai Tử một câu còn chưa nói xong, đã bị một người đàn ông phía đối diện tỏ vẻ hung hãn ngắt câu nói.

Âm lượng của người đó càng ngày càng lớn, Diêu thúc thần sắc khẩn trương nói: "Nói chuyện nhẹ...nhẹ nhàng thôi." Diêu thúc nói rồi dùng ngón tay chỉ lên trên lầu, tựa hồ muốn ám chỉ chính là bọn người của Tần Uyên.

Người đàn ông hung hãn kia cau mày nhìn Diêu thúc "Có người tới?"

Diêu thúc hạ giọng nói: "Phải, buổi tối vừa tới, đi ngang qua thôn ta, đang ở phía trên."

Tần Uyên khẳng định Diêu thúc đang ám chỉ chính là bọn họ, đang chuẩn bị đi xuống, liền nghe được bọn họ chuyển đề tài.

"mọi người có ý kiến gì không, giờ phải làm sao a?" Là tiếng của Mai Tử.

Người đàn ông hung hãn gầm nhẹ: "Có thể làm sao được, chôn đi!"

Diêu thúc nghe xong, không đồng ý, đưa ra ý kiến "Chôn...chôn có...có ích lợi gì...làm...dứt khoát thiêu!"

Mai Tử vừa nghe, ngữ khí có chút kích động, cảm thấy chủ ý này rất hay "Đúng đúng, thiêu, thiêu được đó!"

"vậy chạy nhanh ra ngoài lấy đi."

Lúc này, Tần Uyên cùng Triệu Cường đã đi xuống lầu thang, tới trước mặt bọn họ.

Vài thôn dân nghe thấy động tĩnh, quay đầu nhìn lại, mỗi người trên mặt đều có biểu tình không giống nhau, có kinh thường, có tò mò, nhưng đa số chính là hoảng loạn.

Diêu thúc là người đầu tiên có phản ứng, hần nhếch môi, nhìn bọn họ cười nói: "Ấy...là... có phải hay không làm...làm ảnh hưởng đến mọi người?"

Tần Uyên nhàn nhạt gật đầu, " Phải, nghe được tiếng hét, chúng tôi liền xuống dưới nhìn xem đã xảy ra chuyện gì?"

Diêu thúc cười hắc hắc, xoa xoa tay, "Không, không có chuyện gì cả."

Đứng ở phía sau Diêu thúc là người đàn ông có diện mạo hung hãn trong tay đang cầm một túi vải thô bọc đồ vật gì đó, đúng lúc này, một góc miếng vải đột nhiên rớt xuống dưới, liền lộ ra bên trong, Triệu Cường liếc mắt một liềm nhận ra, quá bất ngờ, biểu tình không khống chế được, cảm xúc hoàn toàn biểu hiện ở trên mặt.

Người thôn dân kia vừa nhìn thấy nét mặt của Triệu Cường, lập tức cúi đầu nhìn, phát hiện đồ vật bị lộ ra, liền nhanh tay bắt lấy góc bao bố đó che lại cẩn thận.

Bị phát hiện, Nét mặt Diêu thúc liền biến đổi, có chút khó xử nói: "Vốn...vốn dĩ không... không muốn cho các cậu biết đến...sợ... sợ các cậu sợ hãi...nên... chính là....."

Phóng chừng là ngại Diêu thúc nói lấp nói chuyện chậm, người có diện mạo hung hãn liền cắt ngang "Được rồi, để tôi nói, cánh tay này là của một người trong làng chúng tôi." Hần chỉ vào cái vật trong bao vải thô kia "Hần ta mấy tháng trước đột nhiên sinh bệnh, cả người bần thần, nghe nói là gặp phải quỷ, bệnh tình càng ngày càng trầm trọng, uống thuốc cũng vô dụng, không bao lâu thì chết, vì thế chúng tôi liền tìm nơi an táng hẳn, nhưng bỗng nhiên trước hôm nay một ngày, một chân của hẳn liền từ trong đất bò ra."

Triệu Cường nghe xong liền hít một hơi khí lạnh, từ lưng chạy lên cổ một luồng khí lạnh lẽo, "Trong đất bò...bò ra?"

Diêu thúc gật gật đầu, hạ giọng nói: "Nhưng, thật sự là dọa chết...dọa chết người...lúc hấn chết thân thể rất hoàn chỉnh, tay chân đều hợp với đầu và cơ thể...vì thế... cho nên chúng ta nghĩ là...là... là quý làm."

Bên cạnh một người thôn dân liền nói "Này, hôm nay một bàn tay của hấn lại xuất hiện ở đây."

"Đúng vậy, buổi tối tôi vừa ra phòng, liền nhìn xuống...xuống mặt đất."

Mai Tử mang vẻ mặt còn chưa thoát khỏi cơn sợ hãi kể lại.

Triệu Cường cảm thấy chuyện này thật sự quá quý dị, "ở trong thôn này mọi người có lắp camera không?" Triệu Cường nghĩ chỉ cần nhìn lại camera theo dõi là có thể biết được chuyện gì đang xảy ra rồi"

Mai Tử nghe không hiểu "Gì?"

Nhưng Diêu thúc lại biết, "À...nó... chuyện đó... là ngoài ý muốn, chúng tôi chỉ là một tiểu thôn nhỏ, một khách sạn quèn, làm sao có cái hiện đại như các cậu nói được."

Mai Tử bổ sung nói: "Khách sạn của tôi buổi tối có khóa cửa cẩn thận, không ai có thể vào được." Nói cách khác, chính là chỉ có quý mới có khả năng này.

Triệu Cường ngẫm lại cũng là cũng không có khả năng, tuy rằng nghe thôn dân nói như vậy, thật sự rất giống như là quý làm, nhưng cậu dù sao cũng là cảnh sát, không thể chuyện gì cũng đẩy cho quý làm, vì thế cậu nghĩ nghĩ nói: "Hoặc là, chúng tôi nhìn một chút xem sao?"

Diêu thúc vừa nghe, vội vàng xua xua tay, "Không cần...không cần... tôi... chúng tôi đem... đem nó đi chôn là được."

Một thôn dân cũng liền thúc giục bọn họ đi lên, "Đúng vậy, hai người đi ngủ đi, đều đã trễ thế này rồi."

"Không có việc gì, chúng tôi....." Triệu Cường đang tính cho mọi người biết thân phận là cảnh sát của mình, nhưng lại bị ánh mắt của Tần Uyên ngăn lại, Tần Uyên nhìn bọn họ gật đầu, "Vậy chúng tôi đi lên nghỉ ngơi trước."

Mai Tử vẻ mặt xin lỗi nói: "Thật ngại quá làm ảnh hưởng đến giấc ngủ của hai người."

"Không có việc gì." Tần Uyên xoay người ra hiệu bằng mắt với Triệu

Cường, Triệu Cường gật gật đầu, đi theo Tần Uyên lên lầu, nhưng vẫn còn có thể nghe được tiếng bọn họ thảo luận, bàn tán.

"Mau, nhanh đi chôn."

" không thiêu sao?"

"Tính...tính...trước...chôn trước đi."

Lúc sau mọi người đều đi ra ngoài, âm thanh cũng càng ngày càng nhỏ, rồi dần im lặng.

Tần Uyên cùng Triệu Cường lên lầu tới phòng của Mộc Cửu gõ cửa "Là chúng tôi."

Đường Dật đi qua mở cửa, vừa thấy bọn họ liền hỏi: "Đội trưởng, thế nào? Đã phát sinh chuyện gì?"

" quý." Triệu Cường tiến vào phòng, mở miệng nói một chữ, vẻ mặt của Đường Dật bị dọa đến run rẩy, sau đó Triệu Cường đem sự tình nói cho cho 3 người họ nghe.

Lam Tiêu Nhã nét mặt rối rắm nói: "Tay cùng chân bò ra?". Cô ở chung với thi thể nhiều năm như thế nhưng từ trước tới nay chưa bao giờ gặp phải hiện tượng này.

Triệu Cường điên cuồng gật đầu, "Đúng vậy, rất đáng sợ, tôi vốn dĩ muốn nhìn một chút xem thử thi thể đó như thế nào."

Tần Uyên lại nói: "Bọn họ rõ ràng không nghĩ chúng ta sẽ biết."

"Bởi vì bọn họ không biết chúng ta là cảnh sát." Triệu Cường nghĩ dân ở thôn cho rằng mấy người Tần Uyên là người bình thường, nhìn thấy thi thể hơn nữa còn có sự tích quý dị như vậy , khẳng định là sẽ sợ hãi, cho nên mới không cho bọn họ biết.

Tần Uyên nghiêng đầu nhìn hẳn, "Chính là như vậy, thế nên chúng ta càng không thể để bọn họ biết thân phận của chúng ta."

"à" Triệu Cường nghĩ đến vừa rồi ở dưới lầu Tần Uyên ngăn mình lại, lúc này mới dần dần hiểu ra, giật mình mà nhìn Tần Uyên, "Đội trưởng, anh cảm thấy có vấn đề gì sao?"

Tần Uyên gật gật đầu, biểu tình nghiêm trọng, " Người thôn dân này chắc chắn không phải bệnh chết đơn giản như vậy."

Đường Dật đột nhiên nghĩ đến câu nói của Mộc Cửu lúc trước, quay đầu

nhìn về phía cô.

Mộc Cửu từ đầu đến cuối vẫn luôn ghé vào khung cửa sổ, nhìn ra ngoài, mà ở dưới lầu, cuối cùng đi ra Diêu thúc đi ra cuối cùng ngẩn đầu nhìn ánh đèn sáng trên phòng bọn họ.

***

mấy hôm nay suy nghĩ có nên edit tiếp không, vì wattpad của bạn link_20 edit lại bộ này rồi, nếu các bạn vẫn muốn mình edit thì cmt nhé. Cảm ơn các bạn đã theo dõi mình trong suốt 3 chương ^_^.

NGƯỜI ĐIỀU KHIỂN TÂM LÝ II

Dực Tô Thức Quý

Chương 35: Ngôi Làng Im Lặng (3)

Triệu Cường nhìn mọi người: "Vậy chúng ta có cần điều tra không?"
Lam Tiêu Nhã ở mép giường ngồi xuống, hưng phấn đập mạnh tay xuống giường, "Đã có vấn đề, đương nhiên phải điều tra!"

Triệu Cường nghe xong nói: "Nhưng chúng ta không phải chỉ ở lại đây một đêm thôi sao? Sáng mai không phải là sẽ xuất phát đi làng Quý hay sao?"

"Đến đó không vội, nó ở đó cũng sẽ không biến mất, án mạng đương nhiên là quan trọng."

Đường Dật ở một bên tán thành gật đầu.

"Nhưng hãn đều đã chết mấy tháng rồi? Có thể tra được cái gì sao?"

Lam Tiêu Nhã nâng cằm, quơ quơ ngón tay vẽ mặt tự tin nói: "Dụng cụ để nghiệm thi tôi cũng mang theo đầy đủ rồi, về phương diện kiểm tra thi thể thì không thành vấn đề!"

Ra cửa du lịch cư nhiên còn mang theo thiết bị, Triệu Cường thật là phải đến quỳ với cô "Chị, chị lại là tùy thân mang theo sao!" Triệu Cường nghĩ lại, tưởng tượng lúc trước ngay trong hôn lễ của mình, Lam Tiêu Nhã cũng mang theo dụng cụ, nghĩ lại đã thấy rợn người.

"Đó là!"

"Trời cũng đã khuya rồi, trước tiên ngủ đi, hiện tại cũng không có phương tiện điều tra, vụ án ngày mai lại nói." Tuy rằng dân làng đều đã giải tán rồi, nhưng Mai Tử vẫn còn ở dưới, nếu bọn họ rời khỏi khách sạn lúc này chắc chắn sẽ bị phát hiện, chứ đừng nói đến là đi tìm thi thể người thôn dân kia, bọn họ đối với cái thôn này một chút thông tin cũng không biết, buổi tối đi điều tra thật không khả thi.

Thương lượng xong, đám người của Tần Uyên liền trở lại trong phòng của mình nghỉ ngơi, khi mà bọn họ đi rồi, Lam Tiêu Nhã cùng Mộc Cửu nói chuyện một lát rồi cũng đi ngủ.

Buổi sáng ngày hôm sau, mấy người Tần Uyên rất sớm liền rời khỏi giường, rửa mặt xong, bọn họ xuống dưới lầu, đến cửa liền thấy Mai Tử ngồi ở đó chơi điện thoại.

Vừa thấy bọn người Tần Uyên đến, cô lập tức đem điện thoại bỏ vào ngăn kéo, ngẩng đầu cười hỏi: "Hôm qua mọi người ngủ ngon không?"

Tần Uyên nhìn Mai Tử gật gật đầu, "khá ngon."

Mai Tử thò đầu ra xem hành lý của bọn họ, lại phát hiện trên tay họ cái gì cũng không có, cô liền hỏi: "Vậy mọi người chuẩn bị đi rồi đúng không?"

"Không, một người bạn của tôi thấy trong người có chút không thoải mái cho nên chúng tôi sẽ ở lại đây một thời gian." Tần Uyên nói dối Đường Dật không thoải mái, vì không cho thôn dân sinh ra nghi ngờ, đây cũng là cách duy nhất trước mắt có thể ở lại để tìm hiểu vụ án, sau đó sẽ âm thầm tiến hành điều tra.

Mai Tử vừa nghe, biểu tình có chút lo lắng, "A nha, bệnh rồi sao? Có nặng lắm không?"

Tần Uyên lắc lắc đầu, "Không có việc gì, ăn trúng đồ không tươi, nghỉ ngơi một lát sẽ khỏe." Tần Uyên vừa nói vừa liếc mắt với Triệu Cường một cái.

Triệu Cường vừa nhận được tín hiệu, liền cười hì hì nhìn Mai Tử nói: "Đúng rồi, dù sao chúng tôi cũng không có chuyện gì làm, chúng tôi có thể đi dạo ở trong thôn một lúc được không?"

Mai Tử phỏng chừng không nghĩ tới bọn họ sẽ nói như vậy, nhất thời ngây ra một lúc, "Hả.....đi dạo." Cô đột nhiên nghĩ tới cái gì đó liền hạ giọng nói: "Đi dạo cũng được nhưng mọi người ngàn vạn lần đừng đi ra phía sau núi, ở đó có mộ của quý đó."

Lam Tiêu Nhã nghe xong hỏi: "Ban ngày cũng quý sao?"

"Cái này....." Mai Tử nhất thời không biết nói như thế nào, sau đó đột nhiên nghĩ đến, "Vốn là sẽ không có, nhưng mọi người ngày hôm qua cũng thấy đấy, cánh tay kia đều từ cái mộ đó bò ra tới chỗ này, còn chưa rõ hay sao."

"Đội....." Triệu Cường thiếu chút nữa lỡ miệng, chạy nhanh sửa lại "Anh, em nghĩ chỗ đó rất đáng sợ, chúng ta đừng đến có được không?."

Tần Uyên gật đầu nói: "Phải, chúng ta đi dạo nơi khác." Miệng thì nói thế

nhưng trong đầu Tần Uyên lại nghĩ chờ người trong thôn không chú ý, nhất định phải đi nhìn xem.

Mai Tử lúc này đề nghị: "Đúng rồi, bằng không, để tôi dẫn mọi người đi dạo."

"Như thế có làm phiền cô quá hay không?"

Mai Tử vội vàng xua tay, tươi cười hiền hậu, "Sẽ không sẽ không, mọi người đối với thôn của chúng tôi cũng không quen thuộc địa hình mà". Mai Tử vừa nói vừa từ phía sau đi ra, giọng điệu vô cùng nhiệt tình: "Tôi dẫn mọi người đi đến nhà Diêu thúc, ông ấy thấy mọi người khẳng định là rất vui."

Nhà Diêu thúc và khách sạn của Mai Tử rất gần nhau, đi qua vài con ngõ là đến, chả trách đêm qua khi nghe thấy tiếng thét của Mai Tử, Diêu thúc đã nhanh chóng có mặt ở khách sạn.

Mai Tử để bọn họ ở ngoài cửa chờ, cô đến trước cửa vừa gõ vừa gọi Diêu thúc, một lát sau, cửa ở bên trong mở ra, nhưng người mở cửa lại là một nam thanh niên trẻ tuổi, nhìn bộ dáng ước chừng khoảng hai mươi tuổi, diện mạo có vài phần giống Diêu thúc, trong tay đang cầm cái máy chơi game, có thể đang chơi game thì bị quấy rầy, trên nét mặt có chút không kiên nhẫn.

Mai Tử vừa thấy không phải Diêu thúc mở cửa, liền nở nụ cười hì hì hỏi cậu thanh niên trẻ tuổi kia: "Đông Tử, cha cậu đâu?"

Đông Tử còn đang cắm cúi vào trò chơi, sắc mặt âm trầm thuận miệng nói một câu: "Sáng sớm liền đi ra ngoài, hình như là đi cùng Vương thúc."

"Sao? đã ra ngoài, vậy tôi ra ngoài tìm xem, cậu tiếp tục chơi trò chơi đi."

Đông Tử đang chuẩn bị đóng cửa, thì Mai Tử như là nhớ tới cái gì, liền gọi giật Đông Tử, đưa tay vào túi lấy ra cái gì đó bỏ vào tay Đông Tử: "Ăn đi."

Đông Tử cầm lấy cũng không thèm nói câu cảm ơn, tựa hồ việc này vẫn luôn xảy ra như một thói quen, nét mặt không thể kiên nhẫn nữa " Còn việc gì nữa không?"

Mai Tử so với hẳn lớn hơn mười mấy tuổi, nhưng đối với thái độ của Đông Tử, Mai Tử một chút cũng không cảm thấy khó chịu hay bất mãn, xua xua tay "Không có, không còn việc gì."

Năm người Tần Uyên ở phía sau đều nghe được rất rõ ràng, ngữ khí cùng động tác của Mai Tử là lấy lòng Đông Tử, hơn nữa chắc chắn không phải ngày một ngày hai, mà Đông Tử cũng có thói quen nhận đỡ từ cô, thái độ lại không tốt chút nào.

Tần Uyên cảm thấy, chuyện này chắc chắn có liên quan đến Diêu thúc.

Nhìn Đông Tử đóng cửa lại, Mai Tử xoay người đi rồi trở ra, nhìn mấy người Tần Uyên nói: "Tiếc quá, thật không khéo Diêu thúc lại không có ở nhà."

Tần Uyên nói không có việc gì, sau đó nhìn Mai Tử hỏi: "Có phải Diêu thúc ở trong thôn của mọi người rất được kính nể phải không?"

Mai Tử gật gù đầu, "Phải, bởi vì Diêu thúc rất lợi hại, đầu óc rất thông minh, trong thôn phát triển như thế này đều dựa vào ông ấy."

Triệu Cường ở một bên nói: "Đúng vậy thật, tôi thấy cuộc sống của mọi người rất tốt, so với các thôn khác thì có vẻ phát triển hơn." Mọi người đi dọc theo con đường, lướt qua vài ngôi nhà, tuy rằng trong thôn vẫn chưa phát triển đến mức hiện đại, nhưng nhìn từ bên ngoài cũng có cảm giác ngôi làng này phát triển rất tốt.

"Hiện tại đời sống trong thôn đều phát triển đi lên." Mai Tử trên mặt tràn đầy ý cười, có thể thấy đối với cuộc sống hiện tại rất vừa lòng.

Tần Uyên cố ý tỏ ra bọn họ đang tùy tiện đi dạo, bỗng nhiên từ xa chạy tới một vài người, Tần Uyên nhận ra mấy người này đêm qua cũng xuất hiện ở khách sạn của Mai Tử.

Nét mặt họ có vẻ không tốt lắm, bộ dáng rất nôn nóng, nhìn thấy Mai Tử, liền chạy về phía cô: "Mai Tử! xảy ra chuyện rồi!"

Mai Tử nghe thấy vội vàng chạy lại "Vương thúc, sao, chuyện gì?"

Vương thúc kích động kêu lên: "Mai Tử... cái kia không thấy nữa!"

Mai Tử ngơ ngác không hiểu "Cái gì không thấy?"

"A nha!" Vương thúc nhìn mấy người Tần Uyên, đành phải nói rõ, "Chính là thi thể của Hồng Xuân."

Mai Tử hoảng sợ, giọng điệu cũng cất cao lên "Gì? Không phải đã chôn cất ổn thỏa ở sau núi rồi hay sao?"

"Không!" Người đàn ông đứng bên cạnh khoảng chừng ba mươi tuổi kích

động nói "Buổi sáng lão Thiết đi ngang qua đó, phát hiện nơi chôn cất của Hồng Xuân có một cái hố lớn, khi đến gần thì thi thể của cậu ấy đã biến mất rồi! "

"Biến mất!" Mai Tử tay nắm chặt thành quyền "Đây là quỷ ăn trộm hay sao?"

Vương thúc căng thẳng "Không biết, hiện tại tất cả mọi người trong thôn đều đang đi tìm, ngày hôm qua tay của Hồng Xuân không phải đến chỗ cô sao, hay là bây giờ chúng ta liền tới khách sạn tìm thử xem."

Mai Tử gật đầu "Được được, tôi dẫn hai người đi tìm." Trong lòng Mai Tử sốt ruột, cũng không rảnh quan tâm đến mấy người Tân Uyên đứng bên cạnh, chưa kịp nói với Tân Uyên một câu, liền dẫn hai người thôn dân kia đi mất.

Chờ bọn họ đi rồi, Triệu Cường gãi gãi tóc "Thi thể bị quỷ lấy cắp?"

Lam Tiêu Nhã liếc mắt nhìn cậu ta, hỏi: "Cậu tin?"

Triệu Cường lắc đầu "Không tin."

Mộc Cửu nhìn bóng dáng ba người kia chạy về phía khách sạn, mở miệng nói: "Mọi người có cảm thấy bọn họ quá căng thẳng hay không?"

Triệu Cường như thật ra, lý giải "Bọn họ như thế là do quỷ dọa hay sao, nhưng mà ai mới là người trộm thi thể đây?"

"Mấu chốt chính là thi thể." Tân Uyên nghiêm túc nói: "Hiện tại khi chúng ta đến thì người tên là Hồng Xuân đã qua đời rồi, gọi Thạch Đầu tra thử một chút, hẳn là có thể tra được thân phận của Hồng Xuân."

Cuộc gọi được chuyển đi, Thạch Nguyên Phi bắt máy liền giật mình kinh ngạc hỏi: "mọi người không phải đi làng Quỷ thám hiểm sao? Như thế nào lại thành tra người rồi?"

Triệu Cường nghe vậy liền đem sự tình hôm qua nói cho Thạch Đầu nghe.

Thạch Nguyên Phi ở kia đầu nói: "Cho nên hiện tại có thi thể đang mất tích sao? Xem chừng là quỷ lấy cắp thật."

"Được rồi được rồi, đừng làm tôi sợ nữa, mau đi tra nhanh đi!" Triệu Cường nói xong ở trong lòng mặc niệm mấy lần, không có quỷ, không có quỷ.

Chẳng được bao lâu, tiếng Thạch Đầu từ trong di động truyền ra: "Tra được

rồi, trong thôn chỉ có một người tên Hồng Xuân, cha mẹ hẳn ba năm trước đây đã qua đời, lúc trước hẳn công tác ở thành phố W, sau đó liền từ chức, hẳn là để trở về thôn."

Tần Uyên nghe xong hỏi: "Vậy từ đó về sau hẳn vẫn ở luôn trong thôn?"

"Không tra được ghi chép của hẳn trong ba năm công tác."

Mộc Cửu mở miệng: "cha mẹ hẳn vì nguyên nhân gì mà chết?"

"Cái này tôi không tra được, không có ghi chép về vấn đề này."

Xem ra chỉ có thể điều tra ở trong thôn, Tần Uyên nói: " Được rồi, cảm ơn cậu Thạch Đầu."

Trước khi cúp điện thoại, Thạch Đầu dặn dò một câu: "Đội trưởng, mọi người phải cẩn thận một chút, đặc biệt là Triệu Cường."

"Không phải chứ, vì sao tôi lại đặc biệt?"

Triệu Cường còn đang hoảng loạn trước lời nói vô căn cứ mà la hét âm ỉ trước điện thoại, nhưng đáng tiếc Thạch Đầu đã cúp máy.

" Thạch Đầu...cậu...cậu....." Sau lưng bị đánh một cái, Triệu Cường quay đầu nhìn lại, nhìn thấy Mộc Cửu, cô bày ra vẻ mặt vô cảm mà nhìn Triệu Cường, nhàn nhạt mở miệng: "Bởi vì cậu đặc biệt được quý thích."

Triệu Cường: "....."

Buổi chiều, Mộc Cửu nhìn ra ngoài cửa sổ, bỗng nhìn thấy Diêu thúc một mình đến khách sạn, nhưng không bao lâu sau liền rời đi, Triệu Cường đi xuống nhìn, nhưng bọn họ ở trong phòng nói chuyện, âm thanh rất nhỏ, cậu không có cách nào tiến lại gần, cho nên cái gì cũng không nghe được.

Đến buổi tối, mọi người tìm khắp cả thôn, cũng không tìm được thi thể Hồng Xuân, thi thể giống như bốc hơi vậy, người ở trong thôn rất hoảng sợ, trời đã khuya nhưng đèn trong thôn vẫn còn rất sáng, mà Tần Uyên bọn họ cũng lấy cớ là Đường Dật không khỏe để ở lại, Mai Tử bởi vì thi thể bị mất tích nên rất khẩn trương, đối với chuyện ở lại của Tần Uyên cũng không cảm thấy có điều gì không thích hợp.

Tối khuya, trong thôn đèn cũng dần dần tắt, năm người trong Đội Điều Tra cũng đi ngủ, đến nửa đêm, Triệu Cường tỉnh giấc cảm giác cổ chột ớn lạnh, trợn mắt vừa thấy, trần nhà tối đen, nhìn sang bên trái thì là một vách tường trống, cậu quay sang bên phải nhìn thấy ở cửa sổ chưa được khóa kín gió từ

khe cửa thổi vào làm cho bức màn che màu trắng hơi bay bay trong gió. Trong phòng im ắng, chỉ nghe được tiếng hít thở đều đều của Tần Uyên và Đường Dật bên cạnh, trong thôn cũng rất im ắng, nhưng trái tim Triệu Cường lúc này lại đập binh binh trong ngực.

Nghĩ đến lời người trong thôn nói ở đây có quý, nghĩ đến thi thể Hồng Xuân hiện tại còn chưa tìm được, nhìn bên cạnh cửa sổ, cậu muốn đóng cái cánh ám ảnh như trong phim này lại.

Tuyệt đối..... đừng có cái gì bò vào đây.....

Không có quý, không có quý..... Triệu Cường hít sâu một cái, lại ở trong lòng lẩm nhẩm mặc niệm, từ trên giường chậm rãi ngồi dậy, vươn tay cực nhanh mà đem cửa sổ đóng lại, lại kéo kín bức màn, làm tốt mọi chuyện, Triệu Cường mới thoáng an tâm.

Tùng tùng!

Ban đêm yên tĩnh, âm thanh này cũng không vang lắm nhưng vẫn bị Triệu Cường nghe thấy rõ ràng, trong lòng cậu nháy dựng, quay đầu nhìn về phía cửa.

Có nên đi xem hay không? Triệu Cường ở trong lòng giãy giụa, tuy rằng có chút sợ hãi, nhưng tính hiếu kì vẫn thúc đẩy cậu xuống giường, tay chân nhẹ nhàng mà đi tới cửa.

Triệu Cường trong lòng an ủi chỉ là mở cửa xem bên ngoài một chút, dù sao mình cũng đâu có ra ngoài.

Nghĩ như vậy, Triệu Cường có thêm dũng khí tay ấn then cửa, hít sâu một hơi, tay dùng một chút lực, lúc này cánh cửa mở ra.

Nhìn bên ngoài cửa một mảnh đen như mực, cậu ngừng hô hấp, thò đầu nhìn ngó xung quanh, phía trước hành lang cũng không tối lắm, ánh trăng nhàn nhạt theo cửa sổ chiếu vào làm cho không gian thêm mờ ảo, Triệu Cường mở to mắt, đứng bên cạnh dãy hành lang có một bóng dáng.

Đó là một cô gái, mặc chiếc váy màu trắng tinh, mái tóc đen dài xõa xuống, mà tay cô đang cầm một đồ vật, hình tròn.

"Quý ...aaaaaaaaa!!!!"

*****

mỗi tuần mình sẽ cố gắng edit một chương nhé.

NGƯỜI ĐIỀU KHIỂN TÂM LÝ II

Dực Tô Thức Quý

Chương 36: Ngôi Làng Im Lặng (4)

Tiếng thét chói tai của Triệu Cường trong phòng làm Tần Uyên và Đường Dật bừng tỉnh, cùng lúc đó đèn cảm ứng ở hành lang cũng bật sáng.

Hành lang nháy mắt sáng lên, Tần Uyên đi đến bên cạnh Triệu Cường, kéo cửa ra nhìn thấy bên ngoài, chưa nói tiếng nào đã đi thẳng ra ngoài.

Đường Dật đứng dậy đến chỗ công tắc mở đèn trong phòng, tò mò nhìn ra cửa, tâm tình đang khẩn trương lập tức thả lỏng, sau đó vỗ vai Triệu Cường, trấn an nói: "Triệu Cường, không phải quý."

Triệu Cường một tay che đôi mắt lại, căn bản không dám nhìn, tay còn lại chỉ về phía trước, âm thanh run rẩy, "Không, tôi... tôi...vừa thấy! Ở...ở chỗ đó! mặc váy trắng, tóc rất dài!"

Đường Dật bất đắc dĩ nói: "đó là Mộc Cửu."

"Hả?"

Triệu Cường chậm rãi buông tay, mở to mắt vừa thấy, Đứng bên cạnh Tần Uyên là một chiếc váy màu trắng, mái tóc đen dài đó còn không phải là Mộc Cửu hay sao!

"Mộc Cửu muội, em hù chết anh rồi..... A! Má ơi" Thần kinh Triệu Cường mới vừa thả lỏng lại bị khiếp sợ, chính là trên tay Mộc Cửu thành linh xuất hiện một cái đầu người đàn ông "Thì ra cái vật tròn tròn mà tôi thấy là đầu người!"

Mộc Cửu gật đầu, bình tĩnh kể lại tình huống lúc đó, "Vừa rồi bên ngoài có tiếng động, em mở cửa thì đã thấy đầu người treo ở trên cửa."

Đường Dật há to miệng, nhìn về phía phòng của Mộc Cửu và Lam Tiêu Nhã, "Treo ở trên cửa....." dù thế nào cũng không nghĩ tới, vừa mở cửa nhìn thấy đầu người, Mộc Cửu một chút cũng không bị dọa, ngược lại người bị dọa lại là Triệu Cường, hơn nữa còn đem Mộc Cửu trở thành nữ quý.

"Mộc Cửu, trái tim em quả thực rất cường hãn." Triệu Cường ngẫm lại liền sợ, nếu cái đầu người này treo trước cửa phòng của cậu, chỉ cần liếc mắt thấy một cái chắc hẳn sẽ không phải là tiếng thét chói tai đơn giản như vậy. Lúc này Lam Tiêu Nhã mới bị đánh thức ngáp một cái rồi từ trong phòng đi ra, nhìn bọn họ đều ở hành lang, vẻ mặt không rõ chân tướng, hỏi "Saomọi người đều ở đây thế?"

Nhìn thấy cái thứ trên tay Mộc Cửu, Lam Tiêu Nhã lại ngáp một cái, đôi mắt buồn ngủ mông lung "Mộc Cửu, em cầm đầu người làm gì?" Hỏi xong, cô cũng giật mình choàng tỉnh "Đây thật sự là đầu người sao?!"

"Cái đầu này chắc hẳn chính là của Hồng Xuân." Tần Uyên lấy di động ra, tin nhắn của Thạch Nguyên Phi phát tới ảnh chụp của Hồng Xuân, tuy rằng trên mặt có chút bùn đất, nhưng vẫn có thể phân biệt ra thân phận của hắn.

"Đầu của người này treo trên cửa phòng của chúng ta sao?" Lam Tiêu Nhã cảm thấy thật sự khó mà lý giải, tìm một ngày cũng chưa tìm được thi thể, kết quả buổi tối lại xuất hiện, hơn nữa chỉ có một cái đầu người, "Rốt cuộc là vì mục đích gì?" thù oán hay sao.

Mộc Cửu không hề phập phồng ngữ điệu mở miệng: "Mục đích là muốn làm chúng ta sợ hãi."

Đường Dật cân nhắc một chút rồi mở miệng nói: "Có phải là muốn cho chúng ta nhanh chóng rời khỏi nơi này hay không?"

"Rất có khả năng." Đầu tiên là một bàn tay của Hồng Xuân đột nhiên xuất hiện ở khách sạn đúng lúc họ tới ở qua một đêm, mà hiện tại họ trụ lại đêm thứ hai thì đầu người trực tiếp treo ở cửa phòng, một lần rồi một lần khủng bố, lần đầu tiên có lẽ không cảm giác được, nhưng hiện tại thì quá mức rõ ràng, đây là muốn nhắm vào bọn họ.

"Vậy hiện tại làm sao bây giờ?"

Triệu Cường mới vừa hỏi xong, cầu thang liền truyền đến tiếng bước chân dồn dập, vài giây sau, Mai Tử xuất hiện ở trước mắt bọn họ trước mặt, hẳn là nghe được tiếng kêu của Triệu Cường nên chạy lên, cô vỗ ngực thở phì phò, vẻ mặt khẩn trương mà nhìn năm người họ, "Có chuyện gì thế?!"

Mộc Cửu đem cái đầu trên tay ra cho cô xem, Mai Tử nhìn chăm chăm cái vật trên tay Mộc Cửu, sợ tới mức lập tức hét lên, sắc mặt trắng bệch, cô dựa

vào vách tường, lập tức tê liệt mà ngã xuống mặt đất, giãy tiếp theo liền bất tỉnh tại chỗ.

"Sao, sao lại như vậy....."

Từ biểu hiện của Mai Tử khi tỉnh dậy, đội Điều Tra có thể xác định cái đầu đây là của Hồng Xuân.

Tần Uyên đi lên trước vài bước, cúi đầu hỏi: "Hiện tại ở trong sách sạn ngoài chúng ta ra còn có người nào khác sao?"

Mai Tử không đáp một tiếng, tầm mắt vẫn luôn nhìn cánh tay của Mộc Cửu.

"Mai Tử!." Tần Uyên kêu một tiếng, sau đó lặp lại một lần nữa câu hỏi lúc này.

Mai Tử dường như đã phục hồi tinh thần lại, lắc lắc đầu, "Không, không có." Nói xong tầm mắt của cô dần thu hồi lại.

Tần Uyên tiếp tục hỏi: "Lữ quán ngoài cửa chính ra, còn có cánh cửa khác sao?"

Mai Tử như là không nghe thấy, đôi mắt của cô gắt gao nhìn chăm chăm cái đầu của Hồng Xuân, thân thể run run, miệng nói thăm cái gì đó, Tần Uyên tiến sát về phía cô nhưng vẫn không thể nghe cô đang nói cái gì.

Giây tiếp theo, cô đột nhiên dựa vào vách tường đứng lên, xoay người, thân thể lao đảo như người mất hồn đi về phía cầu thang, sau đó liền biến mất trước tầm mắt của họ.

"Chúng ta cũng đi xuống, tìm xem nơi nào có thể từ bên ngoài vào nơi này."

lúc bốn người đi xuống, cửa khách sạn đã mở , hẳn là Mai Tử đã xông ra ngoài, bọn họ liền mở cửa nhân lúc người dân trong thôn chưa đến mà điều tra một lúc, không bao lâu, Mộc Cửu liền phát hiện ở cửa của một căn phòng có một ít bùn đất, cô mở cửa đi vào, quả nhiên trong phòng trên mặt đất cũng dính có một ít bùn đất, một ít dấu chân không hoàn chỉnh, chắc hẳn là đầu người kia là từ nơi này tiến vào hẳn nhảy vào từ cửa sổ vì vậy mới để lại dấu bùn đất ở cửa sổ mở sau đó cũng từ con đường này mà trở ra.

Cô nhìn ra ngoài, bên ngoài toàn là ùn đất, cho nên khẳng định là sẽ lưu lại

dấu chân, cô gọi một tiếng: "Tần Uyên".

"Làm sao vậy?" Tần Uyên vừa nói vừa đi đến bên cạnh cô.

Mộc Cửu chỉ ngón tay "ra ngoài xem xét một chút."

Tần Uyên mở đèn pin điện thoại, vươn tay chiếu ra phía ngoài mặt bùn trên mặt đất, quả nhiên có thể nhìn thấy dấu chân rõ ràng, nhưng các dấu chân lại không đồng đều.

Mộc Cửu nhìn dấu chân trên mặt bùn đất một nông một sâu, khẳng định nói: "Chân phải của hắn bị què."

Tần Uyên nhìn một lúc sau cũng tán đồng phán đoán của Mộc Cửu "Cho nên chúng ta phải tìm ở trong thôn một người có chân phải bị tật."

Tần Uyên cùng Mộc Cửu nghe được bên ngoài tiếng người nói chuyện, quay đầu nhìn lại hướng cửa, thôn dân đã tới, bọn họ liền đi ra ngoài.

"Ở chỗ này." Triệu Cường trong tay cầm đầu Hồng Xuân, hiện tại đã dùng bao bố bọc lại, hắn đem đầu đưa cho người gần nhất là Diêu thúc, khẩn trương nói: "Suýt nữa thì hù chết chúng tôi."

Diêu thúc đưa tay tiếp nhận, sau đó mở bao bố ra, mấy thôn dân bên cạnh đều lại gần xem, lát sau mọi người đều kêu lên.

"Thật đúng là Hồng Xuân!"

"Tại sao lại có thể ở nơi này!"

Một thôn dân khoảng chừng hơn ba mươi tuổi hướng Diêu Thúc hỏi: "Diêu thúc, người xem đây là sao?"

"Chỉ... chỉ phát hiện cái này...thôi sao?!" Diêu thúc cau mày nhìn Mai Tử, vẻ mặt u ám.

Mai Tử co rụt cổ lại, gật đầu, "Đúng vậy, Diêu thúc, thúc nói có phải là quỷ bỏ vào đây hay không?"

Diêu thúc trầm mặc, chưa kịp nói cái gì, bên cạnh xuất hiện một người phụ nữ ngang tuổi Mai Tử sắc mặt trắng bệch, vẻ mặt hoảng sợ, cô mở miệng, nhẹ giọng nói: "Có thể hay không là....."

"Câm miệng!" Còn chưa nói xong, Diêu thúc đã cắt ngang câu nói của cô, quay đầu lại trừng mắt liếc nhìn một cái, mắng "Nói bừa cái gì!"

Nữ thôn dân kia lập tức liền cúi đầu không dám nói thêm nữa.

Lúc này Tần Uyên cùng Mộc Cửu từ chỗ ngoặt chỗ đi ra, Mộc Cửu chú ý

tới Diêu thúc đang nhìn cô, vì thế dễ dàng nhìn thấy được đầu người trên tay Diêu thúc, sau đó lập tức quay mặt đi, duỗi tay bắt lấy tay Tần Uyên, người run run lên, làn da cô vốn dĩ đã trắng bạch, nhìn qua mong manh yếu ớt, cái này càng làm cho người ta cảm thấy là cô đã chịu đã kích rất lớn.

Triệu Cường vừa quay đầu lại nhìn thấy biểu cảm của Mộc Cửu, liền nhớ lại lúc này Mộc Cửu nhìn thấy đầu người sắc mặt không đổi mà nhẹ nhàng cầm nó xuống...Còn bây giờ, thật sự kỹ thuật diễn xuất của cô khiến cho Triệu Cường phải quỳ bái.

Diêu thúc nhìn bọn họ sau đó nhẹ nhàng mà cúi người "Thật...thật là ngưỡng ngùng...mọi người nên lên lầu nghỉ ngơi đi... nghỉ ngơi... việc này chúng... chúng tôi sẽ xử lý."

Chờ bọn họ đi lên lầu, phía dưới mọi người lên xôn xao bàn tán: "Diêu thúc, làm sao đây?" có thể nhìn thấy được mọi người trong thôn đều nghe Diêu thúc, việc gì cũng đều phải hỏi trước hẳn.

Diêu thúc nhìn thang lầu, mặt âm trầm, "Ra...đi ra ngoài nói."

Đám người Tần Uyên trở lại phòng, qua cửa sổ nhìn xuống, tất cả thôn dân bao gồm Mai Tử đều đi ra ngoài.

"Thế nào rồi?"

Lam Tiêu Nhã vừa mới kiểm tra đầu người chết, mở miệng nói: "Có thể loại trừ khả năng trúng độc, nhưng cụ thể nguyên nhân chết là gì thì không thể biết." Rốt cuộc chỉ là một thi thể không hoàn chỉnh nhưng lại tồn tại rất nhiều điều không thể xác định được.

Tần Uyên gật đầu nói: "Chúng ta ở dưới lầu trong một căn phòng phát hiện dấu chân, hẳn thông qua cửa sổ của phòng tiến vào, qua phân tích dấu chân có thể đoán người này chân phải bị què hoặc là có tàn tật."

Lam Tiêu Nhã hồi tưởng lại một chút, chống cằm nói: "Nhưng hình như chúng ta không nhìn thấy ai giống như vậy"

"Trước mắt là không thấy." Tần Uyên nghiêm túc nói: "Nhưng đây là một manh mối quan trọng, ngày mai chúng ta có thể hỏi thăm Mai Tử, chúng ta phải điều tra rõ cái chết của Hồng Xuân, đây chính là mấu chốt vấn đề."

Trong thôn mọi người đối với sự việc của Hồng Xuân ở trước mặt họ đều im hơi lặng tiếng không thể biết được thông tin gì, chỉ có cách duy nhất là

tự họ điều tra.

Triệu Cường một buông tay, bất đắc dĩ nói: "Vấn đề là hiện tại thi thể ở đâu chúng ta cũng không biết."

Đường Dật cúi đầu suy nghĩ "Nếu hãn đem đầu của Hồng Xuân đặt ở chỗ cửa phòng chúng ta là vì muốn chúng ta rời đi, vậy nếu chúng ta vẫn không đi thì sao?"

Triệu Cường cau mày quay đầu xem Đường Dật "Cậu cảm thấy ngày mai hãn sẽ còn tiếp tục hay sao?"

"Rất có khả năng, hơn nữa tôi cảm thấy hãn sẽ càng kích động mà làm lớn hơn." Đường Dật nghĩ đến điểm này, luôn có một ít lo lắng.

Triệu Cường thở dài, cảm thấy đầu óc mệt mỏi: "Mọi người nói xem thi thể kia có thể ở đâu chui ra đây? Thôn này nói lớn thì không lớn, toàn bộ người trong thôn đã tìm khắp nơi rồi, cũng không thể tìm được."

Mộc Cửu vẫn không nói gì đột nhiên mở miệng: "Sau núi."

"Sao?"

Nàng ngẩng đầu nhìn về phía Tần Uyên, "Ngày mai đi một chuyến sau núi."

Không bao lâu sau, Mộc Cửu chưa ngủ mà từ cửa sổ nhìn thấy Mai Tử một mình trở về, bước chân nhìn có chút trầm trọng, thường xuyên nhìn bốn phía, cô vào lữ quán liền nghe được tiếng đóng cửa.

Ngày hôm sau, qua một đêm không thể nào ngủ được năm người trong đội điều tra sáng sớm đã đi ra ngoài, nhưng khi xuống phòng, không phải Mai Tử, mà là con của Diêu thúc-Đông Tử.

Tần Uyên đi lên trước hỏi: "Mai Tử đâu?"

Đông Tử ngáp một cái, nhìn bọn họ liếc mắt một cái: "Cô ta... chết rồi."

*****

xin lỗi mn vì dạo này thi nên bỏ bê cả tháng nay nhé.

NGƯỜI ĐIỀU KHIỂN TÂM LÝ II

Dực Tô Thức Quý

Chương 37: Ngôi Làng Im Lặng (5)

Đông Tử nói ra những lời này làm tất cả mọi người đều hoảng hốt đến không thể tưởng tượng được, từ lần cuối cùng nhìn thấy Mai Tử ngất xỉu khi sáng tới giờ, chỉ trôi qua vài giờ đồng hồ mà đã xảy ra chuyện kinh động như vậy.

Một người đang sống rất tốt, đột nhiên đã chết, Triệu Cường mở to hai mắt nhìn Đông Tử xác định lần nữa "Chết thật sao?!"

Đông Tử đang chơi game trên di động, không kiên nhẫn mà liếc mắt nhìn cậu, ngữ khí rất không tốt, "Đúng vậy."

Triệu Cường tiếp tục hỏi hăng: "Cô ấy chết như thế nào?"

"Mẹ nó!" Màn hình di động hiện lên dòng chữ game over đỏ chói, Đông Tử mắng một tiếng, sau đó ngẩng đầu trừng mắt với Triệu Cường, "Phiền phức, muốn hỏi gì thì đi tìm cha ta đi!"

"Không phải, tôi muốn hỏi....."

Tần Uyên vỗ vỗ bả vai Triệu Cường, ý bảo đừng đôi co với Đông Tử nữa, bởi vì thấy Đông Tử quá mê mụi vào trò chơi, hoàn toàn không quan tâm sự việc trong thôn, phỏng chừng cũng sẽ không rõ sự tình của Mai Tử, hỏi hăng còn không bằng đi hỏi Diêu thúc.

Đông Tử nhìn bọn họ không nói, trong miệng hừ hừ vài tiếng, lại cúi đầu chơi di động.

Cuối cùng Triệu Cường cùng Đường Dật ở lữ quán trông coi hành lý, Tần Uyên, Mộc Cửu cùng Lam Tiêu Nhã đi khỏi khách sạn, sau khi ra ngoài ngay cả một thôn dân cũng không bắt gặp, đến nhà Diêu Thúc gõ cửa cũng không có động tĩnh.

Tần Uyên nói: "Chúng ta đến sau núi, đã có người đã chết chắc hẳn mọi

người đều đang ở đó."

Ngọn núi phía sau thôn cách khách sạn cũng không xa, đi không bao lâu, họ liền thấy phía trước xuất hiện một sườn núi, quả nhiên ở đó có vài người thôn dân vây quanh, mấy người Tần Uyên đến gần đã thấy Diêu thúc, trên mặt đất còn lộ ra hai cẳng chân một người, chắc hẳn chính là thi thể Mai Tử.

Diêu thúc ở bên cạnh mấy nam thôn dân cường tráng đang dùng xẻng để đào hố, xem ra là muốn mai táng Mai Tử.

Bọn họ đi tới, Diêu thúc đang chỉ huy mấy tráng sĩ kia bỗng thấy Tần Uyên, trên mặt có chút kinh ngạc, vỗ vỗ vai người kế bên rồi đi tới chỗ Tần Uyên "Ai da, mọi người...làm sao lại...lại tới đây?"

Tần Uyên trực tiếp hỏi: "Diêu thúc, chúng tôi đã nghe con thúc nói, Mai Tử làm sao lại như thế??"

Nghe thấy hai từ Mai Tử, sắc mặt Diêu thúc nặng nề mà lắc đầu, thở dài nói: "Mai Tử...là...là tự... tự sát."

Đang yên đang lành bỗng nhiên lại tự sát, Lam Tiêu Nhã giật mình nói: "Tự sát? Nhưng rạng sáng hôm nay cô ấy không phải còn rất tốt sao?"

"Đúng vậy...ai...ai ngờ sẽ xảy ra chuyện...chuyện như vậy!" Diêu thúc vẫy vẫy tay, thanh âm trầm thấp nói: "Đều là... là do quý... quý phá, mọi người nghĩ xem hai lần... xuất hiện phần thi thể của...của Hồng Xuân, đều...đều ở chỗ khách...khách sạn Mai Tử, chuyện này xem chừng là quý... đã bám lấy cô ấy."

Lam Tiêu Nhã bán tín bán nghi, mở miệng hỏi: "Cô ấy là bởi vì lý do này nên đã tự sát sao?"

Diêu thúc bất đắc dĩ nói: "Bị quý... quý quấn lên thì còn có thể có...có biện pháp nào, Hồng Xuân cũng...cũng là."

"Diêu thúc, cô ấy tự sát như thế nào vậy?"

Diêu thúc hạ giọng nói: "Là thắt cổ chết."

Theo lời Diêu thúc nói, ông ấy buổi sáng đi tìm Mai Tử, đến cửa vẫn chưa thấy cô, sau đó ông hô to gọi vài tiếng nhưng Mai Tử vẫn không trả lời, vì thế Diêu thúc liền chạy đến phòng cô xem thử, nhưng khi mở ra cửa phòng thì đã nhìn thấy Mai Tử thắt cổ treo giữa phòng, ông vội vàng đỡ cô xuống

đất nhưng Mai Tử đã tắt thở.

Tần Uyên hỏi: "Vậy Mai Tử, cô ấy không có người nhà sao?"

Diêu thúc lắc đầu: "Không có, Mai Tử chỉ...chỉ có một đứa con...nhưng ba năm trước đã...đã chết...cô ấy...cũng không có người thân khác."

Ba năm trước đây, Tần Uyên đột nhiên nghĩ đến Hồng Xuân, cha mẹ của hắn cũng qua đời vào thời gian này.

Lúc này, một người đang đào hố vội gọi Diêu thúc: "Diêu thúc, thúc xem này hố này đã được hay chưa?"

"Tới...tới đây!" Diêu thúc nhìn về phía sau hô một tiếng, sau đó xoay người chạy tới.

Tần Uyên cùng Lam Tiêu Nhã chuẩn bị theo sau nhìn xem, thì bỗng tay bị kéo lại, anh quay đầu nhìn lại, là Mộc Cửu, anh nhìn cô nói: "Làm sao vậy?"

Mộc Cửu chỉ chỉ bên cạnh, "Em qua bên kia xem một chút."

Tần Uyên lập tức hiểu ra tính toán của Mộc Cửu, hiện tại người trong thôn đều đang vội vàng mai táng Mai Tử, sẽ không đi chú ý đến nơi khác, mà hành động của Mộc Cửu cơ bản sẽ không khiến cho thôn dân chú ý, cái này thật là một ý kiến hay, nhưng một mình cô đi Tần Uyên trong lòng cũng không yên tâm, Tần Uyên nhỏ nhẹ dặn dò: "Cẩn thận một chút, có việc gì nhớ gọi anh."

Mộc Cửu gật gật đầu, sau đó đi về hướng bên cạnh núi.

Tần Uyên cùng Lam Tiêu Nhã vừa đuổi kịp Diêu thúc, đứng ở bên cạnh nhìn, các thôn dân đem thi thể Mai Tử nâng lên, một bàn tay của Mai Tử từ trong chiếu rơi ra bên ngoài, Lam Tiêu Nhã nhìn chăm chăm cánh tay ấy, sau đó nhìn về phía Diêu thúc đang bận rộn chỉ huy, vẻ mặt như đang suy tư điều gì đó.

Mà Mộc Cửu cũng vừa đi tới phía khác của ngọn núi, dọc theo sườn dốc đi lên trên, nơi đó cũng là nơi chôn cất người đã khuất trong thôn, mỗi một năm mồ ở phía trước đều cắm một ván gỗ báo tử, mặt trên viết người chết tên, Mộc Cửu từng bước từng bước đi tìm, rốt cuộc ở bên cạnh một cái không hố phát hiện bia mộ của Hồng Xuân, trên tấm gỗ chỉ viết qua loa tên của hắn, trừ cái tên ra thì không có gì khác.

Bên trong cái hố thi thể đã biến mất, mà chung quanh có rất nhiều dấu chân, chắc đều là dấu chân của người trong thôn hôm qua tới đây, vì vậy càng khó để phát hiện ra dấu chân của hung thủ, nhưng Mộc Cửu tới đây cũng không phải là tìm cái này.

Cô nhìn thoáng qua cái hố sâu, sau đó quay người tiếp tục đi lên, vờ đi Mộc Cửu vừa quan sát mỗi năm mờ năm yên lặng lên triền dốc, rồi bất chợt cô dừng lại.

Hai ngày này trừ Mai Tử ra, không có thôn dân nào mất, mà cái năm mờ trước mặt này lại có vết bùn đất bị xới như mới, nhưng tấm ván bia mộ đã quá cũ kĩ, chuyện này quả thực có vấn đề.

Mộc Cửu ngày hôm qua đã muốn tới nơi này, chính là muốn nhìn một chút xem còn dấu vết gì của Hồng Xuân hay không, ngày hôm qua tất cả người trong thôn nói ít cũng không ít thế nhưng lại không tìm được, bọn họ khẳng định đã tìm khắp các hang cùng ngõ hẻm trong thôn, nhưng thi thể vẫn không cách mà biến mất, cho nên Mộc Cửu liền nghĩ tới một khả năng, chính là thi thể vẫn còn ở sau núi, chẳng qua không còn ở mộ của Hồng Xuân, mà được dấu trong một năm mờ khác. Lúc này ngay bên cạnh năm mờ lại xuất hiện một vài dấu chân vừa nông vừa sâu giống như dấu vết tìm được ở khách sạn, hiện tại đã có thể hoàn toàn khẳng định, thi thể Hồng Xuân đang bên trong năm mờ này.

Người trộm mộ này cũng thực thông minh, hẳn biết người trong thôn căn bản sẽ không suy nghĩ đến khả năng này, cứ như vậy hẳn vừa không cần khuân vác thi thể, thi thể cũng sẽ không bị phát hiện, mà hẳn sẽ không bị hoài nghi. Đêm qua, hẳn lại đến đây đào mộ chặt lấy đầu Hồng Xuân rồi đem treo trước cửa phòng cô.

Nếu hiện tại thi thể đã tìm được rồi, như vậy hiện tại vấn đề chính là người trộm thi thể này rốt cuộc là ai? hẳn làm như vậy vì mục đích gì?.

Đúng lúc này, một tiếng động rất nhỏ vang lên, được một lúc lại yên tĩnh, Mộc Cửu thấy thế đưa mắt liếc về hướng phát ra âm thanh, phía bên kia là rừng cây, cỏ mọc um tùm, không thể phát hiện ra dấu vết gì.

Mộc Cửu vờ như không nghe thấy, xoay người đi xuống núi vừa đi được vài bước bên trái liền truyền đến một loại âm thanh, từ mức độ phát ra âm

thanh này, có thể đoán ra nơi đó đang có người ẩn nấp, hẳn đang ở rất gần cô.

Làm thế nào đây? sau vài giây ngắn ngủi, Mộc Cửu đã nghĩ ra hai phương án, nhưng không ngờ giây tiếp theo, ở phía sau Mộc Cửu cũng truyền đến tiếng động, rồi tiếng chó sủa, Mộc Cửu quay đầu lại nhìn lại, từ trong bụi cây vụt ra một con chó lớn nhắm phía bên trái Mộc Cửu lao tới, con chó đen như mực lao vào bụi cỏ sủa im ỏi, bụi cỏ vang lên một tiếng hét lớn, người bên trong đó chắc đã bị dọa chạy mất rồi.

Mà con chó lớn màu đen này, sau khi phát hiện người bị nó dọa đã chạy mất, nó lại xoay người chạy về bụi cỏ phía sau Mộc Cửu, Mộc Cửu đưa đôi mắt đen nhánh nhìn hướng con vật này rồi đi liền vài bước theo lên.

*****

Chap này ngắn hơn nè,mọi người ủng hộ để mình có động lực nha nha ^_^

NGƯỜI ĐIỀU KHIỂN TÂM LÝ II

Dực Tô Thức Quý

Đôi Lời

xin lỗi mn vì dạo này k đăng phần mới. Dạo này công việc khá bận rộn vì mình đang đọc truyện onl và làm việc, học tập nên lơ là bộ truyện này. do đó có thể là sẽ đăng truyện không ổn định mong mn thông cảm. mình cũng xin cảm ơn các bạn đã luôn theo dõi và ủng hộ mình, cảm ơn tình cảm của mọi người.

năm mới Mai xin chúc mọi người có sức khỏe thật tốt, học tập và làm việc chăm chỉ, có thành công lớn trong năm 2019 nhé. chúc tâm nguyện của mọi người sẽ được trở thành sự thật và không quên Mai nha ^_^

NGƯỜI ĐIỀU KHIỂN TÂM LÝ II

Dực Tô Thức Quý

Chương 38: Ngôi Làng Im Lặng (6)

Mở đầu chương hôm nay là lời xin lỗi của mình, hic. xin lỗi vì đã bỏ bê các bạn.....cảm thấy có lỗi với mấy bạn luôn hóng chương mới, mình sẽ cố gắng để edit hết bộ này nhưng mà chắc hơi lâu vì mình sắp có đợt thực tập tốt nghiệp,mong các bạn sẽ cùng mình đi hết bộ truyện nhé. T_T

*****

Mộc Cửu đi theo hướng của con chó đen lớn đó vào cây cối, đi được vài bước, con chó đó liền chạy tới bên một thân cây, mà nơi đó có một nam nhân đang ngồi xõm, thân hình cao lớn rắn chắc, đầu tóc lộn xộn, quần áo rách nát. Nhìn thấy chú chó chạy lại, hắn liền vươn tay sờ sờ đầu của nó, sau đó từ trong lòng ngực móc ra một cái bánh bao, bẻ một miếng đưa cho nó..

Mộc Cửu đi đến, người đó liền nghe được động tĩnh ngẩng đầu nhìn ra sau, thì phát hiện ra cô đang đứng chăm chú nhìn mình, sắc mặt hắn lập tức bị sự hoảng sợ làm cho trắng bạch, vẻ mặt khấn trương, hắn muốn đứng lên, nhưng bởi vì chân căng không tiện, hoảng loạn đứng lên nhưng không vững, lập tức ngã ngồi trên mặt đất, cảm giác được cảm xúc của chủ nhân con chó đen lớn đó liền lấy thân mình che chở cho nam nhân trước mặt, nhìn Mộc Cửu nhe răng, phát ra âm thanh cảnh cáo.

Nam nhân vươn tay sờ sờ đầu của nó, nó dần bình tĩnh lại, nhưng vẫn là duy trì tư thế cảnh giác.

Đây là một con chó trung thành, Mộc Cửu nhìn hắn chậm rãi mở miệng: "Là anh bảo nó giúp tôi đuổi người kia đi sao?"

Hắn ta đưa mắt liếc nhìn Mộc Cửu một cái, hồi lâu sau mới chậm rãi gật đầu.

"Cảm ơn." Mộc Cửu vừa nói vừa đi về phía hăn, người đó nhìn thấy liền đưa tay ra sức vẫy như muốn đuổi cô đi.

Khuôn mặt Mộc Cửu vô cảm, mở miệng hỏi: "Anh muốn tôi đi khỏi nơi này sao?"

Hăn ta nhìn cô nghiêm túc gật gật đầu, sau đó hăn mấp máy môi nghĩ nghĩ, tiếp theo lại dùng ngón tay chỉ về hướng Tây Bắc, vẻ như sợ cô không hiểu, hăn lại lặp lại động tác đó vài lần.

Người này không thể nói được sao? Cô suy nghĩ rồi nhìn động tác của hăn hiểu ra ý tứ: "Anh muốn chúng tôi rời khỏi thôn này?"

Hăn lại chỉ chỉ vài chỗ phía dưới núi, rồi chỉ chỉ ra xa, nhìn dáng vẻ hăn như kiêu hy vọng bọn họ nhanh chóng rời đi.

Mộc Cửu lại không có ý định nghe lời hăn, bởi vì có một số việc cô muốn điều tra rõ ràng, "thi thể Hồng Xuân có phải do anh đào lên hay không?"

Hăn ta nghe được hai chữ Hồng Xuân này, rõ ràng nét mặt có chút phản ứng, tay nắm lại, cắn chặt môi, hốc mắt hơi hơi đỏ, trong miệng phát ra những âm thanh phần nộ.

"Anh biết Hồng Xuân chết như thế nào sao?"

Hăn ta gật đầu, nắm chặt nắm tay đánh xuống mặt đất, như muốn phát tiết sự phần nộ của mình.

"Hồng Xuân có phải là bị người khác giết chết không?"

Không ngoài dự đoán của cô, người nam nhân ngồi trước mặt lại gật đầu.

Trong đầu cô lập tức nghĩ tới một người, vì thế cô liền hỏi thẳng: "Là bị Diêu thúc hại chết đúng không?"

Nam nhân gật gật đầu, sau đó lại dăm chiêu một lúc lâu, hăn không thể nói chuyện, lại không biết làm như thế nào cho Mộc Cửu hiểu, sau đó hăn giơ tay dấm mạnh vào thân cây.

"Ý cậu là không chỉ Diêu thúc hại chết Hồng Xuân?"

Hăn ta liền kích động, giương đôi mắt ngạc nhiên nhìn Mộc Cửu, sau đó hung hăng gật đầu.

Nghĩ tới sắc mặt đêm qua của Mai Tử, Mộc Cửu tiếp tục hỏi: "Còn có bà chủ khách sạn Mai Tử?"

Hăn ta vẫn một mực gật đầu, nhưng biểu tình còn có chút rối rắm.

Từ vẻ mặt của hắn cô liền đoán ra được ý tứ mà hắn muốn biểu đạt: "Trong thôn có bao nhiêu người cùng làm việc này?"

Nam nhân cúi đầu xòe bàn tay ra, sau đó đếm từng ngón tay một, cuối cùng xòe ra trước mặt Mộc Cửu.

Mộc Cửu nhìn hắn nhắc lại: "Năm người."

"VẬY HỒNG XUÂN BỊ HẠI CHẾT, TRONG THÔN MỌI NGƯỜI CÓ BIẾT KHÔNG?"

Người trước mặt vẫn gật đầu như cũ.

Như vậy có thể giải thích lí do vì sao trong thôn phát hiện thi thể HỒNG XUÂN bị mất tích lại khẩn trương như thế, bọn họ tưởng HỒNG XUÂN đã biến thành quỷ trở về báo thù, cho nên người nam nhân trước mặt này mới muốn dùng phương thức ma quỷ này để dọa mọi người. Cũng đúng, trong thôn mọi người đều thông đồng với nhau, hắn lại không nói được, cũng không thể suy nghĩ ra cách nào hay hơn nên hắn chỉ có thể làm như vậy, làm cho mọi người trong thôn cảm thấy sợ hãi.

"VẬY ANH BIẾT CHA MẸ HỒNG XUÂN CHẾT NHƯ THẾ NÀO SAO?"

Gật đầu.

"BỌN HỌ CŨNG LÀ BỊ NGƯỜI TRONG THÔN HẠI CHẾT?"

Mộc Cửu nhìn hắn ta, đôi mắt đượm buồn vuốt ve chú chó ngồi bên cạnh lại một lần nữa gật đầu đồng ý.

Quả nhiên.....

Những sự việc phát sinh ở trong Thôn này chậm rãi hiện lên, ba năm trước đây cha mẹ HỒNG XUÂN bị người trong thôn giết hại, khi biết tin cha mẹ đã chết HỒNG XUÂN vội vã từ chức trở về thôn, nhưng hắn phát hiện ra cái chết của cha mẹ hắn có điểm đáng ngờ, vì thế hắn vẫn luôn ở trong thôn điều tra, cho đến khi hắn tìm ra được nguyên nhân dẫn đến cái chết của cha mẹ thì lại bị người trong thôn giết chết.

VẬY, TẠI SAO NGƯỜI TRONG THÔN LẠI MUỐN GIẾT CHẾT CHA MẸ HẠN TA? TRONG THÔN NÀY RẤT CUỘC CÓ CHUYỆN GÌ BÍ MẬT MÀ MUỐN GIẾT NGƯỜI DIỆT KHẨU?

Mộc Cửu lập tức nói ra thắc mắc của mình: "TRONG THÔN CÓ PHẢI ĐÃ LÀM CHUYỆN XẤU GÌ KHÔNG?"

Người ngồi trước mặt ngạc nhiên gật đầu, sau đó khoa chân múa tay một

hồi.

Mộc Cửu hiểu ra động tác của hãn-đó hãn là một chuyện rất lớn?"

Có thể làm cho người người trong thôn đều đồng lòng, thậm chí vì việc đó mà giết người không gớm tay, chỉ có một khả năng "TIỀN".

Vì không nói được nên hãn ta chỉ có thể dùng nhánh cây vẽ nguệch ngoạc trên mặt đất. Mộc Cửu nhìn đường nét trên đất trong lòng cũng có chút hiểu rõ.

Cuối cùng, cô hỏi hãn: "Anh tên là gì?"

Nam nhân chỉ chỉ quần áo của mình, thấy Mộc Cửu không rõ, hãn lại cầm nhánh cây trên mặt đất viết một chữ.

Mộc Cửu nhìn trên mặt đất: "Bố, A Bố?"

A Bố gật gật đầu.

"Tôi tên Mộc Cửu." Mộc Cửu ngồi xổm xuống dưới, dùng nhánh cây trên mặt đất viết xuống tên của mình, cô ngẩng đầu nhìn hãn, trịnh trọng nói: "A Bố, chúng ta sẽ điều tra rõ việc này."

Mộc Cửu chuẩn bị trở về, nhưng A Bố không yên tâm để cô đi một mình, liền để cho con đại cầu của mình hộ tống cô xuống núi.

Một người một cầu xuống tới chân núi, Mộc Cửu thấy Tần Uyên, Lam Tiêu Nhã đứng ở cách đó không xa, liền ngừng lại duỗi tay muốn sờ sờ đầu con chó đen phía sau, còn chưa chạm tới, con chó lớn như là biết đã đưa đến nơi, liền quay đầu chạy một mạch trở về.

Mộc Cửu còn đang vươn tay, quay đầu lại nhìn thì đã không thấy con chó lớn đó đâu, có chút buồn bực mà rút tay về đi tới chỗ của 2 người kia.

Tần Uyên nhìn cô từ trên xuống dưới, xem xét kỹ lưỡng thấy cô không có việc gì: "Cũng may là không có việc gì?"

Mộc Cửu mặt vẫn không biến sắc: "Em không có việc gì, đã tìm được thi thể Hồng Xuân rồi."

Vẻ mặt Lam Tiêu Nhã hoảng hốt: "Tìm được rồi?!" Ngày hôm qua cả thôn lùng sục dường như muốn bới tung cả thôn lên mà vẫn không tìm thấy vậy mà Mộc Cửu đi không bao lâu đã biết thi thể hãn ta nằm ở chỗ nào.

Mộc Cửu gật đầu, sau đó nhìn xung quanh nói: "Về rồi nói."

Khi ba người rời đi không bao lâu, một đôi nam nữ từ trên núi đi xuống,

người phụ nữ quay đầu lại nhìn thoáng qua nơi chôn cất của Mai Tử, thờ dãi nói: "Thật ra Mai Tử không cần phải chết."

Người đàn ông sững lại liếc mắt một cái, có chút hung ác nói: "Than cái gì chứ! Sao cô không nghĩ, thiếu một người, chúng ta có thể lấy nhiều đồ vật hơn."

Nghe thấy vậy, bộ dáng người phụ nữ liền lập tức thay đổi, cô lau hai hàng nước mắt trên mặt, cảm giác bi thương trong nháy mắt liền biến mất: "Được, tôi lại đang nghĩ tới, ngày mai có phải là tới chủ nhật rồi hay không?"

Người đàn ông hừ vài tiếng, "Phải, cho nên mới nói cô ta chết rất đúng lúc."

Khuôn mặt người phụ nữ lập tức nở hoa, khóe miệng cũng kéo đến mức lớn nhất: "Cũng không biết ngày mai có thể có được cái gì tốt."

Người đàn ông trên mặt cũng rạng rỡ, tươi cười: "Dù sao không thể thiếu phần của chúng ta."

Nghĩ tới ngày mai, hai người vui tươi hơn hờ rời khỏi khu mộ.

***

Sau khi bọn họ trở lại phòng ở khách sạn, Mộc Cửu đem chuyện vừa rồi kể cho mọi người nghe.

Triệu Cường nghe xong bỗng chốc lạnh toát sống lưng, "Cho nên nói cách khác cha mẹ Hồng Xuân... còn có Hồng Xuân đều bị các thôn dân hại chết?! Căn bản không phải là do ma quỷ, chuyện ma quỷ đáng sợ hiện tại đã rõ, nhưng con người tồn tại ở đây còn đáng sợ hơn cả quỷ. Không chỉ có một hai người mà là cả thôn."

Lam Tiêu Nhã khoanh tay trước ngực, tiếp tục nói: "Không chỉ là bọn họ, Mai Tử cũng không phải tự sát."

Triệu Cường giật mình nói: "Mai Tử không phải tự sát? Cũng là thôn dân giết chết sao?"

Lam Tiêu Nhã gật đầu, "Xem ra, là Diêu thúc hại chết, hôm nay tôi cùng đội trưởng nhìn mọi người mai táng, vô tình lại nhìn thấy được móng tay cô ấy có vài vết máu và miếng da nhỏ, trùng hợp là trên cánh tay của lão họ Diêu đó có 1 vết cào rõ ràng là do móng tay gây ra. Chắc chắn rằng ông ta

đã siết cổ cô ấy từ phía sau, Mai Tử giãy giụa đã cào lên tay của ông ta". Tần Uyên trầm ngâm một lát rồi mở miệng: "Còn có chồng của Mai Tử, ba năm trước cậu ta đã qua đời."

"Ba năm trước đây...cha mẹ Hồng Xuân cũng là ba năm trước đây qua đời!"
Đều là ba năm trước đây, là trùng hợp hay là.....

Tần Uyên như đã nghĩ ra cái gì đó, lấy điện thoại ra gọi cho Thạch Nguyên Phi, "Thạch Đầu, cậu điều tra một chút xem thử ba năm trước đây, thôn này tổng cộng đã chết bao nhiêu người?"

"Ba năm trước đây, để tôi xem thử" di động vang lên tiếng đánh máy nhanh gọn dứt khoát từ đầu dây bên kia, không bao lâu sau, Thạch Nguyên Phi nói: "Đội trưởng, tổng cộng có bảy người, hai cặp vợ chồng, hai người phụ nữ...và còn một người nam giới".

Tần Uyên hỏi tiếp: "Tuổi tác bọn họ như thế nào?"

Thạch Nguyên Phi tra được tư liệu của bọn họ cau mày đáp: "Nhỏ nhất là 28 tuổi, lớn tuổi nhất chính là 52 tuổi."

Đường Dật phân tích nói: "Số tuổi này khá trẻ, bình thường xác suất tử vong là khá thấp."

"Chẳng lẽ tất cả bọn họ đều...đều là bị người trong thôn giết hại?!" Triệu Cường nói xong, từ cổ chạy theo xương sống thoáng chốc lạnh lẽo, bảy người! Hơn nữa về sau còn có Hồng Xuân và Mai Tử, vậy là chín người! Chín mạng người a!

"Lúc trước Mai Tử có nói qua, thôn này phát triển được như hôm nay đều là nhờ Diêu thúc." Trong thôn mọi người ăn uống, sinh hoạt đều dùng loại rất tốt, nhưng trong thôn lại không có đồng ruộng, họ cũng không canh tác hay trồng trọt gì, tất cả người dân đều kính nể và nịnh hót Diêu thúc..... Có gì ngon cũng đều đem đến nhà ông ấy: "Như vậy bọn họ giàu có chắc chắn là có vấn đề."

Mộc Cửu này giờ nghe mọi người phân tích vẫn không có ý gì, bất chợt mở miệng nói: "Bọn họ bán trộm văn vật."

"Bán trộm văn vật?"

Mộc Cửu nhìn ba người giải thích: "A Bố không nói được, cũng không viết được chữ, nhưng anh ta đã vẽ ở dưới đất một ít bình hoa sứ linh tinh, thôn

này có khả năng là có huyết mộ mà người ngoài và nhà nước chưa phát hiện."

Lam Tiêu Nhã giật mình mà che miệng, "Huyết mộ!"

Tần Uyên trầm giọng nói: "Vừa rồi tôi đã liên hệ với thị cục, bọn họ sẽ phái lực lượng cảnh đội gần nhất đến đây để hiệp trợ chúng ta, hiện tại chúng ta nên rời khỏi nơi này trước." Cho dù bọn họ là cảnh sát, nhưng cũng chỉ có năm người, không mang theo bất kì vũ khí gì, một khi phát sinh xung đột với người trong thôn, hậu quả thật không dám tưởng tượng.

Lúc này, Lam Tiêu Nhã đột nhiên hít mũi, "Mọi người có nghe thấy mùi gì hay không?"

"

Đường Dật nhìn về phía cửa phòng, "Có thứ gì đó đang cháy?"

"Cháy?!"

Mộc Cửu nhìn ra cửa sổ, trước cửa lữ quán có vài thôn dân, mà người đứng chính giữa không ai khác chính là Diêu Thúc, trong tay của ông ta cầm một cây đuốc ngọn lửa ửng đỏ, âm nhìn bọn họ.

"Bọn họ muốn thiêu chết chúng ta."

Table of Contents

Người Điều Khiển Tâm Lý II

Mục lục

Chương 1

Chương 2: Nụ Cười Tử Vong.(2)

Chương 3: Nụ Cười Tử Vong.(3)

Chương 4: Nụ Cười Tử Vong.(4)

Chương 5: Nụ Cười Tử Vong.(5)

Chương 6: Nụ Cười Tử Vong.(6)

Chương 7: Nụ Cười Tử Vong.(7)

Chương 8: Nụ Cười Tử Vong.(8)

Chương 9: Hôn Lễ Màu Máu (1)

Chương 10: Hôn Lễ Màu Máu (2)

Chương 11: Hôn Lễ Màu Máu (3)

Chương 12: Hôn Lễ Màu Máu (4)

Chương 13: Hôn Lễ Màu Máu (5)

Chương 14: Hôn Lễ Màu Máu (7)

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20: Quý Ông Ăn Thịt Người (1)

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Người Điều Khiển Tâm Lý II

Mục lục

Chương 27: Quý Ông Ăn Thịt Người

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Lời Cuối

Chương 32

Người Điều Khiển Tâm Lý II

Mục lục

Chương 32: Quý Ông Ăn Thịt Người

Chương 33: Ngôi Làng Im Lặng

Chương 34: Ngôi Làng Im Lặng.(2)

Chương 35: Ngôi Làng Im Lặng.(3)

Chương 36: Ngôi Làng Im Lặng.(4)

Chương 37: Ngôi Làng Im Lặng.(5)

Đôi Lời

Chương 38: Ngôi Làng Im Lặng.(6)